

NICO VERLAAN

HELD van TOEN

GOOGLE : HELDEN VAN TOEN - NICO VERLAAN

OPA KLAAS

LEVENSVERRHAAL

Pin-up van de B.P.:
mevrouw Verlaan

Het leven is een opeenstapeling van toevalligheden, waarop ieder mens steeds verschillend reageert. Het leven van mijn grootouders en mijn ouders heb ik eerst in beeld gebracht om te laten zien hoe de twintigste eeuw het leven op onze planeet "Aarde" totaal heeft veranderd en naar mijn voorgevoel ook voor de volgende twee generaties weer totaal zal veranderen.

Mijn opa Klaas Verlaan was een arme en sober levende heel religieuze man van de Nederlands Hervormde Kerk en zijn handgeschreven levensverhaal laat een heel saai verlopen leven zien. Toch moet de opa van opa Klaas (ook Klaas geheten) een grote bouwondernemer zijn geweest, die omstreeks 1860 een eigen kerkgenootschap in Zaandam heeft opgericht en een kerk met 300 zitplaatsen heeft gebouwd en die om niet aan zijn genootschap heeft geschonken. Hoe is mijn opa met zo'n rijke opa zo arm geworden? vraag ik me wel eens af.

*Mijn opa Klaas was lithograaf geweest – dit wist ik in 1991 zelfs nog niet - en hij heeft in 1885 aan Vincent van Gogh zijn eerste lithosteen verkocht én hem advies gegeven voor het afdrukken ervan én hij heeft 20 afdrukken gemaakt van die eerste litho van "De Aardappeleters". Waarom heeft opa Klaas over Vincent van Gogh nooit iets vermeld in zijn levensverhaaltjes? En waarom heeft Vincent in zijn vele brieven Klaas Verlaan nooit genoemd? U vindt mijn vermoeden uitgebreid op google: " **de Aardappeleters Klaas Verlaan en Vincent van Gogh** " en " **Klaas Verlaan - Levensverhaaltjes** ".*

Hoe kwam ik plots in 1966 in de Provinciale Staten van Noord-Holland en drie maanden er na in de Raad van Amsterdam - en in vijf maanden daarna in de Tweede Kamer der Staten Generaal, derhalve in 261 dagen in alle drie de volksvertegenwoordigingen gekozen en beëdigd – een record en een unicum !?

Mijn leven is heel anders verlopen dan van opa Klaas – het lijkt wel of ik na de MULO school als 16 jarige op de rug van een vlinder ben beland, die mij mijn hele leven van de ene bloem naar de andere heeft gefladderd. Zonder specifieke opleiding of doel in mijn leven, heb ik zonder eigen geld toch als een rijk man geleefd, zonder rijkdom na te jagen. Voor mijn lieve vrouw Trudy en onze zoon Nico jr. én natuurlijk ook voor mijn lieve kleinkinderen en hun nazaten, hoop ik nog iets te hebben nagelaten, al was het maar goede herinneringen in een levensverhaal en hopelijk ook iets meer.

Dit levensverhaal is bovenal een hommage aan Trudy en mijn zoon Nico jr. én aan mijn lieve ouders, Nicolaas Jan Verlaan en Jennie Rijkers én aan mijn lieve schoonouders – Truus en Toon Staphorst- van der Linden, die ons alle jaren goed hebben geholpen en tot steun zijn geweest – en die ook altijd zijn meeverhuisd naar Huis ter Heide, Maarn en Amerongen.

In ieder geval heb ik hier mijn levensverhaal verteld en mogelijke vragen reeds beantwoord.

5 mei 2020 Het is de bedoeling, dat dit levensverhaal in A3 tabloid/krantvorm wordt uitgegeven en dan kan worden besteld. krant@rapid.nl.

JENNIE - geboren in dit schip

Zittend: P. H. Deventer-Rijkers (303), echtpaar Rijkers-Vink (301), L. A. Rijkers (316). Staande: M. Knol-Rijkers (305), M. E. Hoytink-Rijkers (307), Joh. Knol, echtpaar Verlaan-Rijkers (311), N. H. de Boo-Rijkers (313), H. Knol, J. M. van Rijkers en M. B. Rijkers-Visser (316).

HOOFDSTUK 1

MIJN OUDERS en VOORoudERS

Tot mijn zeventigste heb ik nooit gedacht,, dat ik ooit mijn levensverhaal op papier zou opschrijven en daarom heb ik ook nooit aantekeningen of een dagboek bijgehouden, zodat ik het nu van mijn losse herinneringen van vroeger moet hebben.

Ik ben geboren op de Apollolaan 28-30 in Amsterdam in Rusthuis Rijkers, een pension met palliatieve zorgverlening, gedreven door mijn moeder, die eerder hoofdverpleegster was geweest in het Wilhelminagasthuis. Eind jaren 1920 waren deze villa's net nieuw gebouwd en onverkoopbaar door de crises in die jaren. Mijn moeder kon zeer voordelig deze twee villa's onder één dak met fraaie voor-en-achtertuin kopen om er een rusthuis in te beginnen. Door de voornaamheid van de laan heeft zij tal van bekende mensen gehuisvest en verzorgd en zij groeide van een eenvoudig schippersmeisje uit Werkendam – vanuit een gezin met 14 kinderen – uit tot een gewaardeerd zelfstandig ondernemster, die modieus gekleed ging en die geregeld paard reed in de Hollandse Manege en in het Vondelpark. Maar daarover vertel ik in een later hoofdstuk meer.(zie google: de Hollandse Manege.nl)

Het eerste idee om mijn levensherinneringen later op te gaan schrijven ontstond in de jaren na 1992 door een merkwaardige samenloop van diverse omstandigheden. Mijn oudste nicht van vaderskant – Emmy van Monsjou / 1920 – liep in april 1982 wat heen en weer voor Apollolaan 28-30 en sprak mijn zuster Vera aan, die nog steeds in deze villa's woonde en exploiteerde als een kamerverhuurbedrijf. Snel had Vera door wie Emmy was en met haar fobie voor alles wat familie was, weigerde zij de uitnodiging voor een bezoekje aan tante Greet – zuster van onze overleden vader. Omdat Vera mij als familieziek beschouwd, heeft zij toegezegd de uitnodiging aan mij over te brengen. Kort daarop heb ik tante Greet – en Emmy, die bij haar in woonde, een bezoek gebracht in Rijn State bij Arnhem. Zij bewoonde twee riante flatwoningen op een hoge verdieping met fantastisch uitzicht op de Rijn.

Tante Greet was hartelijk en broos en bij het afscheid gaf ze mij nog een aandenken aan opa Klaas Verlaan – een gelijmd houten plankje van 35 x 35 cm zonder lijst met een door opa geschilderde voorstelling van zeven armoedige boerenfiguren, uit volle borst zingend bij een treksak om een tafel met een schouw op de achtergrond. Opa was een amateur schilder, die papagaaien en laantjes schilderde, maar dit was geheel anders en zag er oud uit. Dit schilderstukje zou veel later heel bijzonder voor mij worden, maar in 1982 zag ik ‘dat bijzondere’ nog niet.

Tante Greet overleed kort na mijn bezoekje op 24 juli 1982. De reeds eerder overleden oom Jo van Monsjou was vermogend geworden en had met tante Greet zeven kinderen gekregen, die vrijwel allemaal gestudeerd hadden en waarvan vier in het buitenland woonden. Op de begrafenis zag ik voor het eerst weer mijn neven en nichten van Monsjou terug en dat was leuk.

Van Gogh : Spijt dat ik naar Verlaan luisterde

In 1991 bleek er ene Jack van Hoek te zijn, die op zoek was naar sporen van Vincent van Gogh. Hij had ontdekt, dat opa Klaas Verlaan in de periode van 25 maart 1884 tot 13 september 1885 de naamloze lithograaf bij drukkerij Gestel in Eindhoven was en die Vincent tweemaal had getekend. (zie tekeningen addenda nr. 6 en 7 in het boek: **Het Complete Werk van Vincent van Gogh** van Jan Hulsker). In een Zaanse Courant van 9 Januari 1992 wordt hieraan in een halve pagina aandacht aan besteed. Onder de kop:: **‘Van Gogh : Spijt dat ik naar Verlaan luisterde ‘** wordt geschreven :

“Van Gogh was niet thuis in the lithografie-techniek, maar wilde toch zijn Aardappeleters als lithografie laten drukken. Hij raadpleegde in 1885 Klaas Verlaan, die als drukker werkzaam is bij de Eindhovense firma Gestel. Van Gogh bezoekt de werkplaats met een litho-steen, die volgens hem slechts hoeft te worden “afgedrukt”. Maar de vaklui zien het anders: Van Gogh krijgt diverse adviezen. Eerst verandert hij de tekening op aanraden van Dirk Gestel, zoon van de drukker. Daarna krijgt hij van Klaas Verlaan nog het advies wat meer van de steen ‘wit’ te laten, omdat die anders niet goed zou drukken. Van Gogh bijt daarop met zuur een aantal lichte plekken op de steen uit ... De afdrukken, die daarna gemaakt worden vallen bij Van Gogh – en bij enkele bekenden van hem – niet erg in de smaak.

Vincent heeft spijt dat hij het advies van Verlaan heeft opgevolgd. In een brief aan zijn broer Theo schrijft hij: ... ‘Als ik ’t eenvoudig gedrukt had zoals de tekening was, zou het (...) niet gerammeld hebben, en er zou atmosfeer tussen de plans zijn gebleven’ (...). Het ‘wit’ heeft volgens Van Gogh de eenheid van de afbeelding bedorven: het advies van de lithograaf heeft het resultaat verslechterd. Vincent moet zich al vrij snel gerealiseerd hebben dat de afdrukken geen succes waren: terwijl er plannen waren voor 50 exemplaren, worden er maar 20 gedrukt.

Van Gogh heeft van zijn Aardappeleters meerdere versies geschilderd, en hij maakte er vele studies voor. De lithografie past in dat rijtje van studies en aanzetten(...).

Opa Klaas Verlaan heeft zo’n studie gezien en er over onaangenaamheden met Vincent Van Gogh gehad, toen hij Vincent moest bedienen om een kleur zwart te mengen, die de kleur van een ‘stoffige’ aardappel moest worden. Klaas bediende Vincent altijd heel afstandelijk, hetgeen bekend is geworden door de dochter van Dirk Gestel – Jo Schoonenberg-Gestel. Opa Klaas – toen een heel fijn-christelijke jongeman, moet Vincent maar een zonderlinge en onaangepaste figuur gevonden hebben – waar hij als persoon niets mee had. Vincent wilde met zijn *Aardappeleters* een aanklacht tegen de maatschappij in beeld brengen met de allerarmsten rond een karige pot.. Opa Klaas moet een aversie tegen dit idee voor een schilderij als mede ook tegen de zonderlinge jonge kunstenaar gehad hebben, zonder enige weet toen hoe wereldberoemd Vincent Van Gogh later zou worden. Opa Klaas moet zijn irritatie toen van zich af geschilderd hebben op het gelijmd-houten **afval**-plankje, dat ik van tante Greet in 1982 kreeg; een zelfde groepje armoedzaaiers om een tafel ... maar wel uit volle borst zingend bij een treksak – kleurrijk en met een open deur naar de tuin met een boom en zonlicht - gelijkend op een schetsje van Vincent, maar elk detail tegengesteld geschilderd ! Dit paneeltje moet een stil protest geweest zijn van opa Klaas tegen het zwartgallige idee van Vincent voor zijn nieuwe schilderij en toont ook de aversie , die hij tegen Vincent moet hebben gehad.

Dat Klaas dit schilderstukje moet hebben geschilderd vóór 13 april 1885 kan blijken uit de ‘koppen’. Op 13 april heeft Klaas van de eerste lithosteen van de “Aardappeleters” 20 afdrukken gemaakt voor Vincent, toen hij onverwachts met de ‘knoestige’ koppen, die het schilderij van Vincent zo beroemd gemaakt hebben, werd geconfronteerd. Klaas schilderde vanuit een visueel geheugen en zou zeker vanuit zijn irritatie het laatste beeld van die **knoestige** koppen luid zingend bij een treksak hebben geschilderd; Hieruit kan naar mijn mening de conclusie getrokken worden, dat Klaas vóór 13 april 1885 zijn schilderstukje moet hebben geschilderd en ná 5 april 1885, toen Vincent aan de eerste krabbels/studies voor de ‘Aardappeleters’ begon. Het gelaagd plankje kwam toen van Brüning, een toen bekende en grote houthandel en houtzagerij dicht in de buurt van steendrukkerij Gestel in Eindhoven, voor o.a. sigarenkisten. (Jaren later werd voor dit drie-laags gelijmd-houten-plaatmateriaal, zoals door houthandel en houtzagerij Brüning toen geproduceerd, de merknaam *triplex* gedeponeerd). Vincent heeft in 1884/1885 dit gelijmd houten plaatmateriaal ook gebruikt als ondergrond voor zijn tekenpapier. Dit heeft een bekend Vincent van Gogh-deskundige - Helewise Dekker - mij verteld.

vier schilderstukjes van KLAAS VERLAAN

HILARISCH

In 2016 werd door het Nederlands Steendrukmuseum een boekje uitgegeven met als titel: *De Eindhovense kennissen van Vincent van Gogh met als auteur Jack van Hoek*. In een concept, dat ik van Guus van Monsjou toegestuurd kreeg, omstreeks 1995 - omdat toen sponsors voor de kosten van de uitgave gezocht werden - was te lezen, dat Jack in de *grappige krabbels* van Vincent JH 1153 tot en met JH 1157 de familie Gestel herkende en in JH 1159 mijn opa Klaas Verlaan.

Deze zes vluchtig getekende karikaturen van Vincent waren bij het sorteren na de dood van Vincent niet herkend als zijnde deze Eindhovense rijke en muzikale familie Gestel en om die reden toegedicht aan zijn Parijse periode – het zouden dan onbekende musici van Parijs zijn. Als men goed kijkt hebben de vijf een verbazingwekkende gelijkenis met de foto's in hetzelfde boekje: kijkt u zelf maar. JH 1153 vader Johannes/bas; JH 1154 Dirk/viool; JH 1155/1156 Dimmen - vriend van Vincent - waarvan bekend is dat hij altviool/fluit en klarinet speelde; JH 1157 zuster Anna/piano; en JH 1159 mijn opa Klaas tenor en organisator/presentator van deze muziekavondjes.

In het boekje verklaart dochter van Dirk - Jo Schoonenberg-Gestel - dat de muziekavonden werden gehouden bij ons thuis en bij de familie Mignot, ook een superrijke familie in Eindhoven, wonende aan de overkant van het patriciërshuis Gestel. Jo verklaarde ook in dit boekje: *Als Vincent erbij aanwezig was nam hij schetspapier ter hand. Meedoen of zingen deed hij niet ...*

Wat **hilarisch** is, is dat Vincent bij zo'n muziekavondje van - in die tijd - superrijken aanwezig is geweest en toen genoemde karikaturen van het

Mijn voorgd – Jo van MONSJOU; mijn vader Nicolaas Jan VERLAAN; Klaas en Jantiena VERLAAN - VELDHIJZEN op de achterbank.

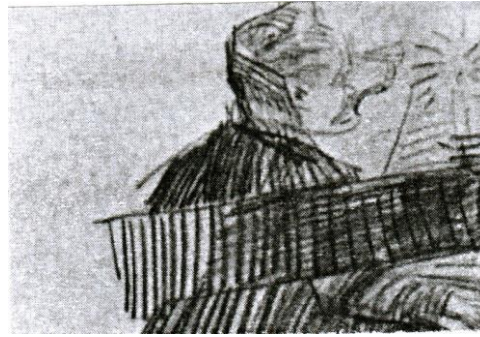
musicerende kwintet getekend heeft en uit deze 'krabbels' kunnen we nu zien, dat de muzikale **rijke** familie Gestel in **chique** avondkleding speelden met een programma van **Amsterdamse smartlappen** !!?

Dit laatste weten we nu uit de levensverhaaltjes van Klaas Verlaan: “ons programma was dan veelal de volgende muziek: ‘Ik ken een lied, dat 't hart bekoort’ - ‘Verdwenen van huis’ - ‘Knaapje zag een roosje staan’ enz.; een tiental nummers hadden wij zoo voor elkander en dit programma had nog een goede uitwerking op de gasten”

(zie google: KLAAS VERLAAN levensverhaaltjes handgeschreven)

JH 1159 mijn opa KLAAS

JH 1157

trouwfoto KLAAS 1892

Anna Gestel - pianiste

JH 1155 Dimmen

JH 1156 Dimmen

Dimmen Gestel was een zeer muzikale jonge man, die fluit / klarinet en altviool speelde.

Johannes Gestel
1824 - 1894

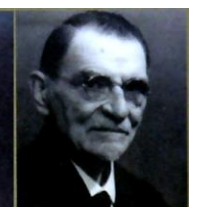
Jannetje Kwaadland
1823 - 1925

Dirk
1858 - 1938

Johanna Maria
1859 - 1953

Dimmen
1862 - 1945

JH 1153 Johannes Gestel bas/viool

JH 1154 Dirk Gestel viool

Deskundigen van het Vincent van Gogh Museum Amsterdam stellen dat de 'grappige krabbels JH 1153 t/m JH 1159' door Vincent van Gogh getekend zijn in zijn Parijse periode van Maart 1886 tot Februari 1888 van **onbekende** musici aldaar.

JH 1159 is mijn opa KLAAS VERLAAN en is getekend op een muziekavond omstreeks Maart 1885 ten huize van de rijke familie Gestel ter ere van het cum laude slagen van Dimmen voor zijn akte middelbaar tekenen. Vincent was met Dimmen bevriend en het is bekend, dat Vincent aanwezig is geweest en dat hij daarbij **'schetspapier ter hand nam. Meedoen of zingen deed hij niet'**. Het Vincent van Gogh Museum zegt hierop dat deze tekeningen zijn zoekgeraakt, zoals zoveel tekeningen en werken van Vincent zijn zoekgeraakt.

Ik denk, dat de grappige krabbels JH 1153 t/m JH 1157 en JH 1159 door Vincent zijn gemaakt ten huize van de familie Gestel in Eindhoven tijdens bovengenoemd muziekavondje.

Mijn opa was die avond organisator / presentator en zanger/**tenor** met een Jordaans programma van tien **smartlappen** en **meezingers** en daarom gekleed met een cape en hoge hoed - geleend van pa Johannes, die op bas meespeelde - omdat de andere Gestelmusici waren gekleed in 'sjieke' avondjurk en jacket; dat zien en weten we nu van Vincent's grappige krabbels!

Tot slot : ik denk , dat er in de jaren van Maart 1886 tot en met Februari 1888 in heel Parijs niemand gekleed was of rondliep in een cape met hoge hoed (kachelpijp). Sterker nog : ik weet het zeker !

Mijn moeder was voor de duvel niet bang

Mijn moeder was : Jenneke Pieterrella Rijkers (Jennie) - geboren in het schip (klipper) *Neeltje Hermina* tijdens het varen op de Rijn ergens in Duitsland op 19-2-1901 – directrice rusthuis “Huize Rijkers” Amsterdam. Mijn moeder had twee broers, waar ze het beste mee overweg kon en twaalf zusters. Het gezin was streng gereformeerd – maar mijn moeder was daarin een buitenbeentje. Ze werd lid van de Soefi-vereniging en ik werd daar als baby gedoopt. Deze Soefi-vereniging huurde voor haar ‘kerk’-diensten een ruimte bij de Vrijmetselarij in de Vondelstraat, waar mijn moeder ook in gewaden ‘gepreekt’ moet hebben. Mijn moeder was een heel zelfbewuste vrouw – klein van stuk en vriendelijk, maar ook doortastend als het moest en voor de duvel niet bang (zoals familieleden beweerden).

Genealogie

Uit de Genealogie blijkt , dat Adriaan Rijken – tuinman van dominee Van Gogh – familie is van Opa Leendert Rijkers. Adriaan Rijken en zijn echtgenote Helena Beenen zijn door Vincent Van Gogh vele malen getekend en geschilderd (als kosteloos model voor zijn **boeren/boerinnen**-tekeningen en als wever aan het weeftoestel.).

Het grappige is, dat zowel opa Klaas Verlaan (van vaderskant) als ook familie van opa Leendert Rijkers (van moederskant) door Vincent als model zijn gebruikt voor zijn tekeningen en schilderijen, nu vereeuwigd zijn door hun plek in het Van Gogh Museum en in andere wereldbekende musea – als ook in talrijke boeken over de schilderkunst van Vincent Van Gogh met foto’s van zijn tekeningen en schilderijen. Dat opa Klaas direct als lithograaf betrokken was bij Vincent’s beroemdste schilderij ‘De Aardappeleters’ is een ontdekking, die ik buitengewoon vind. Ik hoop, dat het schilderstukje van opa Klaas , dat ik van tante Greet als aandenken aan opa Klaas gekregen heb , na mijn dood een waardig plekje krijgt bij één van mijn kleinkinderen en weer later bij één van hun nazaten.

Aan opa Klaas Verlaan heb ik niet veel herinneringen. In het laatste jaar van de oorlog heb ik hem wel enkele keren pakjes moeten brengen van mijn moeder – **zout/suiker** en voedselbonnen e.a. Hij woonde in een benedenwoning op de Olympiaweg 53 en had een achtertuintje met een appelboom en een perenboom, die ‘s zomers vol hingen met appels en peren. Opa was een kleine vriendelijke – maar weinig spraakzame man, die erg sober leefde. Sinds zijn vrouw Jantiena op 2de Kerstdag 1942 plots overleed, heeft hij de slaapkamer als een heiligdom onberoerd gelaten en sliep hij in de voorkamer op een canapé met enkele winterjassen als dekens. Voor een ronde buiskachel waren er in de oorlog geen kolen te krijgen, dus had hij een noodkacheltje - een stevig rond blik, dat precies bovenop de ronde opening van de buiskachel paste. Hierin konden splinters hout en takjes gestookt worden, waarbij de rook toch nog via de schoorsteen kon worden afgevoerd. Opa kon op dit noodkacheltje water koken voor thee of iets bakken en tegelijk had hij dan van dit noodkacheltje in de voorkamer ook nog wat warmte.

Nicht Tine van Monsjou, die voor een studie tijdelijk bij opa Klaas logeerde, trof bij thuiskomst Klaas onwel aan; zij waarschuwde mijn vader, die opa onmiddellijk naar de Apollolaan liet overbrengen, waar Klaas de volgende dag overleed op 26 maart 1948 en begraven werd in Driehuis-Westerveld.

Dochter Greet Verlaan was op 15 mei 1919 gehuwd met oom Jo van Monsjou, die in zijn leven vermogend geworden was. Het gezin van Monsjou bewoonde een groot huis met een zeer grote tuin aan de Vinkebaan in Santpoort.

Ze kregen zeven kinderen, waarvan vijf een academische titel behaalden. Oom Jo was procuratiehouder geworden en later in de directie opgenomen bij Van Leeuwen Boomkamp aan de Herengracht in Amsterdam, die rubber-/theeplantages had in voormalig Nederlands-Indië.

Oom Jo was door mijn moeder Jennie Rijkers kort voor haar overlijden gevraagd om voogd te worden voor mij en mijn zuster Vera - na haar eventuele overlijden. Dit was voor mij een moeilijke tijd. Omdat mijn schoolresultaten op Instituut Schreuder slecht waren, had mijn moeder mij bij het schoolhoofd - heer Schreuder - op internaat geplaatst in de Johannes Verhulststraat/hoek Banstraat. Alleen in het weekend mocht ik naar huis. Tijdens de hongerwinter van 1944/1945 moest ik weer naar huis, omdat het schoolhoofd voor alle kinderen daar geen eten had, maar na de oorlog moest ik weer terug – toen naar de Koningslaan, waar het schoolhoofd een zeer groot huis aan het Vondelpark had gekocht. In die tijd had ik geen idee dat mijn moeder ernstig ziek was geworden – een tumor in de hersenen, die een operatie noodzakelijk maakte, maar in die tijd geen hoop gaf op een goede afloop. Mijn moeder als verpleegster moet dit geweten hebben.

Er is iemand gekomen, die je thuis brengt

Op 6 maart 1946 kwam het schoolhoofd mijn klas binnen en vroeg mij met hem mee te gaan. Op zijn kamer werd mij vertelt , dat mijn moeder was

overleden en dat er iemand gekomen was , die mij naar huis zal brengen. Vanaf dit moment tot aan haar crematie , herinner ik mij niets meer.

Het afscheid in het eerste en toen nog enige Crematorium op Driehuis-Westerveld was indrukwekkend en er waren heel veel mensen. Iedereen moest onder aan de heuvel, waarop de aula stond, stilstaan en wachten totdat de kist door zes dragers in een grote boog naar boven was gedragen – symbolisch voor naar de hemel gaan. Crematie lag toen bij de streng gereformeerde familie van mijn moeder en de streng hervormde familie van mijn vader heel moeilijk, maar de beide broers van mijn moeder hadden later in de familie gezegd, dat zij na hun overlijden ook zo gecremeerd wilden worden.

Ik herinner mij nog, dat na de plechtigheid iedereen een bezoek bracht onder de aula, waar de verbrandingsovens waren. Mijn moeder lag in een dunne open binnen-kist op een rail voor één van de ovendeuren. Haar as is enige tijd later in bijzijn van oom Jo aldaar verstrooid, zoals mijn moeder gewent had.

Trouwen en scheiden

Opa Klaas en oma Jantiena Verlaan hadden drie kinderen : Willem (1893) - Greet (1898) – en mijn vader Nico (Nicolaas Jan – 4-4-1900).

Mijn ouders trouwden op 2-4-1931 en de echtscheiding was op 8-4-1941. Pa hertrouwde op 15-5-1941 met Jeanne Kappelhof. Van een slecht huwelijk met mijn moeder heb ik nooit iets gemerkt. Mijn vader was een lieve man, die een boekhandel ‘Ambon’ in Amsterdam-Oost had overgenomen en verplaatst had naar een ruimere noodwinkel in de Surinamestraat 6 in Amsterdam-West.

Mijn vader sliep in een kamer achter de zaak, waar ook een keukentje en toilet was. Mijn moeder woonde met Vera en mij in het rusthuis op de Apollolaan 28-30, waar wij elk een zolderkamertje hadden. Mijn moeder had de eerste verdieping van nr. 30 privé in gebruik. Van ruzie heb ik nooit iets gemerkt. De zorg voor Vera en mij was in de jaren voor de oorlog toevertrouwd aan enkele kindermisjes blijkens enkele foto’s, maar geen van die kindermisjes herken ik nog vanuit mijn herinneringen. Mijn echte herinneringen vanuit mijn geheugen starten eigenlijk pas vanaf de beginjaren van de oorlog - 1940-1945 – toen ik omstreeks acht jaar was.

Bekende mensen

Mijn moeder verzorgde tal van bekende mensen. Zo woonde de dichteres Henriëtte Roland Holst enige tijd in de beneden voorkamer van nr. 30, alsook Jacoba Surie en Ans van den Berg – van de Amsterdamse Joffers – waarmee mijn moeder bevriend was. Mijn moeder verleende palliatieve zorg, zodat een aantal bewoners nog slechts korte tijd te leven hadden en bij ons overleden. Zo was er een jongeman van omstreeks 20 jaar, die ernstig ziek was en binnen enkele maanden overleed. Zo is ook Ans van den Berg in Rusthuis Rijkers overleden. Mijn moeder verzorgde dan het lijk , zodat de overledene er bij de begrafenis ‘mooi’ uitzag.

Mijn moeder had goede banden met de ondergrondse. In de beneden-achterkamer van nr. 30 woonde een man zonder benen, die zich verplaatste in een invalidenstoel – Reiling geheten. Deze man had kennis van wapens w.o. stenguns en gaf les aan kleine groepjes van het verzet, die steeds één voor één moesten binnensluipen en weer ongemerkt weggaan. Ook aan Joodse mensen moest soms tijdelijk onderdak geboden worden – soms door ziekte op het andere onderduikadres.

Moord !

Een gebeurtenis uit die tijd mag niet onvermeld blijven. ’s Avonds laat werd er in ons blok uit een van de achtertuinen van een woning aan de Mozartkade luid **MOORD** en **MOORDENAARS** gegild. Mijn moeder– kordaat als zij was – pakte haar ploertendooier en zij erop af door de gemeenschappelijke tuin in ons blok. De overvallers waren door het gegil direct op de vlucht geslagen, zodat er geen slachtoffers waren. Er was wel veel consternatie ontstaan. Een week later hoorde zij van heer Reiling vertrouwelijk, dat het groepje verzetsmensen, die les bij hem kregen, deze overval hadden gepleegd op een bunkerbouwer, die daar op de Mozartkade woonde, omdat ze geld nodig hadden en dachten het daar te kunnen weghalen. Gelukkig is niemand van dat groepje gepakt, omdat ze heel snel de benen hadden genomen. (ploertendooier is een metalen uitschuifbare veer met ijzeren kop op top)

Twee keer is het ernstig misgegaan. In het voorjaar van 1944 werd het rusthuis plots door een huiszoeking verrast. Een joods echtpaar, dat nog geen goed-vervalste papieren had, moest inpakken om mee genomen te worden. Dit echtpaar was buiten zichzelf geraakt en bedankte mijn moeder luidkeels ‘dat zij haar zo dankbaar waren’ op een wijze, die door het hele huis te horen was. Mijn moeder had mij meegenomen naar een plekje op de zolder, waar we urenlang verscholen hebben gezeten. Toen de kust veilig was, zijn we weer naar beneden gegaan en hoorden we van de andere personeelsleden, dat een joods verpleegstertje, die mijn moeder in dienst had en die goed vervalste papieren had, ook met de overvalwagen was meegenomen.

Ik ben ook joods en mijn papieren zijn vals

Dit meisje zag er niet joods uit en was ook goed door de papiercontrole gekomen. Toen zij het echtpaar zo hun dankbaarheid jegens mijn moeder had horen roepen, was zij naar de voorkamer op de tweede verdieping gegaan en heeft vandaar gezien hoe het echtpaar bepakt door de voortuin naar de overvalwagen moest lopen. Wat toen is gebeurd is nog steeds een raadsel. Het meisje is plots naar beneden gerend richting de overvalwagen en riep : **ik ben ook joods en mijn papieren zijn vals.** Zij moest toen ook haar spullen pakken en werd met het echtpaar meegenomen. De tweede keer dat het ernstig mis ging, was in augustus 1944, toen er weer een huiszoeking in ons rusthuis plaatsvond. Toen werd een tachtigjarige joodse dame – mevrouw Kautzky – meegenomen. Ik wist , dat zij jaren eerder met haar echtgenoot ook bij ons in het rusthuis had gewoond en dat toen haar man bij ons was overleden en dat bij de begrafenis een enorme stoet mensen achter de lijkauto had meegelopen door de Van Baerlestraat. De man moet dus heel bekend zijn geweest , maar ik had toen geen idee waarvan.

Karl Kautzky – meester-leerling van Karl Marx

Begin januari 2009 zat ik achter mijn computer en schoot mij de naam Kautzky weer te binnen. Deze naam ingetikt leverde tot mijn verbazing de volgende informatie op: **Karl Kautzky** 1854-1938 was de vergeten erfgenaam en meester-leerling van **Karl Marx**. Hij was op 17 oktober 1938 bij ons overleden. Mevrouw **Luise Kautzky** was ook zeer bekend, hetgeen blijkt uit een gedenkboek, dat in N.Y. werd uitgegeven. Na haar arrestatie in augustus 1944 is zij eerst naar lager Westerbork gebracht – daarna naar Theresienstadt – en daarna naar Auschwitz–Birkenau , waar zij eind oktober 1944 ‘friedlich in Ihrem Bett gestorben ist’. Zij was in het kamp ziek geworden en naar de ziekenafdeling gebracht, waar zij is overleden.

Ook de volgende informatie is schokkend. Karl en Luise hadden drie zonen, waarvan de oudste – Benedikt – op 27 mei 1938 in Duitsland gevangen genomen is. Luise kon na het overlijden van Karl in oktober 1938 naar Engeland uitwijken, maar weigerde dit. Zij wilde in Nederland blijven om Benedikt niet in de steek te laten, waarmee zij contact onderhield. Benedikt heeft de Duitse kampen overleefd en is na de oorlog getrouwd en kreeg twee kinderen. Hij overleed in 1960. Het schrijnende is, dat toen Luise in Auschwitz-Birkenau eind 1944 ziek was en overleed , Benedikt in een nabij gelegen kamp – op nog geen 10 kilometer afstand – gevangen zat en dat beiden hiervan geen weet gehad hebben.

Alarm

Kort na de arrestatie van mevrouw Kautzky zag een verpleegster van ons twee mannen in de verte op de Apollolaan aankomen, waarbij zij onmiddellijk een slecht voorgevoel kreeg. Zij keek in haar tas en deed alsof zij iets vergeten had en keerde om naar huis, waar zij mijn moeder alarmeerde. Moeder vluchtte naar de woning achter nr. 30 – gelegen aan de Mozartkade, waar een weduwe met een dienstmeisje woonde. De twee mannen bleken inderdaad voor mijn moeder te komen om haar mee te nemen naar de Euterpestraat – naar het hoofdkwartier van Rauter. Opnieuw werden alle kamers doorzocht, echter zonder resultaat, maar toch met een gelukje. Op de tweede verdieping vóór van nr. 30 woonde een Duitse ingenieur – Kathol geheten, die reeds voor de oorlog in het Duitse leger een zeer hoge rang had gekregen. Hij was niet getrouwd en werkte bij een bedrijf in de omgeving van Amsterdam, dat autobrandstof uit kolen haalde. Hij was een vriendelijke man, die altijd in burger liep en goed Nederlands sprak en tégen de oorlog en Hitler was – hoewel hij daar nooit over sprak. Bij de huiszoeking werd ook de kamer van heer Kathol binnengestapt , die toen aanwezig was en na controle van zijn papieren waren de beide SD-mannen in de houding gesprongen en hadden gesalueerd. Na hun weggaan zijn ze gelukkig niet meer teruggekomen.

24 oktober 1944 was een gruwelijke dag op de Apollolaan. In de ochtend werden twee villa’s op de hoek van de Beethovenstraat door SD’ers in brand gestoken en 29 onschuldige burgers geëxecuteerd als represaille voor een aanslag op een SD-er. De twee villa’s branden geheel uit. Niemand begreep aanvankelijk de reden voor deze gruweldaad. De lijken bleven nog enige tijd liggen en de bedoeling daarvan was - bleek later – om de bevolking angst in te boezemen niet het verzet te steunen.

Bombardement op hoofdkwartier van Rauter

Op zondagmorgen 26 november 1944 zaten we ’s morgens aan de ontbijttafel voor het raam in de achterkamer van de 1ste etage van nr. 30 met moeder, oom Jan, Vera en ik, toen we plotseling een flink aantal geallieerde vliegtuigen laag hoorden en zagen aanvliegen , die in duikvlucht bommen afwierpen , die ergens verderop ontploften. Het was plots enorm bedreigend, omdat het zo dichtbij was.

Vrijwel onmiddellijk waren de bommenwerpers ook weer weg en werd het stil. We taxeerden dat de bommen ergens bij Apollolaan/ hoek Beethovenstraat terecht moesten zijn gekomen, maar dit bleek niet juist. Mijn moeder ging onmiddellijk als verpleegster naar het getroffen gebied om hulp te bieden en gewonden te verzorgen. Ik ben naar de overkant gelopen, waar een bom midden in de straat was ingeslagen en een enorme krater had veroorzaakt voor de woning van mijn vriendje Joop Asscher. Ook was een bom honderd meter verderop in een woning ingeslagen, hoek Händelstraat / hoek Euterpestraat, waar een kleine brand was uitgebroken. Later bleek dat het bombardement bedoeld was om het SD-hoofdkwartier van Rauter plat te gooien , hetgeen redelijk goed gelukt was. Rauter bezette twee scholen in de Euterpestraat, waar joden en verzetsmensen naar toe gebracht werden en gemarteld. In de voorgevel van het hoofdgebouw had een voltrefter een enorm gat geslagen van wel drie verdiepingen hoog. De tegenover gelegen school was geheel plat gebombardeerd – alleen het trappenhuis stond nog deels overeind en dat was een vreemd gezicht, omdat alle zijden van het trappenhuis open waren.

Deze platgebombardeerde school werd kort nadien een lucratieve speelplaats voor ons – schoolkinderen. In de kelders van deze school bleken hoeveelheden zilvergeld opgeslagen en door het bombardement waren deze zilveren munten in het puin terecht gekomen. Als kinderen zaten wij, zo vaak als mogelijk was, onder de puinhopen met een meegenomen lepel in het gruis te graven en vonden aan de lopende band zilveren stuivers, dubbeltsjes, kwartjes, guldens en rijksdaalders, die wij wisten te verzilveren voor ongeveer zeven maal de oude waarden tegen oorlogsgeld.

Hierbij moet ik nog wel het volgende opmerken. In 1944 waren wij kinderen heel erg zelfstandig – er werd niet op ons gelet. Ik had met mijn vaste vriendjes Gilbert Nobel en Joop Asscher allerlei handeltjes, die lucratief waren. Wij gingen regelmatig met Vera en een flinke kinderwagen met grote wielen op het boemeltje naar Aalsmeer en dicht bij het station aldaar kochten wij meloenen en tomaten van tuinders. Terug in Amsterdam bij het Haarlemmermeerstation huurden wij een bakfiets en venten dan de meloenen en tomaten langs de deuren in de buurt weer uit. Dat dit lucratief was kan uit het volgende blijken. Een neefje van mij uit Alkmaar – Bernard , die later dominee wilde worden – kwam in de zomervakantie van 1944 ruim een weekje bij ons logeren. We namen hem die dagen mee naar Aalsmeer en met het uitventen in Amsterdam. Als kinderen hadden we afgesproken , dat hij mocht meedelen in de winst.

Zijn ouders, tante Bets – zuster van mijn moeder - en oom Henk Hoytink - waren zeer streng gereformeerd en hadden met negen kinderen een uiterst sobere levensstijl. Bernard had in ruim een week bij ons leuk meeverdiend en wilde dat voor het naar huis gaan besteden aan speelgoed .

Op de Ceintuurbaan was een zeer gespecialiseerde speelgoedzaak – met elektrische treinen en legers van indianen en soldaten met geweren en op paarden, maar ook met kanonnen en tanks enz. Bernard kocht een legertje – een kinder-schoenendoos vol . Thuis gekomen had hij het legertje trots uitgestald, maar verbijstering was het gevolg. Hij mocht nooit meer naar ons in Amsterdam met vakantie gaan !

De rechtlijnigheid in het geloof op de Heer

De rechtlijnigheid in het geloof op de Heer van oom Henk en tante Bets moge nog uit het volgende blijken. Als kind had ik gehoord, dat de oudste broer van Bernard – Leen – als enige van de negen kinderen - niet deugde, omdat hij in de gevangenis had gezeten. Op een familiereünie in 1976 werd mij fluisterend het volgende verteld: Pa Henk, die als voorman van de Anti-Revolutionaire Partij in Noord-Holland een waslijst van belangrijke posities had bekleed – had derhalve een voorbeeldfunctie – had in 1944 als hoofdcommies bij de Raad van Arbeid zijn oudste zoon Leen aan een baantje geholpen bij het distributiekantoor. In de hongerwinter van 1944 heeft zoon Leen op verzoek van verzetsmensen een partij voedselbonnen achterover gedrukt om onderduikers aan voedsel te helpen. Toen Pa Henk dit ter ore was gekomen, was zijn oordeel dat zoon Leen in het aangezicht van de Heer diefstal had gepleegd en heeft hem toen aangegeven bij de autoriteiten. Leen is toen in de gevangenis gekomen en heeft deze schande levenslang moeten meedragen. Leen is een zware alcoholist geworden en was in 1976 journalist bij het *Alkmaar’s Dagblad*.

Ook een onoverkomelijk probleem voor tante Bets en oom Henk was dochter Elisabeth. Zij was aan het toneel gegaan en had een vaste relatie met een oudere vriendin. Oom Henk overleed 7 maanden na de eerste familiereünie, die op 19-3-1976 in Egmond a/Zee in hotel Bellevue plaatsvond. Daarna heb ik tante Bets nog tweemaal een bezoekje gebracht en beide keren moest ze haar onvrede over de relatie van Elisabeth met mij delen. Haar probleem was het oordeel van Onze Lieve Heer daarover later. Op 5 augustus 1987 is tante Bets – bijna 93 jaar - in Haar Heere en Heiland ontslapen met op de kennisgeving: Zalig hij, die in het leven , Jakobs God ter hulpe heeft. (psalm 146)

Zelfmoord Heer Kathol

Enkele weken voor de bevrijding gebeurde er nog een schokkende gebeurtenis bij ons in het rusthuis. Op een morgen werd er plots een harde knal gehoord en moeder ging direct op de knal af – de tweede etage van nr. 30 in de voorkamer. Heer Kathol lag in bloed op de grond voor zijn wastafel. Hij had zich met een pistool door de mond geschoten en was op slag dood geweest. Moeder realiseerde zich direct de ernst van de situatie. Op het zolderkamertje van nr. 28 vóór waren drie verzetsmensen tijdelijk ondergebracht, maar die moesten ogenblikkelijk en onopgemerkt vertrekken voordat de Duitse autoriteiten van deze zelfmoord op de hoogte werden gesteld. Er kwamen allerlei militaire specialisten voor een (ballistisch) onderzoek en verdwenen met het lichaam van de dode en met medenemen van al zijn spullen. Niemand bij ons had deze zelfmoord zien aankomen. Ik had mijn zolderkamertje op nr. 30 achter en in de grote kamer ernaast woonde een veertigjarige vrouw, die bij de Bijenkorf werkte en waarmee Kathol een platonische relatie had (vermoed ik). Heer Kathol heeft mij leren schaken en schilderijtjes maken van houtfineerwerk. Hij was hierin zeer bedreven en heeft o.a. een prachtig houtfineerschilderij gemaakt van het Kolkje – dicht bij het Centraal Station. Hij was een aardige man en geen militair.

Bevrijding kwam 5 Mei 1945

De bevrijding kwam 5 Mei 1945 met heel veel feestvreugde overal. Ik heb in de oorlog en gedurende de hongerwinter geen honger gekend. Mijn moeder wist met de vele oudjes en zieken extra rantsoenen te versieren. Achter de twee villa’s onder één kap waren er in de achtertuin ook twee schuren onder één kap. De één werd regelmatig vol gestort tot aan de nok met cokes voor de centrale verwarming in nr.30 en de ander werd regelmatig volgestort met suikerbieten, die na koken stroop opleverde en pulp, waarvan pulpkoekjes werden gemaakt. Ook tulpenbollen, licht gebakken, werd regelmatig gegeten – het smaakte naar gebakken uien met een aparte smaak. In de oorlogsjaren woonde ‘oom’ Jan bij ons in. Hij had op de Keizersgracht een handel in butagas in flessen en butagaskooktoestellen en butagaskacheltjes etc. Zodoende had moeder altijd gas om te koken. Oom Jan was van het type ‘Engelse gentleman’ – slank en altijd zorgvuldig gekleed in een kostuum met das en puntschoenen en vrouwen zullen hem ook zeker ‘knap’ gevonden hebben. Ik heb van een liefdesrelatie niet echt iets gemerkt, maar die moet er wel geweest zijn en waarschijnlijk heeft mijn moeder dit voor mij en Vera ook weloverwogen weg gehouden, zoals ook de echtscheiding op 8-4-1941 en het hertrouwen van onze vader op 15-5-1941. Wij – Vera en ik - mochten daarvan niets merken , zal zij iedereen op het hart gedrukt hebben.

Moeder was een lieve door iedereen gewaardeerde vrouw – maar zij was ook voor iedereen op een vanzelfsprekende manier de baas !

HOOFDSTUK 2 SCHOOLJAREN

Na het onverwachte overlijden van mijn moeder brak er plotseling een nieuw hoofdstuk voor mij en mijn zus Vera aan. Ik moest kort erna terug naar het internaat van het schoolhoofd. Moeder had oom Jo uit Santpoort gevraagd voogd te worden over mij en Vera en oom Jo had ja gezegd. Moeder had aan een vroegere vriendin uit de verpleging – tante Jaan - gevraagd tijdelijk de leiding van het rusthuis over te nemen. Tante Jaan was getrouwd met oom Henk Trimpe, die als burgemeester in Zeeland in de oorlog op wachtgeld was gesteld en dus niets om handen had. Ik werd dus onmiddellijk en in de weekends op de Apollolaan met oom Henk en tante Jaan geconfronteerd, die ons vrije en onafhankelijke manier van doen niet konden handelen. Wel werd het rusthuis snel veranderd in een kamerverhuurbedrijf met gebruik van keuken ,waardoor bestaande pension- en-zorgbehoevende bewoners vertrokken en plaats maakten voor jongere en zelfstandige kamerhuurders.

Oom Henk en tante Jaan lieten blijken, dat ze naar Zeeland terug wilden, waardoor mijn vader met tante Jeanne naar de Apollolaan zouden gaan verhuizen. Pa en tante Jeanne hadden overdag de boekenwinkel in de Surinamestraat 6 en kwamen elke dag om half zeven op de fiets naar de Apollolaan, waarna er nog gegeten moest worden.

Pa was het nimmer eens geweest, dat ik naar het internaat was gestuurd, dus liet hij mij onmiddellijk naar huis komen. Hij stuurde ene Sjors met een bakfiets naar de Koningslaan om mij en mijn spullen op te halen. Het schoolhoofd had een flinke sik en Sjors zei na het dichtdoen van de voordeur : **bbèèèèèèhhh** en dat gaf mij een enorm gevoel van bevrijding. Sjors was een aparte vogel; hij sliep naast de centrale verwarmingsketel in de bijkeuken en was onze stoker en klusjesman al sinds de oorlogsjaren. Sjors was langs de deuren gaan bedelen om eten en moeder had gezegd, dat hij wel wat te eten kon krijgen als hij ervoor wilde werken. Sjors had daarop ja gezegd en zodoende had hij van moeder een plek in de bijkeuken gekregen en moest de cv stoken en schoonmaakklusjes doen. Sjors is na de komst van mijn vader op de Apollolaan weer gaan zwerven en lange tijd badmeester geweest in het AMVJ-zwembad op het Leidseplein, waar ik iedere week kwam voor de instuif-avonden. Nimmer heb ik geweten, dat Sjors in het zwembad werkte. Later is hij in Leiden parkeerwachter geweest en belandde uiteindelijk in een kleine woning op een hofje in Leiden. Toen ik in 1968 uit nieuwsgierigheid op zoek ging naar Sjors (George) La Fleure, trof ik hem daar op het hofje onder erbarmelijke omstandigheden aan - zonder uitkering en zorg.

Hij bleek recht te hebben op uitkering met terugwerkende kracht van jaren, waardoor hij ineens een flink bedrag ontving. Zijn broer werd gevonden, die hem bij het beheer zou helpen en hij kreeg ander en beter meubilair en een TV. Sjors was de hemel te rijk en we gingen samen een pannenkoek eten bij de St. Helena-hoeve in Doorn, waar hij luid zingend op het lege terras zijn vreugde uitschreeuwde. Kort erna werd hij ernstig ziek en moest in een ziekenhuis aldaar geopereerd worden. Hij is toen daar in het ziekenhuis gestorven.

Mijn zus Vera en onze nieuwe stiefmoeder Jeanne waren constant in conflict en dat zou nooit meer goed komen. Hierdoor ontstonden ook problemen tussen mijn zus en pa en tussen mijn pa en sommige kamerbewoonsters, waarmee Vera samenspande. Mijn vader kon hier niet tegenop.

Verraden en op transport

Mijn vader was in het najaar van 1943 verraden door een NSB-zwager (echtgenoot van tweelingzuster van zijn tweede vrouw Jeanne) - dat hij zijn radio niet had ingeleverd , hetgeen door de bezetter bevolen was – en dat hij deze radio verborg in een koffer onder zijn etalage. Eind 1943 kwam plots een huiszoeking in de boekwinkel en werd de koffer met radio onder de etalage vandaan gehaald. De radio werd in beslag genomen en kort nadien kreeg mijn vader een oproep om medio januari 1944 voor het gerecht te verschijnen. Hij had zich kennelijk de zaak te licht voorgesteld. Hij werd door de rechter tot 20 maanden gevangenisstraf veroordeeld en ter zitting gearresteerd en op transport gesteld. Grote paniek thuis uiteraard. Mijn vader is naar een werkkamp ergens in Zuid-Duitsland gestuurd. Toen de bevrijders dit kamp dicht genaderd waren, zijn alle gevangenen vrij gelaten en is mijn vader lopend en liftend via Frankrijk en België naar huis gekomen. Deze tocht heeft ongeveer vier maanden geduurd. Toen mijn vader ergens in september 1945 plotseling de boekwinkel binnenstapte, was hij uitgeput en opgezet van hongeroedeem. Hij had na zijn huwelijk in 1942 met tante Jeanne de 1ste etagewoning op de Hoofdweg 62 gehuurd. Hier is hij onmiddellijk in bed gestopt om eerst wat bij te komen. Toen mijn vader ergens eind 1946 de zorg over mij en Vera en de leiding van het kamerverhuurbedrijf op zijn schouders kreeg boven op de voortzetting van de boekhandel, kon hij dit niet aan.

Mevrouw Leonie nr. 1

Er was in die tijd een kamerbewoonster gekomen, die de benedenkamers van nr. 28 had gehuurd en die zich in advertenties **Mevrouw Leonie nr. 1** noemde en **medium/waarzegster** en genezeres zou zijn. Dit was een zeer dominante vrouw met een uit de kluiten gewassen dochter – die samen met Vera mijn vader voor moeilijke momenten hebben geplaatst. Mijn vader had de huur van de woning op de Hoofdweg beëindigd, zodat hij hier niet naar terug kon. Toen kwam een andere oplossing voor hem. Een man, die Apollolaan 28/30 wilde huren om repatrianten uit Indonesië te huisvesten en daarbij een huurwoning met 6 kamers in de Cliostraat wilde overdragen. Deze deal werd gesloten – de huur van de Apollolaan 28/30 zou op 24 november 1954 eindigen, de datum waarop Vera ook meerderjarig zou zijn en wij over onze erfenis konden gaan beschikken. Wij verhuisden naar de Cliostraat en kregen daar elk een leuke kamer.

Eind november 1954 weigerde de huurder de huur te beëindigen en beide villa's leeg op te leveren aan Vera en mij. Er volgde een rechtsprocedure, waarin de huurder aanspraak maakte op huurbescherming, mede omdat hij niet terug kon naar zijn vorige woning in de Cliostraat. Hij verloor echter de rechtsprocedure. Op de dag van de uitspraak hoorden wij, dat deze man binnen enkele uren na de uitspraak aan een hartaanval was overleden.

Kort daarna werden beide villa's leeg en uitgewoond opgeleverd. Vera nam - na onderling overleg - nr. 28 en ik kreeg nr. 30, waarin we gezamenlijk weer een kamerverhuurbedrijf vestigden. Vera ging – getrouwd met Charles de la Haye – in de benedenverdieping van nr. 28 wonen en ik koos voor de 1ste etage van nr. 30 om te wonen. Na enige jaren wilde ik meer zelfstandig zijn en meer vrijheid voor mijzelf. Ik heb toen in juni 1959 nr. 30 verkocht aan Vera en van de opbrengst een kamerverhuurbedrijf overgenomen van een weduwe in de Vossiusstraat 46 – aan het Vondelpark – dicht bij het Leidse Plein. Van dit kamerverhuurbedrijf heb ik een hotel gemaakt met de bedoeling daarin ook zelf te gaan wonen.

1946 - 1959

Voor een goed overzicht moet ik nu eerst mijn herinneringen vastleggen tussen 1946 en 1959 – vanaf het verlaten van het internaat bij schoolhoofd Schreuder – hoofd van de lagere school Instituut Schreuder > tot start Hotel 46 (later hotel Interland) Vossiusstraat 46 op 1 september 1959.

Van de lagere school Instituut Schreuder - in de Gerard van der Veldestraat – ging ik naar de MULO van Instituut Schreuder in de Jan Luijkenstraat – met schoolhoofd B. Verleur.

Ik was geen goede leerling – deed geen huiswerk en ging steeds met de hakken over de sloot over. In het voorjaar van 1949 moest mijn vader bij het schoolhoofd komen - een grote nogal streng uitziende man – die mijn vader adviseerde mij geen eindexamen MULO te laten doen, omdat mijn schoolresultaten dermate slecht waren, dat het examengeld weggegooid geld zou zijn. Mijn vader reageerde: wie niet waagt, wie niet wint en dus werd ik toch voor het eindexamen ingeschreven.

Schoolhoofd Verleur kon niet begrijpen, dat ik als beste was geslaagd

Tot ieders verbazing slaagde ik als beste van de school : 10 voor algebra; 9 voor meetkunde en natuurkunde; 8 voor rekenen en tekenen; 3 zevens en 3 zessen voor talen / aardrijkskunde en geschiedenis en tot slot één 5 voor Duits. Toen ik bij Verleur moest komen om afscheid te nemen, feliciteerde hij mij, maar hij moest ook kwijt, dat hij het niet kon begrijpen, dat ik met zulke cijfers als beste van de school was geslaagd.

Ook had hij een aanvraag van een makelaarskantoor Bruïne & Sanders in de ruwe tabak, wat hij voor mij een geschikte baan vond. Ik ben daar onmiddellijk naar toe gegaan en werd direct aangenomen per 1 september 1949. Kort daarna werd mij medegedeeld, dat de aanstelling niet door kon gaan, omdat een vroegere medewerker uit militaire dienst terug kwam en dat zij hem voorrang moesten geven bij een aanstelling.

Kort daarop las ik een kleine advertentie van een ruwe tabakshandel, die een bediende zocht. Dit bleek een uitponder te zijn van ruwe tabak in het souterrain van het pand van Bruïne & Sanders. Ik werd aangenomen voor 80 gulden per maand en kon direct beginnen. Vader en schoonzoon kochten balen tabak van importeurs en verkochten die per pond door aan kleine sigarenmakers. Ik moest met balen sjouwen en open snijden. Het was er een gezellige bedoening – maar kleinschalig.

Enkele weken later zag een medewerker van Bruïne & Sanders mij en vroeg mij boven te komen. De vroegere medewerker was toch niet in dienst gekomen, zodat mij de baan opnieuw werd aangeboden voor 120 gulden p.m. Ik zei onmiddellijk ja en reeds de volgende maand ging ik over. Ook daar werd mij binnen enkele weken een aanbod gedaan door een andere

makelaar in ruwe tabak – nu voor 160 gulden per maand; ook toen heb ik onmiddellijk ja gezegd. Na nog weer drie maanden kreeg ik opnieuw een aanbod van een ruwe **tabakshandel/importeur** voor 180 gulden per maand;- ook dit aanbod nam ik onmiddellijk aan en hier ben ik gebleven tot dat ik voor militaire dienst werd opgeroepen in september 1952.

Militaire Dienst

In september 1952 werd ik opgeroepen in de Tapijn-kazerne in Maastricht bij de mortieren. Eerst een basisopleiding van 6 maanden: marcheren, salueren enz., die onderbroken werd door de 1 Februari-ramp in Zeeland: grote overstromingen door dijkbreuken – veroorzaakt door stormen en hoog water – met veel doden. Alle militairen van de Tapijn-kazerne moesten met spoed naar Zeeland om mensen te redden en hulp te verlenen. Alleen ik – Verlaan – moest in Maastricht achterblijven om de gebouwen te bewaken. Dat werd een weekje eenzaam nietsdoen en naar de radio luisteren.

School Militaire Inlichtingen Dienst SMID - Harderwijk

Na zes maanden basisopleiding kwam ik in de kaderopleiding voor onderofficier. Ik vond het maar niks – maar mij werd niets gevraagd. Ik wilde contact opnemen met het Humanistisch Verbond, maar dat bleek in het katholieke zuiden nog niet te bestaan. Daarom nam ik contact op met het Verbond om een afdeling in Maastricht op te richten. Dat vond de commandant geen goed idee. Opeens werd ik bij de commandant geroepen, die mij zei, dat ik onmiddellijk naar Ermelo moest voor een test. Daar aangekomen werd ik naar een houten gebouwtje in het bos gestuurd, waarin een grote aardige man in burger mij allerlei vragen stelde. Eén vraag was: *zie je aan de overkant die watertoren ?* uiteraard zag ik die – een heel hoge zelfs ! *Waar denk je als eerste aan als je opdracht krijgt om boven op die watertoren te klimmen ?* was de volgende vraag. Het goede antwoord bleek te zijn: **hoe kom ik daarna weer beneden.** Ook moest ik keuzes maken uit allerlei getekende figuurtjes/letters/cijfers en toelichten, waarom ik die bepaalde keuzes had gemaakt. (zie google: Oranje-Nassaukazerne – Harderwijk.nl)

Ik was geslaagd, want plots moest ik in Maastricht mijn spullen ophalen en mij melden bij de School Militaire Inlichtingen Dienst (SMID) in hartje dorp van Harderwijk. Die aardige man bleek Bense te heten – hoofd van de Crypto- & Traffic-Analyse – een kleine afdeling van de SMID. In de opleiding van acht maanden moesten wij militaire berichten in geheimtaal van de vijand ontcijferen en omdat de vijand Rusland zou kunnen zijn, moesten wij ook het Russische alfabet en Russische woorden leren.

Wij mochten in burger de poort uit als we dat wilden. Bense had een achttal jongens uitgezocht en wij studeerden en puzzelden tot 's avonds laat, omdat wij het een interessante opleiding vonden. De school had iets gezelligs – klein en midden in het dorp en aan de achterkant het IJsselmeer (nabij de boulevard en het latere Dolfinarium). De SMID had ook een tolkenopleiding, waar talenknobbels in zes maanden door Russische leraren vloeiend de Russische taal in woord en geschrift werd geleerd. Deze opleiding had ca. 35 leerlingen, die reeds na een maand op de kleine binnenplaats van de dorpskazerne uit volle borst Russische liederen konden zingen ; dat klonk heel geweldig en verbindend.

(op de binnenplaats van school SMID – (ik) links staand naast Bense op foto)

Na acht maanden bleek ik de minst goede van de acht te zijn; zeven werden naar operationele legereenheden gestuurd en heer Bense maakte mij tot zijn assistent. Ik kreeg allerlei klusjes te doen. Reeds in het begin van de opleiding werden wij – alle acht – eerst tot korporaal en kort daarna tot sergeant en nog weer iets later tot ‘sergeant-effectief’ bevorderd.

Dit laatste hield in een aanmerkelijke verbetering van de financiële vergoeding : van 1 gulden per dag naar 270 gulden per maand. Als ‘sergeant van de week’ moest ik controleren of iedereen op tijd zijn bed was uitgegaan om niet het ontbijt te missen. Omdat ik alle bedden langsliep en slapers stuk voor stuk wakker maakte, kreeg ik al gauw de titel ‘moeder van de week’. Ook moest ik een keer wachtcommandant zijn – bijgestaan door twee leerlingen – een hele nacht. Het was niet ongebruikelijk dat de twee leerlingen mochten gaan slapen, omdat ze overdag weer naar les moesten.

Met die straf kon ik verder leven

Van mij mochten zij ook naar bed. Helaas werd ik midden in de nacht zozeer door slaap overvallen, dat ik op de grond van de wachtkamer naast de poort in slaap ben gevallen. Dit zou niet opgemerkt zijn geweest als de sergeant-majoor van onze crypto-traffic-afdeling niet ’s morgens vroeg zou zijn gaan vissen en even bij de poort langs was gekomen. Hij maakte mij wakker en meldde dit later aan de heer Bense – die mij voor een verdere bestraffing door de commandant behoeftte. Mijn straf werd dat , ik nooit meer wachtcommandant mocht zijn. Met die straf kon ik verder leven.

Later kreeg ik nog een ander klusje. De school organiseerde wekelijks een voetbaltoto op de landelijke voetbalwedstrijden, waaraan vrijwel iedereen van de SMID meedeed. Ik kreeg op een zekere dag de administratieve werkzaamheden hiervan door Bense toegeschoven. Leuk werk, maar risico-vol. In een van de weken hadden Bense en ik toevallig allebei alle uitslagen goed ingevuld en wonnen samen de hele pot. Gelukkig dat iedereen het volste vertrouwen in mijn eerlijkheid had en gelukkig dat ik kort daarna op 11 juli 1954, ruim zes weken eerder dan verwacht - met groot verlof kon gaan , want onderofficieren moeten normaal twee jaar dienen.

Twee jaar hierna – in 1956 – werd ik opgeroepen voor herhalingsoefeningen in Brabant. Ik melde mij die ochtend in de kazerne, maar ik bleek nergens ingedeeld. De volgende ochtend bij het appèl zei een officier: ga maar naast die troep opzij staan en vraag vervolgens of je met een van de trucks mag meerijden naar het oefengebied. Dat mocht , zodat ik die morgen ergens in Brabant in een mooi bos-en-heidegebied belandde. Om mee te helpen met bijtanken van trucks in het bos zag ik niet zitten, dus liep ik een stukje het bos in en kwam bij een mooie open plek met heide en een zonnetje , dat lekker scheen. Ik zocht een leuk plekje uit om te zitten en ik moet even later in slaap gevallen zijn. Op een gegeven moment werd ik wakker van pratende stemmen en zag op ca. 20 meter afstand een tafel, waaraan een generaal zat – kennelijk de commandant van de oefening – met een adjudant en nog verderop een groene tent met twee officieren. Niemand leek mij in de gaten te hebben, zodat ik rustig bleef liggen. Na een half uurtje dacht ik “hier moet ik ongemerkt vandaan zien te komen”. Toen de adjudant weer naar de tent was gelopen, stond ik op om weg te sluipen. De generaal , die dit bemerkte had, draaide zich naar mij om en zei : ‘ blijft u rustig liggen, sergeant ‘ , zodat ik weer ging liggen. Ondanks dat de generaal een rustig en aardig persoon leek, lag ik niet op mijn gemak. Toen de adjudant weer een keer wegliep, ben ik naar de generaal gelopen en heb gevraagd: ‘mag ik u een vraag stellen, generaal’. Dat mocht en ik vroeg hem ‘waar hoor ik bij?’ en vertelde mijn situatie. De generaal was verbaasd en vroeg zijn adjudant even later ‘zoek dit eens uit’. Het bleek dat de adjudant na een half uur geen antwoord kon vinden op de vraag en besloten werd, dat er vervoer zou komen om mij terug te brengen naar de kazerne, waar ik moest wachten op nadere instructies. Een jeep bracht mij kort erna terug naar de kazerne, waar ik tot einde oefening heb zitten wachten , zonder dat er instructies kwamen.

Op het voorlaatste appèl stond ik – gelijk de dagen ervoor – opzij van de troep soldaten die daarna als gebruikelijk afmarcheerden naar het gebouw, waarin zij waren gehuisvest. De sergeant, die dit deed, bleek niet aanwezig en een majoor riep tegen mij: ‘sergeant, marcheer die troep even af’. Ik schrok en dacht: hoe doe je dit ook alweer?. Na mijn ‘geef acht’ en ‘voorwaarts mars’ zette de troep zich wat ongeordend in beweging. De majoor maakte zich hierover boos en brulde: ‘sergeant, waar bent u mee bezig? ... meldt u zich binnen een kwartier op mijn bureau’. De troep gedroeg zich onmiddellijk beter en ik meldde mij bij de majoor en verontschuldigde mij, dat ik niet bij die troep hoorde en feitelijk nergens bij hoorde en dat ik op de school SMID geen ervaring had opgedaan met het afmarcheren van soldaten.

De majoor hoorde mij ongelovig aan – ik kon weggaan en ik zou er nog wel meer van horen. De volgende dag zwaaide ik af zonder iets gehoord te hebben. Enkele maanden later werd mij schriftelijk bericht dat ik teruggesteld was tot soldaat.

Medio 1958 kreeg ik opnieuw een oproep voor herhalingsoefeningen van 26 augustus 1958 t/m 20 september 1958 – **ingedeeld als soldaat bij D.Cie B.I. als munitiedrager**. Dit zag ik helemaal niet meer zitten en ik vroeg herkeuring aan. Ik was op een huishoudbeurs tijdens een demonstratie koffiezetten met Melitta-filters onwel geworden en enige tijd arbeids-ongeschikt geweest. Ik vreesde tijdens de herhalingsoefeningen opnieuw onwel te worden en opnieuw enige tijd arbeidsongeschikt te worden.

Dat ik als militair ongeschikt was, wist ik altijd al

Na de herkeuring – appeltje / eitje - kreeg ik op 8 augustus 1958 schriftelijk bericht, dat: Ik deel u mede, dat U wegens gebreken ongeschikt is bevonden voor de militaire dienst. Dit was het einde van mijn militaire carrière.

Na mijn afzwaaien op 11 juli 1954 wilde ik weer terug in de ruwe tabak. In een advertentie vroeg Tabaksfabriek TROMP & Zn in Harlingen om een vertegenwoordiger. Ik solliciteerde en werd voor een gesprek uitgenodigd. Omdat ik een auto nodig had, waar ik een maandelijks vergoeding voor zou krijgen, vroeg ik mijn vader om hulp bij de financiering. Mijn vader zat moeilijk ; hij had van oom Jo een som geld geleend om een gedwongen verhuizing vanuit de Surinamestraat naar de Kinkerstraat te financieren, waar hij een hele voorraad van een boekhandel aldaar had moeten overnemen. Oom Jo was mijn voogd en vermogend, dus ook hem gevraagd. Oom Jo was in principe bereid en wilde mij begeleiden bij het gesprek in Harlingen. Ik reed met oom Jo mee naar Harlingen en onderweg stopte hij ergens bij de Afsluitdijk op een parkeerplaats. Hij haalde een trommeltje met boterhammen te voorschijn en een thermosfles koffie – voor beiden – en hij had vragen over mijn Geloof in de Heere God. Omdat ik bij Instituut Schreuder op een Christelijke school had gezeten, wist ik welke antwoorden verstandig waren om te geven om de test te doorstaan.

De tabaksfabriek TROMP & Zn bleek een enorm groot leeg pand met een fraaie winkel in de Voorstraat , waarin een heilsoldaat de klanten hielp aan tabaksproducten, die in laden en kasten verstopt waren. Een antiek interieur met grote glazen kasten - met fraaie schepen erin - en een prachtige toonbank en een flink aantal grote bussen sierden de winkel in de hoofdwinkelstraat van Harlingen. Het pand was zo diep, dat de achterkant reikte tot aan de haven en een straatje naar de haven scheidde het pand van het Stadhuis. Ideaal centraal gelegen, maar leeg en vrijwel onbenut, met uitzondering van de winkel, die wel een klein museum leek. De eigenaar was een hoogbejaarde slanke man – een zeventiger – R. de Ruiter geheten, die kennelijk nog met een veer schreef. Hij had in de tijd dat zijn arbeiders zich gingen organiseren hen voor de keus gesteld: ... of jullie organiseren je niet ...of ... indien jullie je wel organiseren in een vakbond, dan sluit ik de fabriek . Zijn sigarenmakers / arbeiders organiseerden zich wel, dus had de eigenaar zijn fabriek gesloten en sindsdien had het pand leeg en ongebruikt gestaan - met uitzondering van de winkel aan de Voorstraat 35 , met een heilsoldaat als ‘arbeider’.

Ik werd aangenomen voor het herintroduceren van het oude merk : TROMP & Zn - pijptabak en pruimtabak. Oom Jo leende mij geld voor de auto op basis van maandelijks afbetalingen met rente. Ik kocht een MORRIS – een leuke 4-persoons met een ouderwetse motorkap en koplampen en treeplanken aan beide zijkanten. Ik maakte wel enkele nieuwe klanten, maar de verkopen waren slecht.

Bij een van mijn tussentijdse werkbezoeken aan de tabaksfabriek, vertelde de eigenaar – die tot de rijke notabelen van Harlingen behoorde, dat hem gevraagd was om de fabrieksruimte te mogen gebruiken als museum tijdens het 700 jarig-eeuwfeest van Harlingen . Heer de Ruiter had dit verzoek afgewezen ; hij vond dit voor hem teveel belastend.

Ik meende, dat dit prachtig zou zijn om het merk TROMP & Zn bekendheid te geven – mede via de winkel, waar alle museumbezoekers doorheen geleid konden worden en dan mogelijk iets aan tabakswaren zouden kopen. Heer de Ruiter wilde toen wel instemmen met het verzoek op voorwaarde dat ik die week naar Harlingen zou komen om zijn plaats in het feest-comité in te nemen..

winkel S. TROMP Azn Voorstraat 35 Harlingen

Nico Verlaan en Heilsoldaat (enige werknemer)

voormalige pindakaasfabriek AMERONGEN - gekocht in 1978

Ploeg 104 No. 6

Lijstje van cijfers,
behaald op het Examen M. U. L. O.

door: N. Verlaan
Diploma A

	In cijfers	In letters
Nederlandse Taal	<u>7</u>	<u>zeven</u>
Franse "	<u>6</u>	<u>zes</u>
Duitse "	<u>5</u>	<u>vijf</u>
Engelse "	<u>6</u>	<u>zes</u>
Aardrijkskunde	<u>7</u>	<u>zeven</u>
Geschiedenis	<u>7</u>	<u>zeven</u>
Nat. Historie <u>9</u>) Kennis der Natuur	<u>9</u>	<u>neges</u>
Mens. lichaam <u>9</u>)		
Physica <u>9</u>)		
Algebra	<u>10</u>	<u>tiem</u>
Meetkunde	<u>9</u>	<u>neges</u>
Rekenen	<u>8</u>	<u>acht</u>
of		
Handelsrekenen en Handelskennis		
Boekhouden		
Schrijven	<u>6</u>	<u>zes</u>
Tekenen	<u>8</u>	<u>acht</u>

Betekenis der cijfers: 10 = uitmuntend, 9 = zeer goed, 8 = goed,
7 = ruim voldoende, 6 = voldoende, 5 = bijna voldoende,
4 = onvoldoende, 3 = gering, 2 = slecht, 1 = zeer slecht.

De Voorzitter der Examen-Commissie te Amsterdam
16 Juni, Juli 1949 N. Verlaan
Z. O. Z.

700 jarig Eeuwfeest: Harlingen in het Licht

Ik werd door hem ondergebracht bij een bakker tegenover zijn woning, waar ik onbeperkt gebak mocht eten. In het feest-comité kreeg ik de verantwoordelijkheid voor de organisatie van het museum in onze tabaksfabriek. Gelukkig waren er deskundigen, die mij dat weer uit handen namen. Ook werd ik benoemd in de jury van een dansgebeuren, wat leuke avonden opleverde. Verder werd ik benoemd in een jury van een 6 km-zwemtocht over zee. Op een grote boot met een admiraal ter zee en nog enkele vooraanstaande heren – gezeten boven op het dek van de boot – heb ik, met een prima horeca-verzorging, de zwemtocht vanaf de zee ‘mee-gejureerd’. De boot voer - op korte afstand – mee met de zwemmers. Er was ook nog een vloot schouw van de marine. Die week was super; om nooit te vergeten.

Kort na deze feestweek kwam ik in contact met een aardige vreemde man. Hij was een van de drie broers van Bessel-Kok autogas. Twee broers wensten hem niet in de zaak te hebben – maar hij ontving wel een flink maandelijks salaris. Om te bewijzen, dat hij ook een goed zakenman was, had hij een sigarenmerk gedeponneerd “Gevleugeld Schild” en onder dit merk een sigarenassortiment laten fabriceren bij een kleine sigarenfabriek. Hij zocht nu een vertegenwoordiger, die deze sigaren zou gaan verkopen. Hij had in een zijstraat van het Leidse Plein een verdieping in een oud bedrijfspand gehuurd, waar hij zijn kantoor had ingericht. Deze sigaren konden een goede aanvulling op pijptabak en pruimtabak zijn, dus nam ik deze sigaren mee in mijn verkoop-assortiment. Niemand van de sigarenwinkels zat te wachten op weer een nieuw onbekend merk sigaren, zodat de verkoop tegenviel.

In mei 1956 las ik een advertentie, waarin voor Melitta Nederland een vertegenwoordiger werd gevraagd voor verkoop van koffiefilters. Ik solliciteerde en werd onmiddellijk aangenomen. Ik beëindigde mijn relatie met tabaksfabriek Tromp & Zn. en met de leverancier van sigaren Gevleugeld Schild en verkocht de MORRIS en betaalde oom Jo af - en begon in Mei 1956 onmiddellijk bij Melitta met een zeer aantrekkelijk salaris + bonus – en een mooie nieuwe Duitse stationwagen. Melitta had nog nul gulden omzet in Nederland en ik maakte aan de lopende band nieuwe afnemers – winkeliers en ook groothandelsbedrijven / grootwarenhuizen. Ik had twee demonstratrices, die ik overal kon inzetten – ook op huishoudbeurzen.

Mijn baas werd heer Westra, die nog andere besognes had, waaronder een zoon, die een bekende Nederlandse ‘Spaanse danser’ was. Zaterdagmorgen kwamen we op kantoor bijeen om verkoopresultaten te bespreken en plannen voor de stands op beurzen en demonstraties vast te stellen. In het derde jaar kwam er een vertegenwoordiger bij, die mijn afnemers in Zeeland/Brabant en Limburg overnam en in het vierde jaar kwam er een vertegenwoordiger voor de provincies Groningen/Friesland/Drente/Overijsel bij, die daar de afnemers overnam. Mijn resterende provincies Noord-/Zuid-Holland - Utrecht en Gelderland hadden nog twee-derde van de gehele omzet en ik was hiermee best tevreden.

Directeur Westra was van de ene op de andere dag plots overleden in het ziekenhuis tijdens een operatie aan de galblaas. Zijn echtgenote – vanaf het begin aangesteld als hoofddemonstratrice – werd directrice, maar Melitta Duitsland beviel dit niet en trok in het geheim een andere directeur aan en leidde die in Minden op. Plots kwam op vrijdag een bericht binnen, dat maandag de nieuwe directeur zou komen, die Melitta Minden had aangesteld – ene Tops. Na zijn komst moest alles anders. De persoonlijke relatie cliënt / vertegenwoordiger diende plaats te maken voor **cliënt / Melittamerk**. Dit betekende, dat wij als vertegenwoordigers niet meer dan twee dagen op de Jaarbeurs mochten zijn en dat medewerkers van kantoor/ magazijn een nieuw kostuum kregen om op de Jaarbeurs ‘vertegenwoordiger’ te spelen. Ik weigerde aan deze onzin mee te doen en als dit niet zou worden veranderd, zou ik in het geheel niet naar de Jaarbeurs komen uit protest. Toen ik de eerste dag op de Jaarbeurs niet verscheen, kreeg ik onmiddellijk per aangetekend schrijven ontslag op staande voet wegens werkweigering. Dit gebeurde in september 1961 en dit veroorzaakte in 1962 voor mij financiële problemen.

Na het ontslag kreeg ik de verkoop van een Belgische producent van koffiefilterzakjes onder het merk MARCO, maar de beperkte leveringen konden – samen met de beginomzet van het hotel – het verlies van het Melitta-salaris niet goedmaken. Dit leidde er toe, dat wij de rekening van telefoon en gas eind 1962 niet konden betalen en in december 1962 afgesneden waren. Op een morgen in december kwam een taxi een hotelgast brengen, die eerder bij ons gelogeed had en Eberhart heette. Ik bracht hem naar dezelfde grote kamer op de 2de etage, waarin hij eerder had gelogeed en overlegde daarna met Trudy beneden, hoe wij verder moesten met deze situatie.

We stonden stokstijf

Eberhart kwam vrij kort na zijn aankomst naar beneden en vroeg ons hem te helpen met enkele telefoontjes, die hij moest maken. We stonden stokstijf en konden niet anders dan hem vertellen, dat wij geen telefoon meer hadden, waarna hij stokstijf stond.

Hij vroeg naar de reden en wij vertelden hem, dat wij de rekeningen van telefoon en gas niet konden betalen en daarom waren afgesneden. Hij vroeg hoe hoog deze rekeningen waren – bijna 1900 gulden. Hij pakte zijn portemonnee en legde 2000 gulden op de balie en zei : ga maar snel betalen, want ik ben met grote zaken bezig, zodat ik volgend jaar Pasen en Pinksteren jullie hotel helemaal vol kan boeken en dan kunnen we die 2000 gulden wel verrekenen. Ik ben snel die rekeningen contant gaan betalen en in de loop van de middag waren we weer aangesloten. Eberhart is slechts twee dagen gebleven, maar we moesten alvast rekening houden met de reserveringen, die hij nodig had, zei hij.

Eberhart kwam in de 3de week van januari 1963 nog enkele dagen terug en verzekerde ons dat al zijn zaken goed liepen. Hij vroeg, hoeveel wij nog nodig hadden om **zonder zorgen** het komende toeristenseizoen te halen. Die vraag overviel mij en ik antwoordde zonder nadenken: 4000 gulden. Hij pakte opnieuw zijn portemonnee en legde 4000 gulden op de balie en zei: hier – die verrekenen wij wel met Pasen. Met die 6000 gulden van Eberhart en met de stijgende omzet van hotel en koffiefilterzakjes in 1963 kwamen wij weer uit de zorgen. Merkwaardig was, dat Eberhart zich in 1963 in het geheel niet liet zien – noch ontvingen wij hotelgasten van hem. In een dagblad lasen wij later, dat een Engelsman de KLM had opgelicht voor meer dan een miljoen gulden. Dit bleek Eberhart te zijn. Hij had met aanbatalingen van reizen een reisbureau in het centrum van Londen overgenomen en met de KLM een deal gemaakt, dat hij daar specifiek KLM-vluchten over de hele wereld zou gaan verkopen. Die vluchten werden allemaal contant vooruit betaald en toen hij die – na drie maanden krediet – moest afrekenen, verdween hij met al dat geld naar Ierland. Hoe kun je zoiets verzinnen !? Maar ik was hiermee heel erg geholpen en uit de zorgen !

HOOFDSTUK 3 Hotel 46

Uit de periode 1950 tot 1964 zijn nog niet alle herinneringen in hoofdstuk 2 op papier gezet. Toen ik uit militaire dienst kwam in juli 1954 ben ik eerst terug gegaan naar de Cliostraat, om vanaf eind 1954 weer naar de Apollolaan te gaan, dat eind november 1954 leeg werd opgeleverd. In juni 1959 verkocht ik Apollolaan 30 aan mijn zuster en van de 20.000 gulden kocht ik het kamerverhuurbedrijf in de Vossiusstraat 46 van een weduwe, die al na zes maanden overleed. In juli en augustus moesten er eerst kleine verbouwingen door een aannemer plaatsvinden om de kamers geschikt te maken voor hotelverhuur. Op 1 september 1959 zou het hotel geopend worden, was het plan. Jan Middel en Dick de Vries – kamerhuurders op de Apollolaan – zouden het hotel gaan runnen, want ik had in die tijd bij Melitta een goede baan, die ik niet wilde opgeven. Ik ben de eerste twee maanden na aankoop nog twee maanden langer op de Apollolaan blijven wonen met het oog op de verbouwingswerkzaamheden.

Dagelijks ging ik naar de Vossiusstraat om de vorderingen in ogenschouw te nemen; daarna een broodje eten bij Broodje van Kootje op het Leidseplein, om vervolgens bij Old Inn en Black & White langs te gaan om te zien of er nog toevallig bekenden waren.

15 juli 1959 was een prachtige dag, de zon scheen uitbundig. Ik nam mijn poedel Deesie mee om die in het Vondelpark uit te laten. Deesie kon tennisballen feilloos hoog uit de lucht opvangen en bij commando ‘lach’ op een vriendelijke manier zijn tanden laten zien, zodat het leek of hij lachte. Door de stad en bij oversteken hoefde ik hem niet aan te lijnen, want Deesie volgde mij met zijn neus tegen mijn broekspijp overal naar toe. Bij Broodje van Kootje kreeg Deesie altijd de afsnijdsels van de snijmachine. Daarna naar Old Inn ernaast, waar niemand aanwezig was, dus stapte ik de naastliggende Black & White binnen.

‘ Parlez vous francais ?’ ‘ Wat zegt u ?’

Black & White was ook leeg met uitzondering van een super slank lang meisje – gekleed als Brigitte Bardot met wijde rok en bovenstukje tot aan de oksels – heel slanke taille – met lang zwart haar aan één kant gedragen als een staart tot aan haar middel – gebruind en met grote oorbellen - *beautiful*.

Ze was vermoedelijk een Spaanse, dacht ik, maar die taal spreek ik niet. Piet – de barman – zei: ‘Deze kruk is nog vrij’ - en wees op de kruk waar het meisje naast stond te wachten. Ze boog wat naar voren en reageerde op Deesie. Ik probeerde ‘Parlez vous francais’ en zij vroeg ‘Wat zegt u ?’ – ze sprak Nederlands !!!? Het resultaat was dat we die avond samen zijn uitgegaan en dat we de volgende dag samen zouden gaan dineren – en dat ik haar van huis zou ophalen – op de Valentijnkade – om een uur of zes. Haar moeder hing uit het raam en ik werd gevraagd boven te komen en mij werd een kopje koffie aangeboden. ‘Hoe zet u koffie, mevrouw?’ vroeg ik. Je zag haar moeder denken: Wat krijgen we nou !? Het bleek met een ‘tante Betje’ – een veel gebruikt uitspoelbaar stoffen koffiezakje. Ik vroeg of ik haar een Melitta koffiefilter met kan en zakjes mocht aanbieden, want daar was ik vertegenwoordiger van.

Ik haalde een set van porselein in cadeauverpakking uit de auto en demonstreerde het Melitta-systeem, zoals ik dagelijks gewend was. Het ijs was gebroken; ik was door de controle. Ik ging met Trudy die avond dineren bij Moeder Hendrina aan de Singel tegenover de bloemenmarkt en daarna dansen in Palace op het Thorbeckeplein – dat had een verlichte glazen dansvloer en levende muziek.

Deze tweede avond bij het thuisbrengen, vroeg ik of ze met me wilde trouwen. Ze zei ja en bekende later, dat ze in Palace al vlinders in haar buik had gevoeld. Nu – vandaag - 6 april 2012 – bij het op papier zetten van deze herinneringen van 15 en 16 juli 1959 – zijn we ruim 51 jaar getrouwd en nog steeds *in love*.

Toch ging niet alles direct over rozen. Enkele maanden na opening van het hotel kregen Jan Middel en Dick de Vries relatieproblemen en ging Jan weg. Dick zag het runnen van het hotel alleen niet zitten en ging weer terug naar de Apollolaan. Op een advertentie reageerde ene Joep Krijger, een vijftiger met ervaring in hotel en keuken – ongetrouwd en tevreden met een klein zijkamertje. Joep kwam en deed ook alle werkzaamheden, die bij het runnen van een klein hotel nodig zijn, naar tevredenheid.

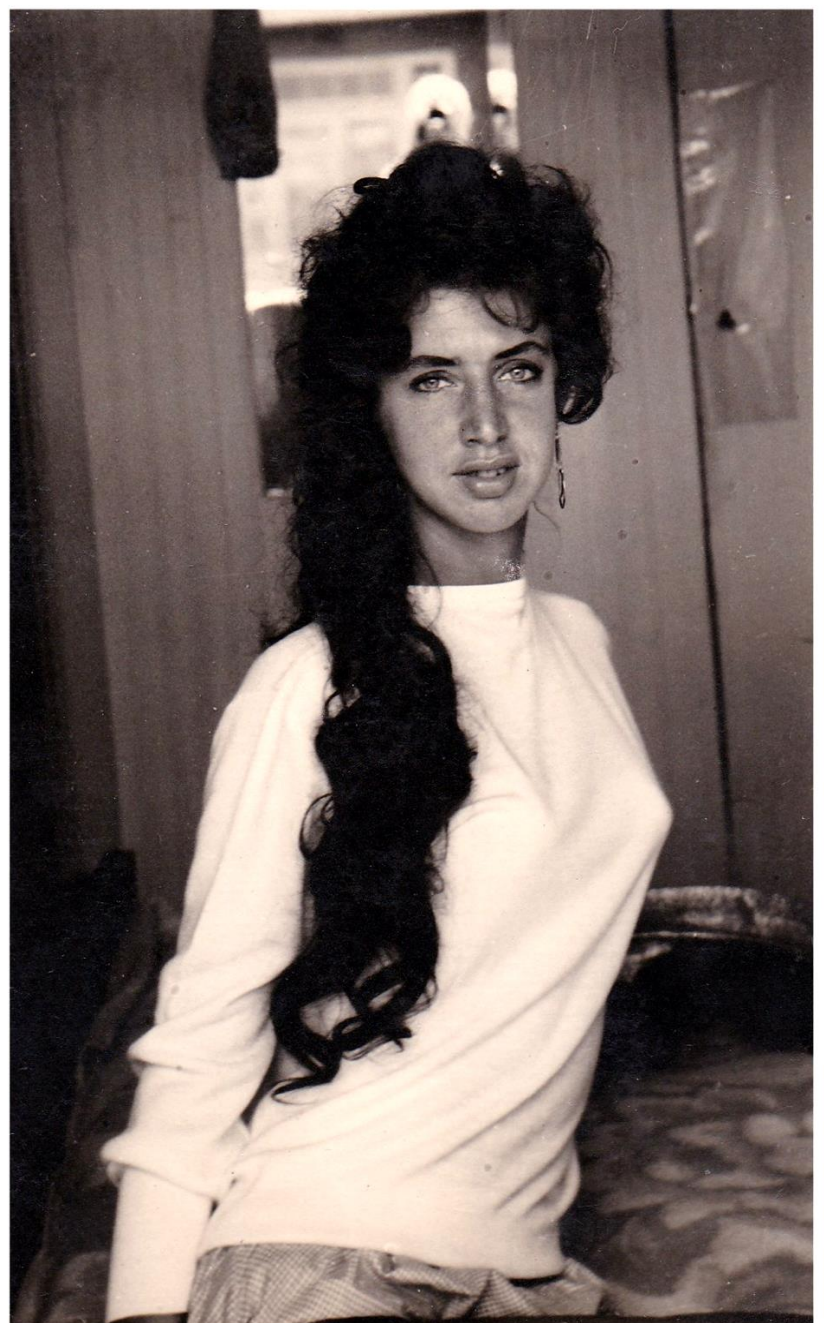
Joep

Joep vroeg in maart 1960 of hij bij ons in het hotel zijn verjaardag mocht vieren, want dat had hij in vele jaren niet kunnen doen. Vanzelfsprekend mocht dat en ook in de grote ontvangstkamer, waarin ook het ontbijt geserveerd werd. Ik was inmiddels zelf ook in het hotel aan de Vossiusstraat gaan wonen in de grote kamer naast Joepts kamertje. We spraken af dat Trudy en ik naar de bioscoop zouden gaan en dat ik daarna nog niet direct terug zou komen. Toen ik Joepts eerste verjaardagsgasten – jongelui - tegen acht uur zag binnenkomen, schrok ik. Volgens afspraak gingen wij naar de bioscoop, maar daarna zei ik tegen Trudy: 'Ik vertrouw het niet, laten we eerst even gaan kijken of alles nog goed gaat' – dus zo gedaan. We slopen onopgemerkt naar mijn (achter) kamer en hoorden hoe in de grote ontvangst(voor)kamer de jongelui ruzie maakten. Trudy en ik waren het direct eens – ik zou Trudy naar huis brengen en daarna zou ik naar mijn kamer sluipen om de boel in de gaten te houden. Zo gezegd – zo gedaan. Toen na een half uur het geruzie steeds luider en heftiger werd, heb ik op de deur geklopt en gevraagd tot hoe laat het feest zou duren. Joep antwoordde, dat ze al van plan waren binnen vijf minuten te vertrekken en vroeg of hij op zijn kamertje nog met 2 gasten even mocht napraten. Omdat het hotel gelukkig geen hotelgasten had, ben ik hiermee akkoord gegaan. Inderdaad vertrokken enkele jongelui binnen vijf minuten en hoorde ik Joep met twee jongens naar zijn kamertje gaan.

In het kamertje begon de ruzie opnieuw en ik kon elk woord verstaan. Joep zou niet voor voldoende drank en hapjes gezorgd hebben en kreeg daarvoor steeds opnieuw klappen. Joep ging na iedere klap steeds harder huilen en daardoor gingen die jongens steeds luider tegen hem schelden en verwijten maken en nog meer klappen uitdelen. Het was inmiddels drie uur in de nacht geworden en ik dacht dat het hele blok het geschreeuw en gehuil zou kunnen horen. Opnieuw heb ik aangeklopt en door de deur geroepen, dat het nu toch wel afgelopen zou moeten zijn. Opnieuw werd geantwoord, dat ze binnen enkele minuten zouden vertrekken – en inderdaad – na vijf minuten hoorde ik beide jongens weggaan. Voor alle zekerheid sloop ik naar de voordeur beneden en heb die op slot gedaan. Ik hoorde beide jongens buiten praten - zonder ze te zien – ze gingen kennelijk niet weg. Snel ben ik naar boven geslopen en stilletjes op het balkon van de ontvangstkamer naar beneden gaan kijken. Ik zag beide jongens grote dozen uit de stationswagen van mijn buurman halen en die in de portiek zetten. Ik dacht, wat krijgen we nou ? Snel naar binnen gegaan en het alarmnummer van de politie gebeld en verteld wat er gaande was. We komen eraan, zei de politie.

JOEP - hotelgast - poedel DEESIE - TRUUS

Die lieve jongens toch – hoe kunnen ze nou zoiets doen ?

Ik weer stilletjes naar het balkon gegaan om te zien hoe het verder zou aflopen. Enkele portieken verderop hadden de jongens hun auto staan en ze laadden alle dozen in en reden weg, linksaf de van Baerlestraat in. Nog geen politie te zien – dus ik belde weer het alarmnummer en meldde, dat ze waren weggereden richting Concertgebouw. Wat voor auto is het – welke kleur heeft de auto – wat is het kentekennummer - en waar rijden ze naartoe ? vroeg de telefonist van het alarmnummer. Geen idee, antwoordde ik. Dat zou Joep kunnen weten, dacht ik, dus ik snel naar Joep, die nog lag na te huilen. Ik vertelde Joep wat er was gebeurd en of hij wist in wat voor auto de jongens reden en waar zij mogelijk naar toe zouden rijden. Joep opnieuw in tranen, “die lieve jongens toch - hoe kunnen ze nou zoiets doen” , hilde hij.

De jongens waren zoons van een melkboer in de Lange Leidsedwardsstraat, zei Joep, dus ze zullen daar wel naar toe rijden. Ik weer snel het alarmnummer gebeld om deze informatie door te geven. De telefonist zei : ‘We hebben ze al aangehouden bij het Concertgebouw en ze worden nu naar het Bureau Leidseplein opgebracht. Wilt u – en uw buurman – ook naar het Bureau komen om aangifte te doen. Op het Bureau heb ik anderhalf uur moeten wachten, voordat er een rechercheur was om de aangifte op te nemen. Tegen zeven uur ’s ochtends was ik weer terug in het hotel. Ik heb Joep gezegd, dat dit zijn laatste verjaardagsfeestje bij ons in het hotel was geweest en Joep had – tussen zijn tranen door – hier wel begrip voor.

Op 23 september 1960 zijn Trudy en ik getrouwd. Eerst een diner voor familie en vrienden in het Vondelpark-paviljoen en daarna vierden we ons huwelijksfeest in de Pont d’Avignon – dichtbij ons hotel - aan de overkant van de van Baerle-brug aan het Vondelpark. Midden in de nacht hoorden we gestommel op de gang van ons hotel en toen ik voorzichtig keek wat dat was, zag ik Joep op handen en knieën de deur van zijn kamertje zoeken.

Joep heeft kort na ons huwelijk ontslag genomen en ook gekregen. Hij wilde weer een nieuw avontuur tegemoet gaan. Wij ook.

Bekende hotelgasten

In maart 1961 ging het echtpaar verhuizen, dat in het kamerverhuurbedrijf het souterrain en de parterreverdieping bewoonde. Deze twee verdiepingen konden wij aan ons hotel toevoegen, waardoor we een beter entree kregen. De ontvangst/ontbijtzaal en het privé-woongedeelte ging van éénhoog naar parterre. We hadden aan het souterrain een leuke tuin erbij gekregen. We hadden vanaf dat moment 14 verhuurbare hotelkamers. De ouders van Trudy –Toon en Truus Staphorst – hielpen ons in die tijd dagelijks in het hotel.

Ondanks dat Truus geen talen sprak, wist ze met ieder van de gasten uit welk land dan ook als een echte Amsterdamse contacten te leggen en conversaties op te bouwen, waarbij er veel gelachen werd. We waren vanaf die tijd een echt familiehotel geworden met terugkerende gasten, waar Trudy en Truus de bindende krachten waren. We hadden in die beginjaren een aantal gasten, die heel bekend waren of later werden, zoals: Leo Kok (pianist/zanger/begeleider van Mistinguett); Hans Boskamp (voetballer/toneelspeler); Corry van Gorp (balletdanseres /later Mevr. De Bok (met André van Duin); Mary (kort erna getrouwd met Willem Duys); alle leden van het Amsterdams Volkstoneel van Beppie Nooy, die repeteerden voor de “Jantjes” in het zaaltje van ons sousterrain ; Rob Houwer (filmproducent) – om enkelen te noemen.

Nu ik terug denk aan de jaren van ons familiehotel in de Vossiusstraat regent het van herinneringen – zoveel, dat ik er een boek vol over zou kunnen schrijven. Ik zal mij beperken, omdat deze jaren slechts een deel van mijn levensherinneringen uitmaken. Ook buitenlandse gasten kwamen regelmatig en/of jaarlijks terug voor enkele weken en hierdoor ontstonden ook vriendschappelijke banden, vooral met Trudy en Truus. Mr. Walker was zo’n regelmatige Engelse gast, die enorme partijen overhemden uit Hong Kong aan grote afnemers verkocht; o.a. aan C&A. Hij nodigde Trudy en mij regelmatig uit voor een dineetje – o.a. in Kasteel de Hoge Vuursche. Hij overleed helaas omstreeks 1967 in Engeland; zijn vriend heeft ons destijds hiervan bericht.

Een andere vijftiger, waarmee we bevriend raakten, was Lex Holweg. Een tolk, die regelmatig bij ons logeerde om vertaalwerkzaamheden op congressen te verzorgen. Hij had als Nederlander in Alpbach/Oostenrijk een chalet gekocht, waar hij met een vriend woonde. Hij nodigde ons uit voor een weekje vakantie daar en de dagelijkse autorit van zijn chalet hoog aan de bergwand naar het dorp Alpbach beneden was iedere keer weer een spannende rit door enorme bergen sneeuw langs een vrijwel onzichtbaar bergweggetje met veel haarspeldbochten. Ook de konditorei en restaurants en bars in Alpbach zullen wij ons altijd blijven herinneren, omdat Lex in dit dorpje een bekende Nederlander was geworden, die ons overal introduceerde en ons de glans van die bekendheid liet meedelen. Een geweldige vakantie geweest !

Mister TURNER

De herinneringen aan een heel bijzondere hotelgast moet ik in dit levensverhaal ook nog kwijt; dit was Mister Turner – een gepensioneerd Engelse gentleman en oud-officier van het Engelse leger – die op een morgen door een taxi vanaf Schiphol werd gebracht, omdat wij aan taxichauffeurs 1.50 gulden per nacht aanbrengpremie betaalden. Mr. Turner was chic gekleed met een strohoed, net als Maurice Chevalier, alleen hij kon niet zingen. Hij had twee flinke fototoestellen met riemen om zijn schouders hangen. Hiermee ging hij ’s avonds naar het Leidse Plein en fotografeerde daar bij o.a. café Reinders meisjes of jonge vrouwen, waardoor er gelegenheid ontstond voor een babbeltje en voor het aanbieden van een drankje. Op deze wijze was hij nimmer eenzaam.

Overdag bezocht hij allerlei bedrijven voor een internationale adressengids, die hij zelf had bedacht. In deze gids kon een filmmaker in elk land van Europa adressen vinden van film-ontwikkel-bedrijven en filmmaterialenhandel, maar ook waar olifanten / kamelen / tijgers of andere dieren te huur zijn, wanneer deze in een film nodig zijn. Jaarlijks moesten alle adressen /telefoonnummers etc. in deze gids gecontroleerd worden of die nog juist waren – en dat was zijn werk en roeping geworden. Aan het eind van de middag kwam hij vermoeid in ons hotel terug en plofte dan op de bank in onze ontvangsthal bij de balie, waarna hij elke dag verse frambozen met handgeklopte slagroom geserveerd wenste, die hij bij aankomst al besteld had. Smakelijk etend vertelde hij, dat hij met de fototoestellen geen foto’s maakte – dat het nep was – maar dat hij zo zijn avonden op een leuke manier doorbracht.

De volgende zomer kwam hij weer terug, maar nu met een echt fototoestel, waarmee hij prachtige foto’s had gemaakt. Ook van Trudy en mijn zoon maakte hij prachtige foto’s en weer moest hij dagelijks verse frambozen met handgeklopte slagroom.

TRUDY - manager van **HOTEL 46** - foto mister **TURNER** - 1965

De zomer daarop kwam hij opnieuw, maar nu met een beeldschoon negerinnetje van omstreeks negentien jaar, waarvan hij ook prachtige foto's had gemaakt. Voor ieder had hij apart een éénpersoonskamer gereserveerd – op één- en op tweeëhoog.

ROB HOUWER en Mister CAHILL

Aan het eind van de middag kwam Rob Houwer (toen nog een onbekende jonge filmmaker, maar later producent van o.a. Soldaat van Oranje / Wat zien ik ? /Turks Fruit / Keetje Tippel / Het Bittere Kruid) binnen en zag de oude Turner met het beeldschone jonge negerinnetje; je zag ‘m denken. Turner was samen met het meisje om omstreeks elf uur ’s avonds teruggekomen van het Leidse Plein en elk naar hun kamer gegaan. Rob kwam tegen twaalf uur binnen en wilde van ons weten welk kamer-nummer het negerinnetje had. Dat konden we uiteraard niet geven en we ontweken vele malen de vraag. Toen Rob toch bleef aanhouden, hebben we het kamernummer van mr. Turner genoemd. Rob heeft toen even later op de deur van mr. Turner geklopt , die daardoor wakker werd en riep: “ **WHO is there ?** ”. Rob is geschrokken naar zijn kamer teruggeslopen en heeft de volgende morgen toch wel de grap van onze opzettelijk verkeerde informatie kunnen waarderen.

De herinneringen aan één andere hotelgast mag in dit levensverhaal niet ontbreken: Mister Cahill. Op een morgen werd ook hij door een taxi van Schiphol naar ons hotel gebracht. Een slanke vijftigjarige American – een beetje chic , maar ook heel aardig. Na het inchecken maakte hij nog een praatje en vroeg Trudy en mij om met hem die avond te gaan dineren en of wij hem daarna nog wat van Amsterdam wilden laten zien. Uiteraard waren wij daartoe bereid en we zouden om ca. 19.00 uur vertrekken. Mr. Cahill had voorbereidend werk gedaan en had een tafel gereserveerd in het restaurant van hotel L'EUROPE, begin Amstel met fraai uitzicht op de Munttoren. In de bar – vooraf – dronken we voor het eerst whisky. Mr. Cahill had een favoriet merk en dat smaakte Trudy en mij voortreffelijk.

Na een geweldig diner zijn we met de taxi naar het bekende café van Tante Leen gegaan , waar ze haar bekende liedjes zong van ‘ Oh Johnny ..’ en ‘O mooie Westertoren’ e.a. waarbij het overvolle café uit volle borst meezong met alle liedjes. Tegen één uur ’s nachts zijn we daarna nog een afzakkertje gaan halen (met de taxi) in de beruchte bar-dancing Casa Blanca op de Zeedijk. Ook hier was het overvol en konden we met hulp van een ober twee krukken aan de bar bemachtigen – ik bleef staan. Een New Orleans bandje van studenten speelden bekende nummers van de ouwe jazz, waarop volop werd gedanst.

Mr. Cahill had de hele avond whisky gedronken alsof het limonade was en moest op een zeker moment naar de “Men”. Toen hij lang wegbleef, zei ik tegen Trudy, dat ik ook moest. In de toiletten was geen Cahill te zien en ook niet op en om de dansvloer. Ik zei tegen Trudy, dat ik even naar de portier zou gaan om te vragen of hij hem gezien had. Voor de deur stond de portier/uitsmijter, een grote jonge neger – type Mohammed Ali – die regelde ‘ wie naar binnen mocht of naar buiten moest’. Voor de deur op de stoep zag ik ook mr. Cahill met een groepje mensen om zich heen. Ik zag hem een stapeltje dollarbiljetten hoog in zijn hand houden en die hij uitdeelde aan de mensen om hem heen, die dat gretig aanpakten.

Dit moet ik stoppen

Dit moet ik stoppen, dacht ik en ik wees Mohammed Ali op wat er gebeurde en vroeg hem “stop dit”. Mohammed ging voor mr. Cahill staan en pakte het stapeltje dollarbiljetten uit zijn hand en stopte dat in Cahill's binnenzak terug en leidde hem met zachte aandrang naar zijn kruk aan de bar. Het was duidelijk dat mr. Cahill niet meer erg helder was, zodat ik voorstelde naar huis te gaan. Even later zaten wij weer in een taxi op weg naar ons hotel.

Tijdens het diner vertelde mr. Cahill nog, dat hij een busbedrijf had in heel de U.S.A. vergelijkbaar met Greyhound, dus hij zat er warmpjes bij. In ieder geval hebben wij met hem een avondje stappen meegemaakt, dat ik mijn leven lang niet meer vergeten zal.

21 mei 1961 - zoon Nico jr. werd geboren

Op een zondag – 21 mei 1961 – bracht Trudy onze zoon *Nico Verlaan jr* ter wereld. De baby werd die ochtend nog niet verwacht, want ze zeiden tegen mij: ga jij maar lekker badmintonnen. Toen ik tegen half één thuis kwam, was Trudy al volop bezig met weeën en huisarts en gynaecoloog waren beiden al aanwezig. Pa Staphorst liep zenuwachtig in de tuin heen en weer en ma Staphorst was van de zenuwen ergens aan het boenen gegaan, geloof ik. Toen de baby kwam had ik meegeholpen, wist Trudy, want ik had aan het hoofdeinde haar hand vastgehouden tijdens de bevalling. Met moeder en baby was alles goed gegaan – zo ook met de pas geworden “ opa en oma “ Staphorst - dus er was alle reden voor een feestje.

Toen in 1964 INDUPA België ons koffiefilterzakjes ging leveren, gingen de zaken plotseling weer crescendo. Van Teixeira de Mattos bank aan de Herengracht kreeg ik een rekeningcourant-krediet van 8.000 gulden. Hiermee kon ik de omzet in koffie- filterzakjes fors uitbreiden en ook de winst van de handelonderneming. In 1966 ging deze bank echter als eerste in Nederland na de oorlog failliet. Gelukkig stond de R.C. rood, dus had ik geen verlies. Gelukkig ook , dat andere banken plotseling gretig waren om de cliënten van de failliete bank over te nemen. Door de Nederlandse Middenstandsbank werd ik naar hun filiaal in de J.P. Heijestraat verwezen, omdat de directeur van dit specifieke filiaal speciale volmachten had om aan midden-en kleinbedrijf kredieten te verstrekken. Ik kreeg prompt zonder zekerheden te geven 10.000 gulden in rekening-courant en dat werd in de vele jaren er na steeds maar méér. Het gekke was, dat ik in de jaren '70 en '80 tegen vrienden zei: ‘Ik ben weer één of twee ton rijker geworden’ - niet omdat ik die **verdiend** had, maar omdat de NMB-bank mij weer één of twee ton méér **krediet** had gegeven. We hadden dan de grootste lol zonder na te denken hoe risicovol dat was, omdat de waarde van onroerend goed steeds maar weer omhoog ging. Ik ben op een wonderbaarlijke manier door deze jaren gekomen en gelukkig ook zonder kleerscheuren er weer uitgekomen Ik zal zo beknopt mogelijk vertellen hoe een en ander in die jaren is gegaan zonder de politiek daarbij te betrekken , want daar ga ik een apart hoofdstuk aan wijden.

Als kind had ik reeds paard leren rijden in de manege aan het Vondelpark. Na de oorlog gingen Vera en ik bij mooi weer mee met de trein met pa en Jeanne naar Zandvoort en kregen we geld voor een ritje in de duinen of langs het strand met paarden van de manege tegenover het station. In 1962 werd ik door vrienden meegenomen naar draverijen in Hilversum. Dát wil ik ook, dacht ik, en schreef in voor een cursus bij de Nederlandse Draf-en-Rensport voor eigenaar-rijder. In maart 1963 behaalde ik het NDR-diploma, maar in die tijd had ik nog geen geld voor een paard.

In 1966 ging het ons financieel al weer een stukje beter, al waren wij nog zeker niet rijk. De ouders van Trudy – Toon en Truus Staphorst – hadden in 1965 op een camping in Callantsoog 14 dagen een huisje gehuurd en daar met onze zoon vakantie gehouden en dat was zo goed bevallen, dat zij - en ook Trudy - droomden van een eigen vakantiehuisje daar in die omgeving, waar je met mooi weer altijd naar toe zou kunnen gaan. In 1966 reden ze dan ook alle vier gezamenlijk op zondagen naar die omgeving om aanbiedingen uit de krant te bekijken , terwijl ik dan het hotel bleef doen.

Boerderij Camperduin

Op zondag 29 september 1966 kwamen ze opgewonden terug; ze hadden zoiets moois gezien, dat moest ik óók **zien**, ook al zouden we dat niet kopen !? ik moest het in ieder geval **gezien** hebben ! Oké, gezamenlijk gingen we naar Camperduin, waar eenzaam een stolpboerderij lag met 5 ha weiland aan een grote plas met zwanen en slechts 100 meter van de autoweg aan de binnenkant van de Hondsbosse-zeeweringdijk ; aan de andere kant van de dijk was de Noordzee !!!

De boerderij was leeg en verlaten ; vandaar was een prachtig uitzicht op de duinen, die bij Camperduin beginnen richting IJmuiden. De stolpboerderij was 14m x 14m met een fraaie keuken en ruime woning, gelegen aan de zuidkant en had verder koestallen en een enorme zolder.

Ook was er een grote schuur van 16m x 8m , waarin vrijwel zonder kosten 8 heel luxe ruime paardenboxen gerealiseerd konden worden met 50.000 m2 prachtig grasland, omgeven door sloten ! Met de makelaar was reeds een afspraak gemaakt om ons alles te laten zien. De prijs was 60.000 gulden k.k. en de makelaar zei, dat de weduwe bereid was 100% hypotheek te geven met 6% rente (de weduwe wilde van de lege eenzaam gelegen boerderij snel af). Mijn schoonvader Toon zei ‘**Als je de boerderij koopt, krijg je van mij alle kosten van overdracht bij de notaris**’. Na twee seconden nadenken, zei ik: **Ja, ik koop het !** - en zo geschiedde.

Naast de permanente vakantiebestemming voor Trudy – mijn schoonouders en zoon in de ruime woning met keuken, moest er een paardenbedrijf komen met bedrijfsleider, omdat je zo’n bezit niet door de week leeg kan laten staan. Na een verbouwing, waarbij ook nog een bouwstop werd opgelegd (maar daarover doe ik in een volgend hoofdstuk verslag) heb ik op 10 oktober 1967 ene Arie van der Linden aangenomen, een springruiter in de hoogste klasse, die met zijn vrouw en dochtertje op de boerderij gingen wonen in een tweede woning, die in een deel van de voormalige koestallen was gerealiseerd. Het werd een manege-bedrijf met paardenhandel en ook pensionpaarden. Rij-en-springlessen als ook duin-en-strandritten waren inkomsten. Het bedrijf liep best leuk en we hebben daar veel fijne vakantie-weekends gehad.

Omdat ik onverwacht in 1966 plots in Provinciale Staten van Noord-Holland werd gekozen en drie maanden daarna in de gemeenteraad van Amsterdam, om vervolgens in maart 1967 ook nog in de Tweede Kamer der Staten Generaal gekozen te worden, werd het runnen van ons hotel – met dag en soms ’s nachts aankomst en vertrek van hotelgasten (Schiphol) een te zware belasting. We besloten buiten het hotel te gaan wonen en voor het runnen van het hotel een bedrijfsleider aan te trekken. Bedrijfsleider werd Eddy Bos. Wij kochten op 1 juni 1967 een pand op de Bredeweg 35 voor 60.000 gulden met een lege benedenwoning en met een verhuurde bovenwoning; elke woning had twee étages. We lieten de benedenwoning opknappen en het werd een plaatje met een heerlijke overdekte waranda met daaraan een tuin – slechts vijf minuten van de Valentijnkade, waar de ouders van Trudy woonden

Toch kriebelde er iets: de weekendreizen naar de boerderij en de regelmatigere reizen naar Den Haag en de verantwoordelijkheid voor het hotel, dat ons geen winst meer opleverde en de groeiende omzet van de handelsonderneming, met afleveringen door heel Nederland, dat wel goed rendend was geworden, dus: we namen drie beslissingen: 1) hotel verkopen 2) boerderij verkopen 3) Bredeweg verkopen en verhuizen naar Midden Nederland, waar de paardenhobby aan huis zou kunnen worden uitgeoefend. Trudy ging weer met haar ouders en onze zoon regelmatig naar buitenplaatsen , die te koop waren in Midden Nederland.

De Wingerd - Huis ter Heide

In november 1968 kwam Trudy enthousiast van zo’n zoektocht terug. In Huis ter Heide was een prachtig landhuis ‘De Wingerd’ met 2.3 ha bostuin te koop aan de Amersfoortseweg 29 - de oude autoweg van Utrecht naar Amersfoort. Het was inderdaad bijzonder fraai – met luiken voor de ramen - van binnen kasteelachtig met open trap met touwleuning en antieke plavuizen op de vloer en met een fraaie wijnkelder. Er waren schuren, waarin tien paardenboxen konden worden gerealiseerd.

Ik kocht het op 29 november 1968 voor 265.000 gulden. Hier startte ik mijn NDR-drafstal RAPID met Auke Niemeijer als gediplomeerd NDR-trainer-/pikeur en ik reed als eigenaar-rijder en amateurrijder in meer dan vijftig drafskoersen mee. Ook Trudy behaalde het NDR-diploma en reed in tientallen amatrice-koersen mee.

De Bredeweg werd vrijwel direct verkocht op 20 december 1968 voor 95.000 gulden, na 9 maanden eigenaar te zijn geweest en na 6 maanden daar gewoond te hebben. De boerderij werd medio 1969 verkocht voor 180.000 gulden aan twee broers, die door de gemeente Amsterdam waren uitgekocht uit hun boerenbedrijf in de Bijlmermeer en die het paarden-bedrijf in Camperduin zijn gaan voortzetten.

Op 11 januari 1971 werd het hotel verkocht voor 60.000 gulden, tezamen met twee pandjes in de Wilhelminastraat 34 / 36 , die ik op 29 augustus 1967 had gekocht voor de handelsonderneming – voor opslag annex kantoor. Elk pandje bracht 20.000 gulden op ; daarvoor had ik ze ook gekocht.

Koop Landgoed van Baron Everwijn Lange

Huis ter Heide was prachtig, maar ... de trainingsmogelijkheden voor dravers waren op 2.3 ha onvoldoende – te klein en te krap. Eind december 1974 werd landgoed Zonne-Kanje aangeboden in Maarn – 13.6 ha + grote woning met rieten dak + chauffeurswoning + een flink zwembad in het bos + een ovale paardenbaan van 1 km. + 12 luxe paardenboxen. Hier had de voormalige burgemeester van Maarn - Baron Everwijn Lange – met zijn vrouw gewoond.

Zij waren kort na elkaar overleden en twee nichten en een neef – de erfgenamen – boden het landgoed via een makelaar aan. Via een makelaar van onze NMB-bank, die ik altijd inschakelde bij aankoop van onroerend goed (want dan weet je welke hypotheek je maximaal kunt krijgen, en dan bood ik daar een stuk onder, zodat ik ook nog een zak geld erbij kreeg), bood ik 570.000 gulden en dat bod werd geaccepteerd. Op 13 januari 1975 kocht ik landgoed ‘ Zonne-Kanje’ op de Amersfoortseweg 56+58 te Maarn.

In juni 1975 werd landgoed de Wingerd verkocht voor 525.000 gulden. De koper was een nieuw benoemde directeur van de Volksbank in Utrecht, dat persoonlijke leningen verstrekke aan arbeiders van gelden, die de vakbond via deze bank belegden.

Deze directeur was een voormalig loononderhandelaar van NKV geweest. Hij vroeg om een gesplitste koop: 310.000 gulden voor de woning met ca. 2300 m2 **grond/voortuin** + stallen en 30.000 gulden voor inventaris op zijn naam. De overige ca.2 ha bosgrond ging voor 185.000 gulden op naam van NVB.

Deze overdracht bij de notaris van de Wingerd kreeg een staartje. Trudy en ik vonden, dat we iets te vieren hadden en vlogen naar Tunesië – Skanes Palace - toen Staatshotel niet ver van het paleis van staatshoofd Bourguiba.

Rel na verkoop de Wingerd

Dagelijks kocht ik altijd een krant. Lui achterover op het strand zag ik plotseling op pagina 3 van de Telegraaf een grote foto van mijn voormalig huis de Wingerd met de koppen: **Rel na aanschaf duur huis met goedkoop geld en Directeur Volksbank met verlof gestuurd**. Wat was het geval: medewerkers van de Volksbank konden geld lenen voor de helft van het normale tarief – dat was toen 9 ½ %. De directeur kreeg derhalve een 100% hypotheek voor 4 ¾ % op de woning en hij had de bosgrond verkocht aan de Volksbank als belegging voor 185.000 gulden. Bovendien las je de nijd, zo van: een loononderhandelaar, die directeur van de Volksbank wordt , hoort niet in zo’n duur huis te wonen.

Kopstukken uit de vakbeweging, die commissaris bij de Volksbank waren – Piet Brussel / Wim Spit - moesten in Elsevier paginagroot uitleggen, waarom zij hun fiat hadden verleend aan deze hypotheekrente en constructie. De directeur moet bij zijn ontslag een gouden handdruk hebben gekregen, want hij heeft daar nog heel veel jaren gewoond.

De Wingerd - Huis ter Heide - 2.3 Ha - gemeente Zeist

Aankoop voormalige pindakaasfabriek

Met mijn verhuizing van Amsterdam naar de Wingerd in Huis ter Heide, werd de distributie van de koffiefilterzakjes eerst van Amsterdam naar Utrecht overgebracht. De zaken ontwikkelde zich echter zo gunstig, dat ik per 1 januari 1978 een lege voormalige pindakaasfabriek op het bedrijventerrein van Amerongen kocht voor 1.100.000 gulden en naar dit gebouw onmiddellijk mijn kantoor en opslag overbracht.

Chauffeurswoning nr. 58 Toon en Truus op hun terras

ZONNE-KANJE

Opeens vloog Trudy door de lucht

Toen ik in Maarn woonde werd ik door de ledenvergadering in 1974 gekozen in het bestuur van de Eigenarenvereniging van Draf-en Rensport en vervolgens in de Adviesraad van de Stichting Nederlandse Draf-en Rensport. De vereniging had op de grote koersbanen gereserveerde tafeltjes aan het raam van elk restaurant. Op een ijskoude winteravond in 1983 zag ik hoe Trudy nog voor de start van een amatrice-koers opeens door de lucht vloog en een ernstige val maakte. Door de ijzige kou kreeg zij bij het defilé op startnummer het paard niet onder controle en het paard ging met haar aan de haal. Het defilé werd afgeblazen en iedereen zag hoe Trudy aan de overkant van de baan nog steeds op de sulky door het paard in de verkeerde richting werd meegetrokken. Om het paard te stoppen hadden trainers en stalpersoneel een rij gevormd voor de tribune zodat de baan werd afgesloten. Het paard reageerde hierop door naar de stallen uit te breken, maar de slagboom was ook gesloten - zoals bij elk defilé. Het paard botste tegen de slagboom en toen een staljongen het paard bij het hoofdstel probeerde vast te pakken, vluchtte het paard de baan weer op. Trudy zat nog steeds op de sulky, maar het linker wiel werd over het paaltje van de slagboom getrokken, waardoor Trudy gelanceerd werd en met een boog door de lucht vloog en op de baan smakte. Het paard sloeg opnieuw op hol, maar nu met een lege sulky achter zich aan. Het paard werd uiteindelijk gestopt en uit de koers genomen en Trudy kon ook moeilijk verder, want ze was lange tijd behoorlijk blauw van achteren.

Een vervolgincident mag hier niet onvermeld blijven. Toen ik vanuit het restaurant Trudy door de lucht zag vliegen en op de baan zag neersmakken, rende ik onmiddellijk naar haar toe. Ik rende door de twee glazen deuren van het restaurant naar buiten, die ik open smeed. De deuren klapten echter even hard weer terug. Achter mij was een onbekende man mij achterna gerend, die door de dichtklappende glazen deuren behoorlijk werd geraakt. Hij wilde in woede mij achterna gaan, maar anderen hebben hem daarvan weerhouden. Toen ik terugkwam in het restaurant werd mij dit door enkele koersbezoekers van de andere tafeltjes verteld. Wie die man geweest is weet ik niet, want hij was al weg – vermoedelijk met een dikkere neus dan voorheen.

De val van Trudy zette me toch aan het denken. Als mij een ongeluk zou overkomen dan zouden de zaken kunnen vastlopen. De hypotheek op Zonne-Kanje was gegroeid tot 1.400.000 gulden en met het gebouw in Amerongen samen inmiddels bijna 3.000.000 gulden. De hypotheekrenten liepen steeds meer op tot boven de 10% en met de drafsport ging het slecht – deze hobby kostte steeds meer geld.

Een ruwe taxatie was, dat deze hobby mij al totaal ongeveer 450.000 gulden had gekost, maar dit verlies werd wel weer ruimschoots goedge maakt door de winsten, die ik op het onroerend goed had gemaakt, die ik specifiek voor deze hobby had gekocht. Bovendien had ik al die tijd super gewoond en geleefd – maar ... zou dit altijd zo blijven doorgaan (??). Ik vermoedde van niet en besprak dit met Trudy. Trudy was na de val wat minder enthousiast om weer te gaan koersen en wat moesten wij samen in dit grote huis met 16 kamers als onze zoon zou gaan trouwen?

We besloten Maarn te verkopen en STAL RAPID op te heffen en voorlopig in Amerongen te gaan wonen in een geïmproviseerde woning op de eerste étage van onze voormalige pindakaasfabriek in Amerongen ...en dan later in een boerderijtje in de buurt paarden gaan fokken!?

Verkopen van onroerend goed had ik altijd zelf gedaan zonder inschakeling van een makelaar – met steeds uitstekende resultaten > dus ook nu weer twee kleine bordjes aan de weg met TE KOOP en mijn telefoonnummer.

Op een zondagmiddag kwam een echtpaar

Op een zondagmiddag kwam een echtpaar van omstreeks veertig jaar vriendelijk vragen of zij het huis en alles erom heen mochten bezichtigen. Uiteraard – en we lieten alles zien. Maandagmorgen belden ze met het verzoek of ze – nu met hun 2 kinderen – nogmaals alles mochten komen bekijken. Uiteraard – de kinderen waren een jongen en een meisje, beide ongeveer 14-15 jaar. Het meisje koos direct voor een tweekamer-en-suite met badkamer en de jongen een andere tweekamer-en-suite met badkamer. Onze vraagprijs voor woning nr. 56 met ca. 1 ha grond was 875.000 gulden en het echtpaar zei: oké, we kopen het ! De afhandeling zou op kort termijn bij onze notaris plaatsvinden. Op de chauffeurswoning nr. 58 met ca. 7 ha was een optie verleend van 435.000 gulden; als de optie niet tot een verkoop zou leiden, konden zij dit er nog bijkopen voor dezelfde prijs. Ja, zei het echtpaar, en dat kopen we dan ook ! Later vertelden ze nog : we dingen nooit af De afhandeling ging wat moeizamer. Het echtpaar wilde direct in de grote woning nr. 56 gaan wonen, maar omdat het geld uit Amerika moest komen-hetgeen tijd zou kosten- vroegen ze of zij er al voor de overdracht in mochten trekken. Dat mocht ná betaling van 45.000 gulden en onder de voorwaarde, dat de definitieve overdracht uiterlijk op 1 juli 1983 zou plaatsvinden, anders moest de woning nr. 56 per die datum direct leeg opgeleverd worden en verbeurden zij de betaalde 45.000 gulden.

Het echtpaar was heel amicaal. Ze kochten tegen contante betaling nog een vijftal iconen van ons en een paar Appaloosa-paardjes. Ook namen ze onze **pikeur/paardentrainer** Auke en ons dienstmeisje Annie over. Nadat de optie op de chauffeurs-woning nr. 58 niet tot een verkoop had geleid, kocht het echtpaar ook nog deze woning en ca. 7 ha bos erbij. De overdracht van 56+58 zou in één keer uiterlijk 1 juli 1983 bij onze notaris plaatsvinden. 's Morgens belde de notaris, dat hij nog geen overmaking van de koopsom had ontvangen, zodat het niet zeker was of de overdracht wel kon doorgaan. Het echtpaar was onbereikbaar, maar vijf minuten na de afgesproken tijd van 11.00 uur kwam het echtpaar vrolijk bij de notaris aan met een koffertje contant geld , zodat de overdracht toch nog kon plaatsvinden. Een enorme opluchting ,maar hiermee is het hele verhaal nog niet verteld.

Rel na verkoop Zonne-Kanje

In het *Rotterdams Nieuwsblad* van 8 juni 1985 verschijnt een paginagroot artikel over **het rijke leven van een failliete reder** – dit bleek het echtpaar te zijn. De rederij zou een zeepbel zijn en er was in Maassluis en Rotterdam een waslijst aan bedrijven, die geld tegoed hadden van het echtpaar. De koop in 1983 was een vlucht uit het Rijnmondgebied. Ook in Maarn bleek inmiddels een groot aantal middenstanders geld tegoed te hebben van het echtpaar. Ik – Verlaan – bleek de enige te zijn, die volledige betaling had gekregen van al het geleverde en dan ook nog 1.3 miljoen gulden contant uit een koffertje !? Niemand die daar iets van begreep. Waar haalden ze zoveel contant geld vandaan ?? Ik wist het ook niet.

De gebeurtenissen er na waren verbazingwekkend. Het echtpaar werd een jaar later failliet verklaard. Op 27 juni en 2 juli werden de **bezittingen/inventaris** openbaar geveild door de belastingdienst in motel Maarsbergen.

De eigenaresse van een Rotterdamse exclusieve meubelzaak ging tijdens de veiling door het lint. De belastingdienst had in Maarn op alle roerende zaken beslag gelegd. Het was deze eigenaresse gelukt met toestemming van Dick haar niet-betaalde meubels uit Maarn terug te halen naar Rotterdam. Enkele dagen voor de veiling bemerkte de belastingdienst, dat er meubels onder het beslag verdwenen waren. Dick werd gearresteerd en sloeg door, zodat een inval in Rotterdam plaatsvond in de meubelzaak en alle meubels weer werden teruggebracht naar het veilingzaaltje in motel Maarsbergen.

De opkomst voor de veiling was enorm. Genoemde eigenaresse hoopte haar meubels goedkoop terug te kunnen kopen, maar voor een exclusief hemelbed en andere zeer exclusieve meubels werd zo hoog geboden, dat de eigenaresse totaal hysterisch werd ... de veiling werd enige tijd geschorst en de belastingdeurwaarders probeerden de vrouw weer rustig te praten. Alles werd uiteindelijk verkocht.

De veiling van het onroerend goed Zonne-Kanje nr. 56 en 58 met alle grond vond in de Koeheuvel plaats onder regie van de Rabobank – in één kavel. De belastinginspecteur had na de aankoop aan Dick en Erica gevraagd hoe ze aan die 1.3 miljoen gulden contant waren gekomen. Op die vraag was geen helder antwoord gekomen, zodat de inspecteur een voorlopige aanslag had opgelegd van 400.000 gulden. Hun belastingadviseur had - na contacten met de belastingdienst – het vermoeden geuit, dat indien zij de belastingdienst deze 400.000 gulden zouden betalen, dat zij dan verder met rust zouden worden gelaten. Rabobank had deze 400.000 gulden in een 1ste hypotheek verstrekt, maar nadien bleef de inspecteur het echtpaar achter de broek zitten, zodat de rente niet meer aan de Rabobank betaald kon worden. De Rabobank wenste de publieke verkoop in eigen hand te houden en organiseerde de veiling zelf. Bij inzet bleef het bod op de veiling bij 512.000 gulden steken.

Een keurige heer had alles gekocht en zei : alles is weer bij mij te koop

Bij afslag werd het mijnen bij 110.000 gulden gestaakt. Een keurige heer had alles gekocht voor 622.000 gulden en deelde eenieder publiekelijk mede, dat bij hem alles weer opnieuw te koop was ! In *Residence* werd het landhuis nr. 56 later via een advertentie te koop aangeboden voor 4.250.000 gulden, maar voor die prijs is het later niet verkocht.

Helaas is hiermee het verhaal nog niet ten einde. Het echtpaar moest onmiddellijk na de veiling Zonne-Kanje verlaten en trokken in hotel De Donderberg in Leersum. Hier hebben ze meer dan een jaar gewoond, van alles gedronken, ontbeten, geluncht en gedineerd – soms ook nog met door hen uitgenodigde gasten - zonder te betalen. Iedere keer beweerden ze, dat ze een groot bedrag aan schaden-vergoeding te ontvangen hadden en de eigenaren vreesden steeds weer, dat als ze hen verder zouden weigeren te bedienen, dat ze dan helemaal niets meer betaald zouden krijgen.

Dit dilemma heeft dit hotel uiteindelijk ca. 225.000 gulden gekost en eindigde, toen het echtpaar gearresteerd werd voor flessentrekkerij. Ik heb later gehoord, dat ze ongeveer acht maanden gevangen hebben gezeten. Daarna heb ik over hen nooit meer iets gehoord.

Het echtpaar kocht dus de woning nr. 56 met 1 ha. grond en de chauffeurs-woning nr. 58 met 7 ha grond voor 1.310.000 gulden. De overige 5,6 ha bosgrond heb ik verkocht aan een onroerend goed handelaar in Oosterbeek voor 100.000 gulden.

Terugkijkend ben ik toen door het oog van de naald gegaan. Totaal ontving ik voor landgoed Zonne-Kanje 1.410.000 gulden, waarmee de hoog opgelopen hypotheek net nog kon worden afgelost, terwijl twee jaar later nr. 56+58 op een openbare veiling slechts 622.000 gulden opbrachten, zodat ik dan in die situatie met een grote schuld zou hebben gezeten.

Hoe het in Amerongen verder zou gaan, daarvan doe ik in hoofdstuk 5 verslag. In hoofdstuk 4 leg ik mijn herinneringen van de jaren 1965-1971 vast met betrekking tot de onverwachte politieke benoemingen en de gebeurtenissen, die daarmee verband houden. In hoofdstuk 3a heb ik daarom eerst mijn herinneringen aan het gelukkig wonen in de Wingerd te Huis ter Heide en in Zonne-Kanje te Maarn ingelast.

Hoofdstuk 3a Wonen op landgoederen

In mijn levensverhaal mogen de herinneringen aan de gelukkige jaren van wonen in De Wingerd in Huis ter Heide en in Zonne-Kanje in Maarn niet ontbreken. In Huis ter Heide begonnen we pas echt met de draverstal STAL RAPID met Auke Niemeijer als trainer/pikeur. We hadden tien paardenboxen en dus ook tien paarden op stal. Auke woonde in een caravan bij de paardenboxen en bij Trudy was hij in de kost.

Naast het huis was een grote lege volière, waarin je ruim kon staan met zeker 12 m² vloeroppervlak, waarvoor een leuke bestemming moest worden gezocht. De dagelijkse dierenadvertenties werden gevolgd, toen op een dag een tamme reuzen-eekhoorn werd aangeboden. Een dierenwinkel in Den Haag had inderdaad een grote eekhoorn (uit India) van ca. 1 meter lang in een papagaaienkooi, die rustig was en Koko heette. Ik kocht hem en inderdaad was hij tam; in de volière sprong hij direct op mijn schouder en at uit mijn hand. Ik belde de dierenhandel en vroeg of ze nog een vrouwtje konden leveren. Na een week had ik ook een tam vrouwtje gekocht: Mona. Na een aantal maanden goede verzorging hadden Koko en Mona een weg naar buiten gevonden en leefden in de hoge bomenlaan achter ons huis in onze 2,3 ha. bostuin. Met lekkers in onze handen konden we ze roepen en dan kwamen ze naar beneden en aten op onze schouder uit onze hand. Ook stond sindsdien de volière permanent open, zodat ze daar dag en nacht in konden en noten en fruit konden vinden. Omdat ze razendsnel in de toppen van de hoge bomen zich verplaatsten, werd hun actieradius steeds groter ; hoe ver wisten we niet.

Of ze net water hadden zien branden

Op een ochtend kwam onze melkboer – die dagelijks met een busje aan huis kwam – met het bericht dat achterin de Duinlaan bij een bushalte ca. tien mensen naar onze eekhoorn stonden te kijken, die aan de overkant op een lage tak zat terug te kijken. Ik ben daar snel met noten en een banaan naar toe gereden en inderdaad stonden daar 10 mensen verbaasd naar zo’n uitzonderlijke grote eekhoorn te kijken. Ik parkeerde mijn auto voorbij de bushalte en liep naar de boom en riep **Koko** en lokte hem naar beneden. Koko kwam onmiddellijk naar beneden en sprong op mijn schouder en at uit mijn hand. De bus kwam en de tien stegen in en keken ons na of ze net water hadden zien branden.

In Huis ter Heide hadden wij twee burens, die onze herinnering verdienen. In het najaar kregen wij nieuwe burens op nr. 25. Na gesetteld te zijn kregen we een telefonische uitnodiging van de nieuwe burens Ben en Hannie Holweg voor een kennismakingsbezoekje ’s avonds om 8 uur. Het was hondenweer, dus gingen we sportief casual op klompen, die ik dan gemakkelijk buiten de voordeur kon uitdoen om geen zand en modder naar binnen te brengen. We namen de kortste weg over beide afrasteringen - dwars over de in-en-uitrit van onze achterbuurman mr. Bordewijk op nr. 27.

Buurman Ben

Ben deed de deur open en verwelkomde ons hartelijk en bracht ons naar Hannie, die zei ‘ga lekker zitten’ – waarna ik de royaalste fauteuil uitkoos, die specifiek Ben’s stoel bleek te zijn. Bij het plaatsnemen zag ik dat Hannie chique in een schitterend avondtoilet was gekleed en Ben in een zwart rokkostuum.

Er was even een ongemakkelijk moment voor ons alle vier, maar Ben en Hannie kwamen direct met allerlei lekkers en deden er alles aan om het zo gezellig mogelijk te maken.

Ze verontschuldigden zich , omdat ze gehoord hadden dat op nr. 29 een lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal woonde, waarbij vergeten was erbij te vertellen, dat wij van de Boerenpartij waren. Ben was bouwondernemer, die soms hele nieuwbouwwijken bouwde - veelal voor pensioenfondsen - en uit hoofde daarvan gewend was politici in de watten te leggen. Na het uitwisselen van gevoelige informatie zijn we aan de sterke drank gegaan met hilarische momenten. We zijn heel veel jaren vrienden gebleven – ook nadat wij beiden later zijn verhuisd – mede omdat hun vrienden (allemaal ondernemers van het geinige soort) ook onze vrienden werden.

Op verjaardagen en feestjes is ons kennismakingsbezoekje menigmaal met grote hilariteit naverteld, zoals ook andere enormiteiten van Ben. Ben was devoot katholiek en was met een clubje vrienden naar Indonesië geweest, waar hij vroeger aan de politionele acties had meegedaan. Ze hadden daar iemand gevonden, die verkleed als katholieke bisschop aan Ben zou worden voorgesteld. Ben viel bij de kennismaking spontaan op zijn knieën en kuste de ring van de bisschop enige malen – met als gevolg grote hilariteit toen en nadien op vele verjaardagen.

Moet je dat malle mens daar nou eens zien hobbelen op die pony

Een ongelooflijke enormiteit van Ben – die op feestjes ook steeds weer veel hilariteit opleverde – was de volgende gebeurtenis. Jan en Jopie van Hugten uit De Bilt – de loodgieter – hadden paardrijles in Zeist bij manège Kerckebosch en vroegen aan Ben en Hannie - en ook aan mij en Trudy - om daar ook op paardrijles te gaan voor de gezelligheid. Ben en ik zijn daar toen een kijkje gaan nemen. Vanaf de lege tribune zagen we Jan en Jopie met zes andere ruiters achtjes rijden in de binnen-manège. Als laatste reed een vrouw mee, die kennelijk voor het eerst op een paard zat. Ze zat te stuiteren op het paard. Plots stond een onbekende man naast Ben en Ben zei tegen die man: *moet je dat malle mens daar nou eens zien hobbelen op die pony ! hahaha ...* De man bleek de echtgenoot van die vrouw te zijn ... geen excuus kan zo’n stomiteit meer goedmaken. Dit was typisch Ben, maar toch een fijne buurman en vriend.

Mr. Wouter Bordewijk – voorzitter Veronica

Een andere bijzondere buurman – op nr. 27 – was mr. Wouter Bordewijk. Zijn huis lag ruim 300 meter van de Amersfoortseweg af en had een lange in-en-uitrit van ca. 7 meter breedte en ruim 300 meter lang – naar een tuin van 7.000 m² met zwembad. Buurman Bordewijk had een advocatenpraktijk aan huis met mr. De Ruyter en was daarnaast medeoprichter en voorzitter van **Veronica** Omroep Organisatie V.O.O. met Rob Out e.a. Hij gaf rond het zwembad wel eens gezellige party’s en Trudy en ik waren daarbij uitgenodigd als gewaardeerde burens en ontmoeten zo vele VIP’s uit omroepland.

Op een dag belde Wouter met Trudy en nodigde ons beiden uit voor een vliegtuigtripje boven ons land in zijn privévliegtuigje. Trudy zei tegen mij ‘voor geen geld, ik heb hoogtevrees’ en ik vond dat je dit niet kon afzeggen, ondanks dat ook ik hoogtevrees heb, maar in een vliegtuig heb je hiervan geen last, had ik bij vakantievluchten ervaren. Ik heb de uitnodiging aanvaard en op zaterdagmorgen om 10.00 uur zou Wouter mij afhalen op zijn in-en-uitrit ter hoogte van ons huis; hij zou toeteren. Stipt op tijd stapte ik in zijn verlengde 6-deurs limousine, die Wouter zelf reed – met naast zich zijn tweede echtgenote, die eerder zijn secretaresse was geweest en nog steeds is. We reden naar vliegveld Hilversum, waar zijn vliegtuigje reeds klaar stond voor vertrek. We vlogen naar Teuge bij Apeldoorn en onderweg vertelde hij, dat deze vliegtrips noodzakelijk waren om het aantal vliegreizen te halen om zijn vliegbrevet te behouden. Daarnaast had hij op Teuge nog zakelijke afspraken, die ongeveer een uur zouden duren.

Op vliegveld Teuge was een grote ontvangstzaal met veel bekenden van Wouter. Wouter bleek zakelijk betrokken bij in-en-verkoop van Japanse vliegtuigjes en die werden daar verhandeld. Een aparte wereld, maar wel leuk – en ze hadden daar uitstekende erwtensoep met worst. Het is een leuk dagje uit geweest.

Dr. Bernd Plagemann

Een andere herinnering moet ook nog op papier gezet worden. Wij hadden op stal een draver, die goed kon draven, maar steeds wegsprong tijdens draverijen. Auke meende, dat het paard last had van zijn kniebanden en dat een internationaal bekende paardenarts – dr. Bernd Plagemann – dit probleem zou kunnen verhelpen, omdat Nederlandse paardenartsen deze kleine ingreep niet wilden uitvoeren en derhalve daarin ook geen ervaring hadden. Ik heb Plagemann toen gebeld en hij zei: kom morgen maar naar Jan Wagenaar in Otterlo – daar ben ik om verschillende paarden te behandelen – en dan maken we daar een nadere afspraak. (Jan Wagenaar was toen kampioen draver-trainer/pikeur, dus dit gaf direct al vertrouwen).

Plagemann was een typische Duitser – groot met Duitse pet – hij mag je of hij mag je niet. Hij mocht mij kennelijk, want hij vroeg mij naast hem onder een hengst te komen zitten tijdens het uitvoeren van een castratie. Met verbazing heb ik toen zitten kijken. Op de boerderij in Camperduin had ik drie hengsten door onze Nederlandse dieren(paarden)arts laten castreren en dat ging totaal anders: eerst werden aan de enkels van de vier benen van de hengst touwen vastgemaakt, daarna werd de hengst omgetrokken op één zij, daarna moest een volwassene op het hoofd en hals gaan zitten en een ander een praam op de neus vasthouden en weer een ander de staart van de hengst vasthouden ... en dan kon de dierenarts de castratie uitvoeren bij een gestrest en tegenstribbelend paard. Hoe anders deed Plagemann een castratie. De hengst kreeg een spuitje en werd binnen ca. 10 minuten suf. Vervolgens ging Plagemann onder de suffe hengst zitten, die slechts door één persoon aan een halster werd vastgehouden en sneed de zak open met een scherp mes en sneed de ballen eruit – zonder dat het paard hierop reageerde !?? de hengst had kennelijk niets gemerkt van zijn castratie. Daarna werd het inmiddels ruin geworden paard rustig naar een kleine weide geleid, waar hij vrij kon en mocht gaan stappen. **Super !**

Vervolgens vroeg Plagemann mij om naast hem onder een ander paard te komen zitten, die aan zijn kniebanden werd geholpen. Ook dit paard werd op dezelfde manier suf gemaakt en door één man aan het halster vastgehouden, terwijl Plagemann eronder ging zitten. Hij liet mij zien, dat aan de beide knieën van de achterbenen aan de binnenkant drie pezen/spieren zaten, waarvan één spier tijdens het draven pijn zou veroorzaken, waardoor het paard tijdens de koers ging springen. Door deze spier door te snijden aan beide kanten kon die pijn voorkomen worden. Hij maakte een klein gaatje op de plek, waar de spier moest worden doorgesneden – aan beide kanten. Vervolgens moest het paard drie maanden rust in de weide krijgen voor helen en om aan de nieuwe loop te wennen. Ook van deze ingreep heeft het paard kennelijk niets gemerkt, want het paard bleef rustig staan tijdens de ingreep en liep rustig weg toen hij in de weide werd vrijgelaten.

Ich sehe vier Eichhörnchen – Nein ... kann nicht wahr sein

Ik sprak met Plagemann een dag af, dat hij naar Huis ter Heide zou komen om daar mijn paard te komen bekijken of deze last had van kniebanden. Het was stralend weer toen Plagemann kwam en Auke het paard voorbracht in stap en in draf en keren. Opeens zei Plagemann – naar boven kijkend – *Ich sehe vier Eichhörnchen*. Nein, zei ik, ich habe nur zwei Eichhornen. *Nein*, zei Plagemann, *Ich sehe vier !* Kann nicht war sein, weil ich nur zwei habe ! zei ik, maar Plagemann pakte mij bij de schouder en begon naar boven te wijzen: *da – eins ! da – zwei ! da – drei ! und da – vier !!!* Verdomd, ik zag er nu ook vier – hoe kan dat nou !? Koko en Mona hadden gejongd zonder dat ik dat gemerkt had en de jongen waren ook al groot – bijna net zo groot als Koko en Mona zelf – hooguit 10 cm kleiner.

Een van de twee jonge eekhoorns vonden we enkele weken later dood in een paardenbox. Vermoedelijk is hij in een paardenbox gewipt en is het paard geschrokken en heeft naar hem getrapt met het noodlottige gevolg. Dit jong heb ik laten opzetten en samen met de foto's van Koko en Mona vormen dit herinneringen aan een mooie tijd.

De eekhoorns meenemen naar Maarn was geen optie, dus hebben we ze aan de koper van Huis ter Heide ter verdere verzorging overgelaten, die dit ook graag en enthousiast hebben aanvaard. Ik veronderstel dat de drie eekhoorns nu niet meer leven, maar ze hebben in Huis ter Heide in ieder geval een goed leven gehad met veel vrijheid.

Mijn schoonouders hadden in Huis ter Heide eerst de tweede verdieping om te wonen tot Toon een houten vakantiehuis kocht op een camping en die overbracht en weer opbouwde in onze 2.3 ha bostuin. Ook mijn vader heeft al deze jaren een caravan op een mooi plekje in onze bostuin gehad. Helaas is hij niet meeverhuisd naar Maarn, omdat hij ernstig ziek was geworden en op 10 juni 1973 overleed. In 1972 hebben oom Jo en tante Greet van Monsjou nog een bezoekje aan mijn vader gebracht in zijn caravan in Huis ter Heide en heb ik toen aan mijn voogd van vroeger kunnen laten zien, dat ik toch nog redelijk goed terecht gekomen ben.

Zonne-Kanje

Toen ik Zonne-Kanje in Maarn kocht in januari 1975 moesten er eerst enkele verbouwingswerkzaamheden plaatsvinden: een nieuwe keuken / 12 paardenboxen realiseren en het gereedmaken van het zwembad en achterstallig onderhoud plegen met vernieuwing afrastering van 8 ha bostuin. In juli was dit allemaal klaar en zijn Trudy en ik daar provisorisch al gaan wonen – matrassen op de vloer zonder inrichting – omdat het niet langer verantwoord was Zonne-Kanje nog langer leeg te laten staan tot Huis ter Heide verkocht en overgedragen zou zijn. Mijn zoon Nico jr. en Auke bleven met de paarden daarom nog in Huis ter Heide achter.

Pssst

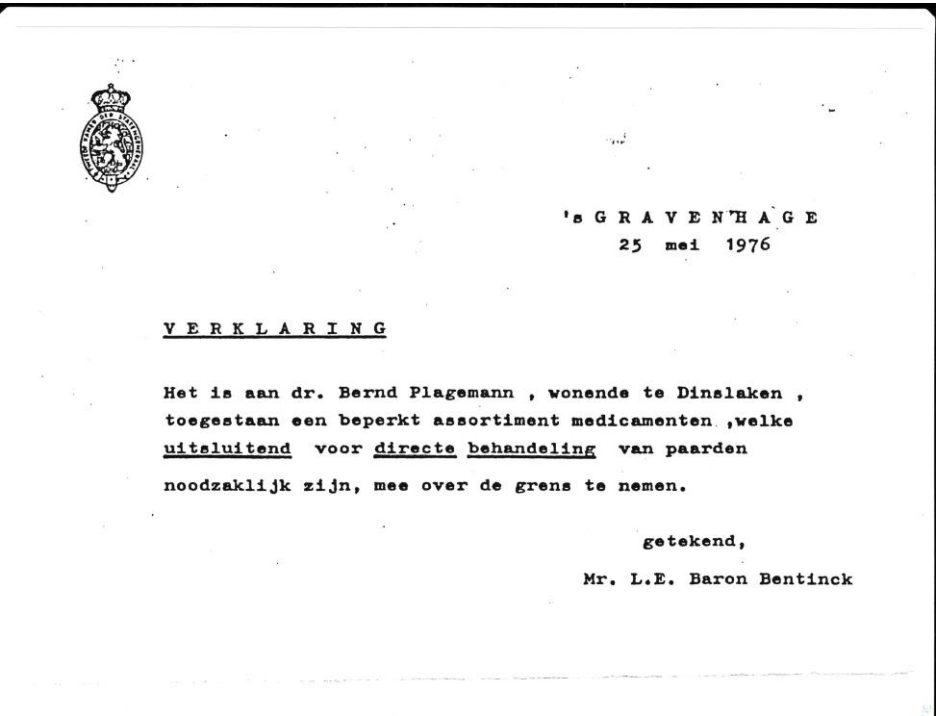
In juli was het een dag prachtig weer en het zwembad was kort daarvoor gevuld met glashelder water uit eigen bron. Trudy ging met een luchtbed drijven in de zon en ik lag op een ligbed in de schaduw onder een rij dennenbomen aan de rand van het zwembad. Opeens zag ik een hert – geen kleintje – rustig naar het zwembad lopen. Ik waarschuwde Trudy met: **pssst** - zij begreep mij onmiddellijk en bleef bewegingloos liggen. Het hert liep tot aan de rand van het zwembad en bleef naar het luchtbed kijken. Kort daarna liep hij weer rustig weg. Dit was onze eerste kennismaking met wild in de eigen tuin en dat zijn leuke dingen voor stadsmensen. In Maarn kwam dagelijks wild in onze bostuin - bleek later – omdat ons bos aangrenzend was aan het natuurgebied van het Henschotermeer. Ik heb één keer zelfs een jong reebokje kunnen benaderen tot twee meter zonder dat deze schuw werd of wegliep ; dit vond ik een geweldige ervaring.

In mei 1976 kwam Auke terug uit een koers met Jessico Maire, die door zijn enkel was gegaan . Auke meende, dat Plagemann gevraagd moest worden als beste paardenarts. Ik belde Plagemann direct om ca. 23.00 uur op en Plagemann zei: *Ich komme gleich*. Hij zei: kom om 01.00 uur naar motel Maarsbergen en dan rij ik achter u aan (omdat Maarn ons nieuwe adres was en moeilijk uit te duiden). Om stipt 01.00 uur kwam Plagemann inderdaad met zijn Mercedes aanrijden – met zijn vrouw achter het stuur.

Jessico Maire moest naar zijn kliniek in Dinslaken – Auke zou het paard brengen. Na een kopje koffie en wat sterkers bleek hij alle tijd te hebben, want hij had dezelfde morgen om 8.00 uur een afspraak bij een bekende draverstal in Zuid Limburg.

Dat hij 's nachts over de grens ging, kwam omdat hij overdag wel eens werd tegengehouden en teruggestuurd, ondanks een regelgeving dat Duitse artsen met een praktijk dicht bij de grens ook in Nederland mochten praktiseren en omgekeerd, dat Nederlandse artsen over de grens in Duitsland mochten praktiseren. Deze regeling gold ook voor veeartsen. Het tegengehouden en terugsturen van Plagemann was derhalve onrechtmatig.

Een juridische procedure starten was onbegonnen werk – kostbaar en zo'n procedure zou jaren kunnen gaan duren. Een betere oplossing zou zijn via een practical joke een procedure uitlokken; dan moet de overheid een procedure starten. De practical joke werd een briefje met onnozele tekst op briefpapier met logo van Tweede Kamer der Staten-Generaal, dat ik nog in mijn bezit had uit de periode 1967- 1971. De tekst werd:

Met deze onnozele tekst blijkt Plagemann bijna anderhalf jaar weer ongehinderd de Nederlandse grens gepasseerd te zijn. Op 21 november 1977 werd Plagemann bij Bergh weer aangehouden en ving een speurtocht aan naar Mr. L.E. Baron Bentinck. Toen die naam met deze voorletters in geen enkel naamregister voorkwam, werd ik op een vroege morgen door 6 agenten en rechercheurs van bed gelicht. Op het politiebureau van Doorn werd mij bovenstaande medegedeeld en omdat ik de brief met logo van de Tweede Kamer had geproduceerd, wilde men van mij weten, **wie** deze Mr. L.E. Baron Bentinck was en waar hij woonde. Ik antwoordde dat de brief met onnozele tekst een practical joke was en dat de fictieve naam uit de lucht was geplukt en dus niet bestond. De heren van de AID konden er niet om lachen en concludeerden, dat ik een valse verklaring had opgesteld en dus valsheid in geschrifte had gepleegd, hetgeen ik niet met hen eens was. Zij eisten dat ik een verklaring zou ondertekenen, dat ik valsheid in geschrifte had gepleegd, hetgeen ik weigerde. Tot drie uur 's middags weigerde ik nog iets te zeggen met uitzondering, dat de brief een practical joke was en dat de naam 'Mr. L.E. Baron Bentinck' een uit de lucht geplukte naam was. Plots om drie uur 's middags werd ik weer naar huis gebracht en kwam er daarna een procedure bij de politierechter tegen zowel dr. Bernd Plagemann - als ook tegen mij. Nog voordat de procedure bij de politierechter tegen dr. Plagemann zou voorkomen, overleed Plagemann plots aan een hartstilstand.

Medio mei 1978 werd ik door de politierechter vrijgesproken. De ambtenaren hadden direct moeten begrijpen, dat deze tekst op papier met logo van Tweede Kamer niet echt kon zijn, meende de rechter.

Bovengenoemde practical joke kreeg nog een lang staartje. In 1974 was ik door opposanten in de Eigenarenvereniging De Draf-sport tot bestuurslid gekozen en als lid in de Adviesraad gekozen van de Stichting NDR.

Onder eigenaren van draverpaarden was veel onvrede over de opgelegde stichtingsvorm van draf-en-rensport met een door de Minister van Landbouw aangewezen ambtenaar als voorzitter (P.B. van Binsbergen). Het ging met de sport en het prijzengeld bergafwaarts en de eigenaren konden geen invloed uitoefenen op het beleid. De eigenaren waren al jaren buitenspel gezet, ondanks dat zij de grote financiers waren van de sport. Het eigenarenbestuur was zwak en niet eensgezind en hadden vaak tegengestelde belangen. Elke eigenaar had wel eens een dravertje gefokt en was dan ook fokker (maar de fokkersvereniging mocht uitsluitend de fokkersbelangen binnen de NDR behartigen).

Er waren eigenaren, die hun paarden reden als eigenaar-rijder en/of amateurrijder, maar deze belangen waren weer specifiek ondergebracht in de eigenaar-rijders-vereniging en de amateur-rijders-vereniging.

Voor de dames was er de amatrice-rijdersvereniging enz. De door de Minister van Landbouw aangewezen **ambtenaar/voorzitter** manipuleerde de besluitvorming zó, dat de eigenaren via hun vereniging nauwelijks enige invloed konden uitoefenen op het beleid, hetgeen tot veel onvrede leidde bij de eigenaren.

Geniaal idee

De lopende procedure bij de politierechter met betrekking tot dr. Plagemann was voor enkele bestuursleden aanleiding mij uit de Adviesraad te willen wippen ten gunste van een ander bestuurslid, die paardenverzekeringen bleek te verkopen van een maatschappij, waarvan weer een ander bestuurslid commissaris was. Om dit plannetje gladjes te laten verlopen had men een 'geniaal' idee bedacht. In de Algemene Ledenvergadering in november 1978 moest een nieuwe voordracht van kandidaten worden gedaan voor het Hoofdbestuur Stichting NDR en de Adviesraad van Stichting NDR.

Het bestuur zou met een voordracht komen om de verkoper van paardenverzekeringen voor de Adviesraad kandidaat te stellen en mij voor te dragen als 2de kandidaat voor het Hoofdbestuur van de NDR. Omdat de NDR een stichting is, stoort zij zich niet aan de voordrachten van de diverse onder-verenigingen en zou het zittende Hoofdbestuurslid van de Eigenarenvereniging toch weer door het Hoofdbestuur van de Stichting NDR worden herbenoemd. **Hoe anders zou dit uitpakken !**

Het bestuur van de eigenarenvereniging had kort voor haar Algemene Ledenvergadering een bezoek gepland aan de nieuwe Drafbaan in Schaesberg – Zuid Limburg, die bijna klaar was met veel subsidiegeld van de overheid.

De reis zou met een bus starten vanuit Den Haag. Bestuursleden uit Noord/Midden- en Oost Nederland konden evenwel ook instappen in Maasbracht, waar bestuurslid en commissaris van de paardenverzekering een groot scheepsmotorenbedrijf had.

Onderweg in de bus zou nog een bestuursvergadering plaatsvinden, waarin de agenda voor de Algemene Ledenvergadering zou worden vastgesteld. Ik zou – vanuit Maarn – in Maasbracht instappen en mijn auto daar geparkeerd laten voor de terugreis.

Het werd met mooi weer een goed verzorgd reisje naar de nieuwe drafbaan in Limburg. Van een bestuursvergadering in de bus is niets gekomen. Op de Algemene Ledenvergadering in november 1978 werd een agenda gepresenteerd, die toch in de bus zou zijn 'vastgesteld' door drie leden op de terugreis tussen Maasbracht en Den Haag. Ik werd als 2de kandidaat voor het Hoofdbestuur van de Stichting Nederlandse Draf- en Rensport voorgedragen en niet meer voor de Adviesraad van de Stichting NDR. Ik maakte bezwaar tegen deze gang van zaken in de algemene ledenvergadering en de leden ontploften.

Na heftige discussies werd door een duidelijke meerderheid een motie van wantrouwen tegen het bestuur aangenomen en werd het hele bestuur weggestemd. **(zie google/Archief Ned.Draf-en Rensport)**

Auke Niemeijer wint met Jessico Maire – Stal RAPID - op Duindigt

Bestuur Eigenaren-Vereniging de Drafport 1978 met echtgenotes

Kort daarop – begin januari 1979 – was een nieuwe Algemene Ledenvergadering uitgeschreven in de accommodatie van de drafbaan Hilversum. Méér dan 500 leden waren gekomen en het werd een zeer bewogen vergadering. Een actiecomité had nieuwe kandidaten voorgedragen voor de bestuursfuncties en een eis voorgelegd aan het Hoofdbestuur van de Stichting NDR om vóór 1 februari akkoord te gaan met een verandering van de statuten, waarin de huidige stichtingsvorm zou plaatsmaken voor een verenigingsvorm. De ledenvergadering ontplofte opnieuw toen bekend werd, dat de Stichting NDR in november al het weggestemde zittende hoofdbestuurslid had herbenoemd. Dit lid had zich met enkele andere weggestemde bestuursleden ook kandidaat gesteld als het nieuwe bestuur bij Stichting NDR. *Hoe kunt u zo'n herbenoeming van het hoofdbestuur Stichting NDR aanvaarden, als u door ons bent weggestemd via een motie van wantrouwen ? en ook: Waar dient zo'n Algemene Ledenvergadering voor als uw kandidaatstelling niet door een A.L. is bekrachtigd ?* wilde de vergadering weten. De zaal was woedend en koos met grote meerderheid een nieuw bestuur uit de nieuwe kandidaten. Het oude bestuur ging af als een gieter.

Het weggestemde bestuurslid weigerde zijn geprolongeerde hoofdbestuurszetel terug te geven aan de eigenarenvereniging om voor de nieuw gekozen voorzitter van de Eigenarenvereniging een plaats in het Stichtingsbestuur Nederlandse Draf-en Rensport NDR vrij te maken.

Hierdoor kwam de door de Minister van Landbouw benoemde ambtenaar/voorzitter van de Stichting NDR in een lastige positie. Uiteindelijk heeft deze storm alles weggeblazen. De Stichting NDR werd een vereniging zonder een door de Minister benoemde ambtenaar / voorzitter . De misstanden in het besturen van de Draf-en Rensport werden weggenomen en de NDR gedemocratiseerd. Ik ben een tevreden mens, dat ik de eerste dominosteen met betrekking tot deze misstanden in de NDR heb mogen omgooien.

Trudy met Ike Padua B. / Groepsfoto Amatrices in de Drafport 1978

Gelukkig hebben de andere eigenaren daarna bekwaam alle andere domino-stenen omgegooid , zodat de draf-en rensport nadien een democratische bestuursvorm heeft gekregen.

GOLDFINGER en FRIDAY

Met de verkoop van Zonne-Kanje in Maarn eindigde na veertien jaar mijn draf-sport-activiteiten met Stal RAPID ; 45 dravers zijn in deze tijd op onze stalnaam geregistreerd geweest. Ik heb ruim 50 koersen gereden en twee gewonnen: met Goldfinger op Hilversum en met Friday op Nootdorp. Daarnaast heb ik zeker twintig keer in het geld gereden. Ook Trudy heeft met Friday gewonnen en ook nog met Ike Padua B en daarnaast ook regelmatig in het geld gereden. Auke heeft als beroepstrainer/pikeur vanzelfsprekend een veelvoud aan koersen gereden en gewonnen en/of in het geld gereden. Uiteraard heb ik veel mooie herinneringen aan deze veertien jaar draf-sport overgehouden – een boek vol wel – maar één herinnering mag in dit levensverhaal niet ontbreken.

RAVENNA

In 1977 kocht ik op een draverveiling een prachtige tweejarige hengst RAVENNA, die een veel jongere broer was van Funny Boy, een van mijn beste koerspaarden. Als 3- en 4-jarig koerspaard bleek Ravenna een snelle starter en kon ook hard lopen, maar had niet voldoende lucht voor de gebruikelijke lange afstanden. Auke adviseerde Ravenna als vijfjarige naar Siem Hartman in Lelystad te sturen voor de kortebaar draverijen. Inderdaad bleek dit een goed advies.

Ravenna werd in 1981 kortebaankampioen van Nederland met een winsom van 17.400 gulden in dat jaar ! Zijn eerste kortebaani op 27 juni 1981 moest Ravenna lopen in Lelystad en naast een 1ste prijs van vijfduizend gulden werd door het gemeentebestuur aan de eigenaar ook nog een diner aangeboden.

Siem , deze kortebaani wil ik winnen

Ik zei : Siem, **deze** kortebaaniwedstrijd wil ik winnen – speciaal voor het aangeboden diner met burgemeester en wethouders voor de eigenaar van het winnende paard ! De reden was, dat daar in Lelystad toen Hans Gruijters burgemeester was, die ik nog van vroeger kende uit Amsterdam van de V.V.D. en de Bamboo-bar en omdat we toen ook in dezelfde buurt woonden en elkaar regelmatig tegenkwamen. Ik had Hans zeker de laatste tien jaar niet meer gezien en hij kon niet weten, dat ik eigenaar was van één van de draverpaarden, die mee liep in de kortebaaniwedstrijd van Lelystad. Het zou dus voor hem een onverwacht weerzien worden. Siem deed zijn best en Ravenna won de kortebaaniwedstrijd in Lelystad en ik won bovendien een buitengewoon gezellig diner met Hans en zijn gemeentebestuur.

HARBOE en BOBBY

Met de verkoop van Zonne-Kanje in Maarn eindigde ook onze fokkersactiviteiten van Appaloosa's. In 1967 had ik met andere Appaloosa-liefhebbers het Appaloosa Stamboek opgericht.

Met Trudy ben ik in 1967 naar Denemarken geweest en heb daar twee Appaloosa-hengsten gekocht – Harboe en Bobby - en die naar de boerderij in Camperduin laten brengen. Harboe werd kampioen Appaloosa-dekhengst in de grote maat en Bobby werd derde in de grote maat. Onze boerderij in Camperduin werd daardoor ook een dekstation voor Appaloosapaarden in de grote maat. Later in Huis ter Heide kon Auke het dekstation met deze hengsten niet goed runnen en beide hengsten zijn toen verkocht.

Trudy ging met Appaloosa-merries in de kleine maat fokken. In Maarn konden deze kleine merries met hun veulens vrij in de 8 ha bostuin lopen, die geheel afgerasterd was. In 1974 werd ik tot voorzitter van dit stamboek gekozen en heb ik dit voorzitterschap nog 17 jaar uitgeoefend. In 1992 - bij het 25 jarig jubileum – heb ik de hamer overgedragen aan de jongeren. Dick en Erica hebben ook de Appaloosa-ponnies van Trudy overgenomen en ook Auke voor de verzorging van de paarden. Dat het later totaal anders zou gaan lopen, was niet te voorzien. Het Appaloosa Stamboek is als kleurenfokkerij van paarden enorm gegroeid - in aantal en kwaliteit - en op de jaarlijkse keuringen zijn dan ook honderden prachtig getekende veulens van Appaloosa-paarden te bewonderen. In 2017 vierde het Stamboek haar 50 jarig jubileum.

BOBBY

BOBBY bedankt publiek voor applaus

HARBOE - kampioen dekhengst 1968

Hoofdstuk 4 - OPSTAND der BRAVEN

5 Jaar in de politieke vuurlinie – de BOERENPARTIJ 1966 - 1971

Mijn verhuizing van Apollolaan naar de Vossiusstraat was in 1959 een vlucht naar zelfstandigheid – vrijheid. Dat ik in de Vossiusstraat van een kamerverhuurbedrijf een hotel met ontbijt had gemaakt, had slechts een zakelijke overweging. Waar ik toen niet aan gedacht had, was dat voor een hotel met ontbijt in die jaren absurde vakbekwaamheidseisen werden gesteld.

Het Bedrijfschap Horeca had in een regelgeving bepaald, dat voor uitoefening van ‘logies met ontbijt zonder drankvergunning’ de eigenaar toch het vakdiploma voor 1) café-en-aanverwant bedrijf moest hebben **plus** 2) ook nog het vakdiploma voor hotel-restaurant-houder. Ik had beide vakdiploma’s niet en dat bleek rampzalig.

In juni 1960 behaalde ik het diploma café-en-aanverwant bedrijf, maar het diploma hotel-restauranthouder bleek onhaalbaar. Vooral examenvragen over de keuken – *hoe je een eend moest klaarmaken* ? e.d. – en het gebruik van kruiden, waarvan ik toen geen idee had hoe die eruit zagen – maakte, dat ik dit diploma nooit kon halen. Ondertussen werd ik door ambtenaren elke zes maanden geverbaliseerd, omdat ik niet aan de vestigingswet voldeed. De rechter legde dan een boete op, die oplopend was, maar een uitspraak zou ook een keer kunnen eindigen in sluiting van het hotel. De advocaat van de bond voor caféhouders kostte veel geld, maar kon niets bereiken. Ik ging uit wanhoop naar de voorzitter van die bond, die had een groot café op de hoek van het Rembrandplein/Thorbeckeplein, en die zei: laten we samen naar de Kamer van Koophandel gaan – ik ken daar een ambtenaar – *neem een cadeau voor hem mee, want dat wil nog wel eens helpen*. Ik ben toen met die voorzitter naar de Kamer van Koophandel geweest – met een fraaie koffiefilter-set. De ambtenaar zou zijn best gaan doen, zei hij, maar na zes weken ontving ik een afwijzende brief. Wat nu ?

VVD

Ik dacht: *zou een politieke partij mij misschien kunnen helpen* ? De **Volkspartij** voor **Vrijheid** en **Democratie** past – dacht ik – het dichtst bij mijn aangeboren behoefte aan individuele vrijheid. Van socialisme en christelijke politiek moest ik niets hebben. Ik werd lid van de VVD. en legde mijn probleem voor. Ja, een Provinciaal Statenlid en voorzitter van een andere horecabond kon mij zeker helpen – ene Meijer. Heer Meijer had een hotel in de J.J. Viottastraat en hij ontving mij op zijn bondskantoor aan de Nicolaas Witzenkade. Hij was een grote ronde kerel en hij zei mij te kunnen helpen. Hij zat in het bestuur van het Bedrijfschap Horeca en was betrokken bij de horecavakopleidingen. Hij had al zoveel ondernemers geholpen, die hem daarvoor zo dankbaar waren geweest met giften aan zijn bond, dat de bond dit pand had kunnen kopen als bondskantoor ! zei hij. *Hebt u al steunzegels gekocht* ? vroeg hij. Nee, ik wist van geen steunzegels. Onze bond, zei hij, gaat een groot congres organiseren in hotel Krasnapolski – de manager van dat hotel was namelijk voorzitter van de grootste horecabond in het Bedrijfschap Horeca. Een vrouwelijke Minister van de VVD zou spreekster zijn op dat congres. Hiermee zou het aanzien van zijn bond in het bedrijfschap Horeca worden vergroot, meende hij.

Om dat congres te kunnen bekostigen verkocht de bond steunzegels – één gulden per stuk. Ik beloofde 500 steunzegels te kopen, maar pas ná resultaat ! Prima, zei Meijer – en hij zou zijn best voor mij gaan doen.

En – inderdaad – op **16 oktober 1964** ontving ik onder nr. A 4907 **Ontheffing** vestigingswet bedrijven 1954, namens de staatssecretaris van Economische Zaken – ondertekend door het Hoofd van de Afdeling Uitvoering Vestigingswetten Mr. K. de Blouw. Ik kocht de 500 steunzegels; deze bleken evenzovele loten te zijn en ik won op het congres 6 kleine prijzen; elke keer moest ik op het podium komen om mijn prijs in ontvangst te nemen – een theeglas – een lepeltje enz. De zaal moet gedacht hebben, wat een bofkont !

Kort na mijn lidmaatschap van de VVD werd ik door de ledenvergadering benoemd tot afgevaardigde in de commissie van de kieskring Amsterdam

naar de Centrale Kiesraad, die de landelijke kandidatenlijst van de VVD moest samenstellen voor de Tweede Kamerverkiezingen in 1963.

De commissie bestond uit vier leden: **Henk Vonhof**, secretaris kieskring Amsterdam – Hans Gruijters (later D’66 coryfee en burgemeester Lelystad) – en een mij onbekende oudere man en ondergetekende. De vergadering van de Centrale Kiesraad zal ik nooit meer vergeten. Prof. Oud had de leiding van de vergadering. Prof. Oud had reeds een landelijke kandidatenlijst samengesteld; de afdelingen konden tegen elk van die kandidaten hun tegenkandidaat indienen, maar om kans te maken gekozen te worden, moest de tegenkandidaat wel over tenminste dezelfde specifieke kwaliteiten beschikken, die het bestuur aan de bestuurs-kandidaten toedichtte. De grote afdelingen hadden met elkaar afspraken gemaakt elkaars tegenkandidaten te steunen. Wij – Amsterdam – hadden de opdracht de echtgenote van de voorzitter – Mr. Van Someren – derhalve Haya van Someren-Downer - op een verkiesbare plaats op de landelijke VVD-lijst te krijgen.

Wat gebeurt !

Wat gebeurt ! Op plek 6 had prof. Oud de bestuurs-kandidaat met **‘Europa-bekwaamheden’** hoog opgehemeld en warm aanbevolen! Amsterdam zou de tegenkandidaat steunen en dus ook helpen, dat de kandidaat van prof. Oud niet zou worden gekozen. Hans Gruijters – brutaal en gebekt als hij was – ging naar het spreekgestoelte en haalde publiekelijk de kandidaat, die prof. Oud net zo warm had aanbevolen, zo gruwelijk onderuit, dat prof. Oud ontdaan raakte en even later snikkend op de rand van het podium zat. De vergadering werd even geschorst en ontaardde in een scheldpartij, waarbij men ‘ons’ (vier uit Amsterdam) voor schoften uitmaakte. Haya verkreeg haar verkiesbare plek op de landelijke kieslijst. Het werd wel de laatste VVD-vergadering onder voorzitterschap van prof. Oud.

Met deze ervaringen in korte tijd, dat ik lid was van de VVD, werd ik een kritisch lid. Kritische leden worden in de VVD niet getolereerd en worden stelselmatig zes maanden voor verkiezingen uit de partij gezet d.m.v. een telefoontje : ‘of men als lid maar wil bedanken’. De partij boekt bij verkiezingen het beste resultaat als alle neuzen dezelfde richting uitwijzen, luidt het credo. Henk Vonhof belde mij en na weigering zou ik geroyeerd worden. Ik wilde in beroep gaan bij de ledenvergadering – dat kon reglementair – maar ik mocht de ledenvergadering niet in – ik moest op de gang wachten. Na een half uur werd mij medegedeeld, dat de vergadering mij geroyeerd had. Ik kon naar huis gaan, zei Vonhof – verweer was niet meer mogelijk.

Na dit royement – én vooral **de wijze waarop** – besepte ik, dat de VVD geen partij was voor het **volk**, noch voor **vrijheid** en noch voor **democratie**, maar meer een uitzendbureau voor **politici/bestuurders**, die met een door een wetenschappelijk bureau bedachte strategie en partijprogramma zoveel mogelijk (betaalde) bestuursfuncties in de wacht wilde slepen bij verkiezingen. De VVD was een zuil in de verzuilde maatschappij geworden en was daarmee één van de steunpilaren van de bureaucratie. Wat nodig is – anno zestiger jaren – is een echte ‘liberale’ partij, die als hoofddoel zou moeten hebben : **bij voortduring onnodige regelgevingen ongedaan maken** ! dacht ik. Zelfs als dit een kleine partij zou zijn, is de **zeepkistfunctie** reeds belangrijk; zo’n partij zou ook de burger of de kleine ondernemer te hulp moeten schieten bij bestuurlijke misstanden. Dat ik deze gedachte zo snel zou gaan verwezenlijken, kon ik toen niet voorzien.

Hier zit een burger !

In oktober 1965 las ik in de Telegraaf, dat de Vrije Boeren (Boerenpartij) in Barneveld op zaterdag een landelijke vergadering zouden houden. Ik dacht, laat ik daar eens gaan luisteren waar ze voor staan. Ik kwam daar in mijn nette kostuum met overhemd en stropdas in een overvolle zaal met ca. 250 boeren. Ik ben onopvallend achterin tegen de muur gaan zitten in afwachting van wat er zou gaan komen. Er moest eerst een nieuw bestuur gekozen worden. Kandidaten konden hun naam op een schoolbord schrijven met waar ze vandaan kwamen. Vervolgens mochten ze hun kandidatuur mondeling toelichten. Na een schriftelijke stemming en na anderhalf uur was er een nieuw bestuur van zeven man gekozen met Hendrik Koekoek als voorzitter. Na een applaus voor het nieuwe bestuur, hoorde ik een boer luid tegen Koekoek zeggen: *Koekoek, wie will’n toch ook een partie voor burgers sien, maar noe kiek ik noar het neije bestuur en dan sie ‘k daor gien burger in – da’s nie goet*. Koekoek antwoordde : *Ja, maar wie hebb’n geen burgers*.

Een grote jonge boer, vijf stoelen van mij vandaan, stond op en zei : **hier zit een burger !** en wees op mij. Opeens waren alle ogen op mij gericht en je hoorde iedereen denken : *verdomt , daer sit een burger !.*

Koekoek, die mij even had staan bekijken, zei plotseling : *Wil u in het bestuur ?* Op zo'n vraag was ik niet voorbereid, maar er flitste door mijn hoofd : **wat kan me gebeuren ?** Ik knikte ja en onder luid applaus was ik het 8ste hoofdbestuurslid van de Boerenpartij geworden.

Koekoek had mij gevraagd een politiek programma te maken voor **burgers** – met ook een affiche voor de verkiezingen. Trudy was mode-tekenares en heeft bovenstaand ontwerp gemaakt en daarna heb ik de teksten daarin ingevuld. Dit affiche had nog extra succes ook, want de P.v.d.A heeft de twee pop-petjes met de zeven ballonnen én met de politieke BP-verkiezings-speer-punten daarin genoemd, gebruikt in haar verkiezingscampagne van 1967 voor de Tweede-Kamer. (Zie google TV : Andere Tijden – Jong Dwars Nieuw Links – film 30.11 min. stop de film op precies 26.00 minuten – en u ziet het BP-affiche van de Boerenpartij in de verkiezings-campagne-bus van de P.v.d.A.)

Er kwamen Provinciale verkiezingen en ik werd 4de op de lijst van Noord Holland. De Boerenpartij was de grootste winnaar met 44 zetels en 6,7% van alle stemmen. In Noord Holland kwam de BP met 7 man in de Provinciale Staten. Drie maanden er na volgden de gemeenteraadsverkiezingen en ik werd lijstaanvoerder en voorzitter van de afdeling Amsterdam. Op maandagavond – twee dagen voor verkiezingsdag – had ik een openbare verkiezingsvergadering van de Boerenpartij georganiseerd in Frascati met Koekoek als spreker. Partijleden van onze afdeling zouden alle voorbereidingen treffen. Koekoek zou met zijn echtgenote naar mijn hotel in de Vossiusstraat komen en vandaar zouden we gezamenlijk – ook met mijn Trudy – naar Frascati rijden in mijn auto. Zo afgesproken – zo gedaan.

Het gebouw Frascati kende ik goed vanuit de drie jaren dat ik in de ruwe tabak had gewerkt, want in Frascati werden alle tabaksveilingen gehouden.

Op het Rokin parkeerde ik mijn auto, om vervolgens door een steegje naar de Nes te lopen, waar kortbij Frascati was. Het steegje was afgesloten door 3 politieagenten – één in burger met hond. We mochten er niet door. De hele buurt was overal afgesloten en er was slechts één ingang – een steeg verder op het Rokin, werd ons verteld. Daar aangekomen was er een concentratie van politieagenten en rechercheurs met honden en politieagenten te paard. We konden niet verder – zei een agent. Voor Frascati zou een grote mensenmassa staan, die het binnengaan zou beletten. Om een nog grotere mensenmassa daar tegen te gaan, had de politie de hele buurt – elke straat en elke steeg – afgesloten, werd ons verteld. Omdat wij voorzitter en spreker waren, mochten we op eigen risico verder onder begeleiding van agenten en politie te paard.

Vijftig meter verder zag Koekoek het al: **‘Ik ga niet verder’**, zei hij. Besloten werd dat Trudy Koekoek en echtgenote terug zou rijden naar ons hotel. Ik zou proberen Frascati binnen te komen en vandaar naar ons hotel bellen voor nader overleg. Na veel dringen was ik in tien minuten binnen. Ik werd onmiddellijk naar de politiecommandant gebracht, die in een kamer op de 1ste etage zijn hoofdkwartier had ingericht. Er zat daar ook een man aan een groot schakelbord en die zou radioverbinding hebben met alle politieposten, die straten en stegen afsloten.

De politiecommandant nam mij mee naar de grote zaal en zei, dat hij een aantal rijen stoelen preventief had laten verwijderen voor het bestuurs-podium en het spreekgestoelte om de veiligheid van het bestuur te verzekeren. De grote zaal was echter nog geheel leeg. Toen nam hij me mee naar een zaal aan de andere kant van de gang, die door het hele gebouw loopt. Deze zaal kende ik nog van vroeger als de grote monsterzaal. Bij binnenkomst viel mijn mond open. In de zaal zaten minstens zestig agenten met elkaar te kaarten en een aantal rechercheurs met honden waren ook aanwezig. De politiecommandant legde uit dat deze agenten buiten zicht in reserve werden gehouden om bij problemen een levende afsluiting te vormen tussen bestuurstafel en de zaal. Om deze agenten een pad te geven, waren de rijen stoelen weggehaald. Ik was min of meer sprakeloos en liep achter de politiecommandant aan terug naar onze vergaderzaal. Hoe het mogelijk was, weet ik nog steeds niet, maar onze vergaderzaal stond opeens vol rook en er was een verschrikkelijke stank. In deze zaal viel niet meer te vergaderen. Ik heb toen de vergadering afgelast en de pers te woord gestaan. 26

BP-overwinning in Amsterdam met 9,4 %

De volgende morgen stonden de kranten vol met afkeuring, dat het in Amsterdam voor de Boerenpartij niet mogelijk was geweest om een openbare verkiezingsbijeenkomst te houden. Op verkiezingsdag behaalde de Boerenpartij een enorme verkiezingsoverwinning in heel Nederland. In Amsterdam werd een percentage behaald van 9,4%. De BP kreeg vier zetels in de gemeenteraad Amsterdam: N.Verlaan voorzitter; J.Verschoof secretaris; mevr. Baank-Meijer en Ko Roodenburg.

Kort na onze installatie en benoeming in de Amsterdamse raadscommissies ontstonden er problemen in de landelijke Boerenpartij en in de BP-fractie Amsterdam. De behaalde 44 zetels in de Provinciale Staten in maart 1966 gaven recht op twee zetels in de Eerste Kamer der Staten Generaal. Het BP-hoofdbestuur had unaniem de wens uitgesproken om een kandidaat hiervoor te zoeken met een academische titel. Niemand kende zo iemand. Koekoek had les gehad van een landbouwkundig ingenieur in het scheiden van hennetjes en haantjes bij één-dags-kuikens; misschien dat hij onze kandidaat wil zijn voor de Eerste Kamer, zei Koekoek – en deze man is bij veel boeren bekend, hetgeen ook een voordeel was. Koekoek zou deze man – ing. Hendrik Adams – vragen of hij lid wilde worden van de BP en kandidaat Eerste Kamer. Adams zei ja en hij werd door de BP-leden via een landelijke schriftelijke stemming tot kandidaat BP nr. 1 gekozen. In september 1966 verscheen in NRC een artikel, dat Adams zich voor de oorlog via een ingezonden brief in positieve zin had uitgelaten over het nationaalsocialisme in Duitsland. Omdat de beëdiging van de Eerste Kamer op 20 september 1966 was vastgesteld, kwam het BP-hoofdbestuur kort na deze berichtgeving bij elkaar. Meer informatie als bovenstaand was er niet en men vroeg zich af of de berichtgeving in NRC juist was. Koekoek was ook onaangenaam getroffen. De andere partijen eisten van BP dat Adams uit de partij zou worden gezet en dat BP en Koekoek publiekelijk excuses zouden aanbieden. Dat nooit !!! was ons aller mening. Wat dan wel ? Unaniem waren we van mening, dat de beëdiging van Adams niet moest doorgaan – en de beste oplossing zou zijn , dat Adams uit zichzelf zich zou terugtrekken als lid en als kandidaat. Afgesproken werd, dat Koekoek met Adams contact zou opnemen en hem dit unanieme standpunt van het BP-hoofdbestuur zou overbrengen in de veronderstelling, dat Adams hieraan gevolg zou geven.

Adams bleek echter ondergedoken te zijn door alle plotselinge persaandacht, zodat Koekoek geen contact kon krijgen. Op 20 september 1966 ’s morgens om zes uur belde Adams Koekoek op met het verzoek of hij met hem mee mocht rijden naar Den Haag. Koekoek vertelde Adams dat hij al een aantal dagen probeerde een unaniem verzoek van het hoofdbestuur aan hem over te brengen om zich als kandidaat terug te trekken. Geen sprake van, zei Adams – ik zal ze in Den Haag wel even van repliek dienen. Koekoek nam Adams in de auto mee naar Den Haag in de hoop hem onderweg nog te kunnen overreden om zich terug te trekken , maar helaas tevergeefs.

Ik ben zelf die dag ook naar Den Haag gegaan en in de fractiekamer trof ik Koekoek aan met genoemd verhaal. Adams was na het uitstappen uit de auto spoorloos. Vanaf de tribune heb ik Adams zijn repliek in de Eerste Kamer horen voorlezen. Hij was een slechte spreker, die alleen zijn verweer kon voorlezen en zijn verhaal was onverstaanbaar. Het was een ramp ! maar niemand in de BP kon hieraan iets veranderen. In de dagen voor de beëdiging in de Eerste Kamer waren er enkele ADHD-types in de BP over de rooie gegaan van de berichtgevingen over Adams. Ik was er 100% van overtuigd, dat Adams zich op elk moment zou gaan terugtrekken, dus ik reageerde niet – naar niemand - om onze beslissing in het BP-hoofdbestuur niet te laten uitlekken. Dat de zaak zo rampzalig uit de hand zou lopen, heb ik niet voorzien. Landelijk ontstond er een Noodraad van opstandige BP-leden met veel negatieve publiciteit.

Ook twee leden van de Amsterdamse raadsfractie traden met veel publiciteit uit de BP – J. Verschoof en mevr. Baank-Meijer – vanwege de Adamsaffaire. Koekoek en het hoofdbestuur zouden Adams de hand boven het hoofd houden, beweerden ze. Verschoof had als secretaris een sleutel van mijn kantoor in de Wilhelminastraat en daar vond ik een briefje van hem aan mij, waarin hij zich verontschuldigde: ‘zijn meisje had hem na alle negatieve publiciteit voor de keus gesteld: ...of hij stapt uit de BP ... of zij beëindigt de verkering met hem. Gesteld voor deze keus koos hij voor zijn meisje, schreef hij. Ik heb op dit briefje ook naar niemand gereageerd. Een vriend van Verschoof – ook BP lid – belde mij op ‘wat ik van zijn uittreden vond’. Ik vertelde hem van het briefje en zei: in de pers lees ik dat hij uittreedt

vanwege de Adams-affaire, maar uit het briefje blijkt, dat hij uittreedt vanwege het ultimatum van zijn meisje. Als hij in de Raad beweert dat Adams de reden is, zal ik daar zijn briefje voorlezen. Prompt daarop belde Verschoof mij op en bezweert mij, dat hij in de Raad niet zal zeggen, dat hij uittreedt vanwege de Adams-affaire, waarna ik hem beloofd heb , dat ik daar dan niet zijn briefje ter sprake zal brengen.

Op de avond van de bewuste raadsvergadering staat er een mensenmassa voor de deur én op de binnenplaats van het gemeentehuis. Ook de tribune van de raadszaal zat vol jeugdigen in spijkerjacks met schuttingwoorden, die bij één van de agendapunten in actie moesten komen. Het uittreden van Verschoof en Baank-Meijer is een punt van orde, dat als eerste behandeld werd. Verschoof krijgt het woord en doet mededeling van zijn uittreden uit de Boerenpartij **vanwege de Adams-affaire !?**

Ik kon toen niet anders dan het briefje van Verschoof voorlezen, dat zijn meisje hem voor het blok had gezet. Alle raadsleden, die Verschoof en Baank-Meijer als helden hadden binnengehaald, bleken kennelijk reeds van het briefje en de inhoud op de hoogte en probeerden mij het voorlezen van het briefje te beletten door veel lawaai te maken en te schreeuwen, zodat ik onverstaanbaar zou worden. Ik pakte de microfoon daarom en toeterde keihard over alles heen de tekst van het briefje. Ik zag raadsleden op hun stoel staan te schreeuwen alsof er een goal was gemaakt ! De jongelui op de tribune dachten kennelijk ook dat het een voetbalwedstrijd was geworden en explodeerden ! In deze chaos probeerde burgemeester van Hall de vergadering te schorsen, maar niemand hoorde hem. Toen werd de geluidsinstallatie uitgezet en werden de andere fractievoorzitters gevraagd naar een naastliggend zaaltje te komen voor beraad. Toen het rustiger werd stelde ik Ko Roodenburg voor in deze pauze een kopje thee te gaan drinken. Nee , zei Ko , ik blijf liever hier.

Ko lag voor dood op de burgemeesterskamer

Tijdens mijn theedrinken komt een bode in livrei mij mededelen, dat Ko Roodenburg buiten kennis was geraakt en naar de burgemeesterskamer was gebracht. Daar aangekomen lag Ko voor dood op een bank. De communisten hadden een arts in de fractie en die had al om een ambulance gebeld. Kort daarop kwam de ambulance met sirene de binnenplaats oprijden door de mensenmassa. Twee broeders met brancard kwamen binnen en namen Ko mee, die nog steeds de indruk wekte overleden te zijn. Ko zag ik in de ambulance verdwijnen, die daarna met sirene wegreed. Van een viermans-fractie was ik op dat moment nog maar alleen over. Ik dacht : wat moet ik hier in dit praathuis met verpolitiekte koppensnellers; ik ga lekker naar huis - en dat heb ik toen ook gedaan.

Ik werd voor straf uit alle raadscommissies gezet

Na deze raadsvergadering las ik in de kranten, dat de gemeenteraad mij gestraft had **‘voor de steun, die ik had betuigd aan het de hand boven het hoofd houden van Koekoek aan Adams’**. De straf was dat ik **uit alle raadscommissies zou worden gezet**. Omdat dit niet zomaar kon, werden alle raadscommissies, waarin **ik** zat, eerst ontbonden en daarna opnieuw weer benoemd, waarbij men mijn kandidatuur negeerde. Omdat ik eerder in de meeste raadscommissies benoemd was, raakte de BP hierdoor in een situatie, waarin de BP als democratisch gekozen partij niet meer in de meeste raadscommissies vertegenwoordigd was en dus ook niet meer goed kon functioneren. Ik maakte bij elke ontbinding en herbenoeming in de raadsvergaderingen nog wat ketelmuziek, waardoor ik landelijke bekendheid verwierf ,

JOHAN CRUIJF zei het al : “ elk nadeel heeft zijn voordeel “. Op 14 oktober 1966 viel het kabinet Cals-Vondeling in de nacht van Schmelzer ! Er werden nieuwe Tweede Kamerverkiezingen uitgeschreven op 15 februari 1967. Doordat ik landelijke bekendheid had verworven, omdat mij als ‘boerenleider in het rooie bolwerk Amsterdam’ het functioneren onmogelijk was gemaakt, kwam ik bij een landelijke schriftelijke verkiezing binnen de BP op de derde plaats van de landelijke BP-kandidatenlijst voor de Tweede Kamer. Opnieuw werden de verkiezingen een groot succes voor de BP. Met zeven man kwam de BP in de Tweede Kamer !

Ook D’66 werd een grote winnaar met 7 zetels, waardoor er plotseling 14 zetels in de Tweede Kamer kwamen, die ageerden tegen de verzuilde maatschappij van de gevestigde bestuurs-partijen.

D'66 had als politieke oplossingen tegen het algemene onbehagen van de kiezers drie kroonjuwelen: **1)** gekozen premier **2)** gekozen burgemeester **3)** districtenstelsel. Anno 2014 heeft D'66 ten aanzien van deze kroonjuwelen nog **niet**s bereikt, maar ze heeft wel in deze 47 jaar veel betaalde overheidsfuncties binnengehaald voor haar academisch gevormde kandidaten. D'66 wordt mijns inziens ten onrechte als succesvol beschouwd, want het 'spel' meespelen en hiermee een hoop betaalde overheidsbaantjes binnenslepen voor leden van de partij mag geen doel zijn.

BP was een 'protestbeweging'

De Boerenpartij was een ' **PROTEST**-beweging ' tegen de corrupte elite van de bestuurs-partijen en hun beleid. Op de vraag of de Boerenpartij deel wilde nemen aan het bestuur van het land, zei Koekoek: 'niet bereid en ook niet in staat'. Onze speerpunten bij de verkiezingen waren: **strijd tegen bureaucratische misstanden** (voor **boeren: tegen** verplicht lidmaatschap van Landbouwschap en tegen boerderij-uitzettingen zoals in Hollandse Veld) (en voor burgers: **strijd tegen geleide economie**, derhalve voor een 'vrije sociale markteconomie' > 'vrije lonen en vrije prijzen' - 'meer bouwvrijheid' - 'voor meer vrijheid van initiatief (vestigingsvrijheid voor bedrijven)' en voor 'open radio en TV bestel', want de verzuilde gevestigde partijen hadden ieder een eigen omroepzuil met voortdurend links georiënteerde berichtgeving. Radio Veronica en TV-Noordzee werden door de gevestigde macht van de verzuilde partijen van zee gehaald en het zwijgen opgelegd. Nederland was nog niet echt bevrijd door al de onnodig opgelegde beperkingen in de regelgevingen !

Al deze speerpunten van de BP zijn na 1967 gerealiseerd – niet door bestuurders van de Boerenpartij, want die had ze niet, maar door als protestpartij het "spel" van de gevestigde macht **niet mee te spelen**, zoals Bolkenstein dat jaren later formuleerde. Bolkenstein had bij de opkomst van Pim Fortuyn beweerd, dat indien Fortuyn premier van Nederland zou worden, ons land internationaal een pleefiguur zou slaan, omdat " **Pim het spel** (van de politiek – nationaal / internationaal) **niet mee zou spelen !** " Pim had wel politiek veel bereikt, zei Bolkenstein recent in een TV-programma, omdat andere partijen de denkbeelden van Pim hadden overgenomen en in praktijk gebracht.

Het bovenstaande bewijst, dat Pim Fortuyn juist succesvol was in de periode van het protestpartij zijn, maar dat de LPF - na Pim's dood - niet meer succesvol was als bestuurs-partij. Binnen een jaar was de LPF als bestuurs-partij met 26 zetels naar **nul** gereduceerd. Hieruit kan mijns inziens de conclusie getrokken worden, dat alleen succesvolle protestpartijen succesvol kunnen zijn in de periode, dat ze protestpartij zijn en blijven en dus nimmer bestuurs-partij worden. Dat geldt voor zowel Hendrik Koekoek – Pim Fortuyn als ook voor Geert Wilders – want slechts deze drie voormannen van protestpartijen waren tot heden bij de verkiezingen als protestpartij succesvol. Deze conclusie kan nog met de volgende gedachtegang worden aangevuld. Er is een politieke stroming, die de Tweede Kamer van 150 leden weer naar 100 leden wil terugbrengen – en ook de Eerste Kamer van 75 leden naar 50 leden wil terugbrengen. Men zou dus ook de conclusie kunnen trekken, dat de Tweede Kamer 50 overbodige zetels heeft en de Eerste Kamer 25 overbodige zetels, die het beste dan door zoveel mogelijk gekozen leden van protestpartijen bezet zouden moeten worden - met een eigen politieke agenda. Deze protestpartijen zouden gezamenlijk moeten afspreken "het politieke spel" van de bestuurs-partijen c.q. het ambtenarenapparaat niet meer braaf mee te spelen, maar zich meer direct zouden moeten richten op de belangen van hun kiezers – de proteststemmers - de **boze burgers !** Om het politieke spel van de bestuurs-partijen **niet** mee te spelen, moet men eerst een beeld hebben **hoe** dit 'spel' in de praktijk functioneert.

Nederland wordt niet door de politiek bestuurd

Nederland wordt niet door de 'politiek' bestuurd, maar door het ambtelijk apparaat, dat samen met de gekozen bestuurders van de bestuurs-partijen 'de bureaucratie' vormt. De politiek gekozen bestuurders dragen wel de verantwoordelijkheid voor de beleidsbeslissingen van het ambtelijk apparaat (de zogenaamde korte termijnbesluiten van het landelijke/provinciale en gemeentelijke ambtenarenapparaat) tegenover de kiezers.

De gekozen vertegenwoordigers van politieke partijen in Eerste en Tweede Kamer, als ook in provinciale Staten en gemeenteraden, mogen zich in principe niet bemoeien met de korte termijnbesluiten, die het ambtelijk apparaat in individuele zaken heeft genomen, omdat deze burgers /

ondernemers daarvoor eerst naar gemeentelijke commissies van bezwaar en beroep > ombudsman > (regionale) rechtbanken > de Raad van State > en het Europees Hof dienen te gaan > een verlamdende procedurele weg, die vele jaren duurt met zeer hoge kosten.

De gekozen politieke vertegenwoordigers mogen deze door de wet geregelde beroepsmogelijkheden voor de burger niet in de weg lopen, zo luidt het credo. Dat de door de wet geregelde beroepsmogelijkheden voor de burger en de ondernemer de laatste twee decennia niet meer of niet goed meer functioneren, zorgt in het algemeen voor een toenemend onbehagen bij een groot deel van de kiezers, zonder dat de vinger precies op de pijnplek van de misstand wordt gelegd. Bij toeval ben ik op een zeer ernstige misstand gestuit, die op dit moment nog een groot taboe blijkt te zijn: **Nederland is vanaf 1994 geen rechtsstaat meer m.b.t. bestuursrecht !** Ik zal nader aangeven waarom Nederland vanaf 1994 geen rechtsstaat meer is, maar nog belangrijker is de vraag én het antwoord : **hoe protest-partijen een bijdrage kunnen leveren om van Nederland weer een rechtsstaat te maken !**

Het politieke spel

Eerst nog een beeld van het " **spel** " dat politici moeten meespelen, volgens Bolkestein, om onze politiek – nationaal en internationaal – geen pleefiguur te laten slaan. Politici moeten op heldere wijze het '**verhaal**' van hun partij kunnen navertellen dat door een wetenschappelijk bureau van de partij is ontwikkeld en met behulp van spindokters is ingestudeerd. Politici van bestuurs-partijen moeten ook nog op heldere wijze het compromis-verhaal van een overheid kunnen navertellen > dit is feitelijk hun beroep, waarvoor ze betaald worden. Het compromisverhaal van overheden wordt schriftelijk door het ambtenarenapparaat aangereikt via Kamerstukken / Raadsstukken e.a. met uitvoerige Toelichtingen aan bestuurders en volksvertegenwoordigers in Eerste en Tweede Kamer – en zo ook op provinciaal en gemeentelijk niveau.

De gekozen volksvertegenwoordigers hoeven slechts de tekst van de schriftelijke stukken uit het hoofd te leren op een wijze, dat zij die later als woordvoerder/spreker op heldere wijze weer kunnen navertellen in openbare vergaderingen en daarbuiten. Hierdoor worden gekozen volksvertegenwoordigers van bestuurs-partijen vanzelfsprekend na-vertellers van het compromis-**beleidsverhaal**, van wie verwacht wordt, dat zij dat compromis publiekelijk zullen verdedigen.

De debatten in het Parlement / Provinciale Staten en de Raad zijn derhalve feitelijk testcases geworden, waarin gekozen volksvertegenwoordigers zich ten opzichte van elkaar moeten bewijzen ten behoeve van de hiërarchie voor een kandidatuur voor bestuursfuncties. De politieke debatten zijn derhalve voor vertegenwoordigers van bestuurs-partijen nuttige exercities om beter betaalde arbeidsplaatsen bij de overheid – en de semi-overheid - in de wacht te slepen. Voor leden van protestpartijen, die uitsluitend misstanden uit de weg willen ruimen voor burgers en ondernemers, zijn de debatten vaak tenenkrommend en slaapverwekkend, omdat de sprekers van bestuurs-partijen steeds herhalen wat in de schriftelijke stukken reeds te lezen was. Door politieke debatten integraal op TV uit te zenden, ontstaat bij een steeds groeiend aantal kiezers weerzin tegen al die herkenbare herhalingen van woorden en teksten en one-liners.

Het 'spel' dat Pim Fortuyn als toekomstig premier niet zou meespelen, volgens Bolkestein, was derhalve, dat hij de aangereikte teksten van het ambtenarenapparaat in de vele Kamerstukken en Raadsstukken e.a. niet braaf zou na-papegaaien, maar zich vaak afwijkende standpunten zou voorloven, die niet in overeenstemming zouden zijn met het compromis-beleidsverhaal van het overheidsbeleid van het ambtenarenapparaat.

Alle BP-speerpunten van 1966 zijn overgenomen

Hendrik Koekoek en de Boerenpartij hebben inderdaad ook het politieke spel niet meegespeeld. Als kleine ondernemers waren wij er niet op uit om betaalde overheidsfuncties in de wacht te slepen. Wij wilden dat het Landbouwschap en de andere bedrijfsschappen met hun verplichte heffingen werden opgeheven dat is voor 100% gelukt. BP wilde ook het beleid van de geleide-economie veranderen in een vrije markteconomie (en dat is ook gelukt > vrije lonen – vrije prijzen - en het afschaffen van de vele absurde vakdiploma's (een kleine supermarkt-ondernemer had destijds soms wel 12 vakdiploma's nodig in de jaren 1960)).

De Boerenpartij had als enige partij in 1967 het speerpunt Vrije radio en TV en toen aan Veronica – RTL en SBS6 zendvergunningen werden verleend, was dat voor de BP een overwinning. **Alle** speerpunten van de BP bij de Tweede Kamerverkiezingen in 1967 zijn nadien door de bestuurs-partijen overgenomen en in praktijk gebracht. **Als protestpartij 100% resultaat !** Dat is een feit !

Strijd tegen misstanden van het beleid, veroorzaakt door de bureaucratie, stond centraal bij alle activiteiten van de Boerenpartij. In onze politieke zendtijd op TV – elk jaar 4x10 minuten – in totaal 18 uitzendingen van 10 minuten - hebben wij steeds misstanden aan de kaak gesteld. Al het filmmateriaal van deze TV-uitzendingen is geschonken aan Stichting Beeld en Geluid te Hilversum. (van de eerste uitzending over uitzettingen van boerengezinnen in Hollandse Veld t/m de uitzending tegen het wegslepen van woonboten naar een dwanghaven in provincie Utrecht - hetgeen door deze TV-uitzending in politieke zendtijd van de BP kon worden verhinderd !

Leden van de BP hebben menigmaal kleine ondernemers geholpen als zij problemen hadden met de bureaucratie. Publieke verkopen werden verhinderd door een grote opkomst van Vrije Boeren. Zo ook werden een aantal uitzettingen verhinderd. Moest een boer het gevang in, dan kwamen leden van de BP de boerin helpen bij het melken en verzorgen van de dieren. Verkoop van verse melk op de boerderij werd ondersteund, als ook het ‘vrij’ kamperen bij boeren vond zijn start vanuit de BP. - dit alles is in genoemde fragmenten van 18 politieke uitzendingen van BP te zien.

Nederland is vanaf 1994 geen rechtsstaat meer

Nederland is vanaf 1994 geen rechtsstaat meer. Ik verwijs hiervoor in de eerste plaats naar alle persberichten en publicaties, die de bewering ‘dat Nederland vanaf 1994 geen rechtsstaat meer is’ onderbouwen. De bewering is, dat de Raad van State vanaf 1994 in vrijwel alle hoger beroepen de overheid **stelselmatig** in het gelijk heeft gesteld en dat deze vereenvoudigde afdoening van ca. 5000 hoger beroepen per jaar in strijd is met het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat voorschrijft : dat **alle aspecten van een zaak** moeten worden bekeken en meegewogen in een uitspraak.

In de tv-uitzending 2Vandaag van 7 augustus 2002 is de bewering ‘dat de Raad van State in vrijwel alle hoger beroepen vanaf 1994 de overheid **stelselmatig** in het gelijk heeft gesteld’ herhaald door prof. Twan Tak en prof. mr. A. Brenninkmeijer (vanaf 2005 de Nationale Ombudsman) (zie : **einde van de rechtsstaat** > video **YouTube** 2Vandaag van 7 augustus 2002 ca. 15 min.

Staatsraad Polak: Rechter moet de belangen van de overheid zien en de argumenten van de overheid overnemen!?

Ook heeft Staatsraad J.M. Polak in deze tv-uitzending de bewering bevestigd met de volgende woorden: ... *dan moet u ook naar de zaken zelf kijken ... veel zaken worden zonder advocaat ingediend ... dat is goed en dat moet ook zo blijven, maar ... dat zijn kansloze zaken ... de burger mag zijn verhaal doen en zijn argumenten nog eens noemen ... maar vervolgens moet de rechter de belangen van de overheid zien ... en de argumenten van de overheid overnemen ...* **!?!?**

Het is duidelijk, dat er van vooringenomenheid sprake is bij hoger beroepen, die niet door een advocaat zijn ingediend. Verder bestaat er een richtlijn van de hoogste rechter in functie in de Raad van State (de ‘onderkoning van Nederland en vicevoorzitter van de Raad van State), dat alle hoger beroepen, die wel door een advocaat zijn ingediend, slechts marginaal mogen worden getoetst ! **Dus alle beroepen toetsen aan de ONGESCHREVEN WET !?**

Feitelijk is hier sprake van een schending van Trias Politica , want de hoogste rechter in functie geeft hier aan alle rechters een richtlijn mee , dat alle beroepen niet meer aan de Wet en Regelgevingen van WETGEVER (geschreven wet) moeten worden getoetst , maar aan een ongeschreven wet > aan zogenaamd ‘ de redelijkheid en billijkheid ‘.

Rechtsprekende-macht gaat op stoel van de Wetgevende-macht zitten !!!

Dit is SCHENDING van de TRIAS POLITICA

door de RECHTSPREKENDE MACHT !

FOUTE RECHTSONTWIKKELING

Dat bestuursrechters bij alle beroepen **stelselmatig** de overheid in het gelijk **kúnnen** stellen, werd en wordt mogelijk gemaakt door een **(foute)** rechtsontwikkeling, waarvan U kennis kunt nemen in www.GlazenHuis/prof.dr.ErnstHirschBallin.nl, waarin deze CDA-politicus een oratie houdt over een door de RvS geïntroduceerde **(foute)** rechtsontwikkeling. In bestuurs-procedures worden zaken dan niet meer aan wet-en-regelgevingen getoetst, maar slechts **marginaal** getoetst > hierbij ‘*dient de rechter zich de vraag te stellen (en voor zichzelf te beantwoorden) of het betwiste besluit in ‘redelijkheid en billijkheid is genomen’.* (**Dit wordt toetsen aan de ongeschreven wet genoemd in juridisch vakjargon**). Dit is een **onmogelijke** vraag en dus ook onmogelijke toetsing , die daarom alle bestuursrechters – na achteraf blijkt - in alle zaken / beroepen gedwongen heeft om **stelselmatig de overheid in het gelijk te stellen**. Prof. Twan Tak en prof. mr. A. Brenninkmeijer hebben in de praktijk vastgesteld, dat de burger / ondernemer in bestuursrecht-procedures tegen de overheid geen enkele kans meer hebben om in het gelijk te worden gesteld en dat daarom Nederland vanaf 1994 **geen Rechtsstaat** meer is.

Nu Nederland vanaf 1994 geen rechtsstaat meer is, geef ik een voorbeeld **hoe** BP als **protestbeweging** een burger / ondernemer hulp kan bieden buiten de wettelijke niet goed functionerende bezwaar-en beroeps-mogelijkheden om. Protestpartijen zouden zich in actuele individuele zaken moeten inzetten om wanbeleid te keren.

Voorbeeld:

Op 30 september 1966 kocht ik een boerderij in Camperduin. Een kleine aannemer – op gezichtsafstand van de boerderij – ene Willem Sevenhuysen – had ik gevraagd om enkele veranderingen aan te brengen en vanuit zijn woning ook toezicht te houden op de boerderij.

Willem bleek een zeer vakbekwame aannemer en leverde prima werk voor een redelijke prijs. Toen de verbouwingen bijna klaar waren, kwam er een ambtenaar uit Zijpe (ver weg), die zei, dat er zonder bouwvergunning was gebouwd en legde een bouwstop op. Willem zorgde voor een architect uit de buurt, die alsnog een aanvraag om bouwvergunning indiende. Toen na zes weken nog geen bouwvergunning ontvangen was, ben ik naar Zijpe gereden. Op het gemeentehuis vertelde een ambtenaar mij, dat de gemeente geen probleem had met het bouwplan, maar toch geen bouwvergunning kon verstrekken , omdat de aannemer niet voldeed aan de vestigingwet. Toen ik Willem hiermee confronteerde, vertelde hij mij het volgende :Inderdaad had hij nog geen vestigingsvergunning; hij was al enkele keren gezakt. Zijn vrouw had het middenstandsdiploma al wel gehaald, want hij had slechts lagere school en ambachtsschool. Hij had, voordat hij zich zelfstandig vestigde als aannemer, bij een andere grote aannemer gewerkt, die in de gemeente Zijpe in een raadscommissie zat en die hem altijd en overal dwars zat als hij ergens werk vond.

Mr. De Blouw : Hoofd Vestigingswetten

Willem, zei ik, ik denk dat ik je kan helpen . Als Tweede Kamerlid van de Boerenpartij vroeg ik een gesprek aan bij het Hoofd van de Afdeling Uitvoering Vestigingswetten Mr. De Blouw. Ik werd uitgenodigd op het Ministerie van Economische Zaken en mr. De Blouw bleek een nogal chique man in een statige kamer achter een heel groot bureau. Hij wuifde zo van gaat u zitten en vroeg mij, waarom ik hem spreken wilde. Ik vertelde hem over Willem Sevenhuysen en zijn problemen met de vestigingwet en vervolgens over mijn vroegere probleem met de vestigingwet door gemis van een vakdiploma Hotel-Restauranthouder en dat dit probleem werd opgelost door ene Meijer, die voor 500 steunzegels van zijn horecabond mij een ontheffing had bezorgd, dat door u – mr. K. de Blouw - was ondertekend. Ik vroeg hem of Willem Sevenhuysen van hem ook zo’n ontheffing kon krijgen en dat Willem best bereid was daar iets tegenover te stellen. Mr. De Blouw keek eerst verbaasd – daarna verbijsterd en iets later blouw. Ik liet hem mijn schriftelijke ontheffing zien van 1964 met zijn naam en handtekening , dat hij vol ongeloof bekeek en teruggaf. Hij ontkende, dat vrijstelling zomaar verleend kon worden en zeker niet tegen enige vergoeding in welke vorm dan ook. Hij zou de zaak laten onderzoeken en ik zou er nog van horen.

Toen hebben deze christelijke boeren gezamenlijk vanuit de BVL de Boerenpartij opgericht met als politiek doel : **Weg met het verplichte lidmaatschap van het Landbouwschap en Weg met de verplichte heffingen !** .. en met groot succes, zoals we nu achteraf kunnen zien en vaststellen.

Ook de geleide economie moest plaatsmaken voor de vrije markteconomie door toedoen van de BP, als ook werd vrije radio en TV toegestaan met zendvergunningen voor Veronica, RTL en SBS. Bovendien werden de drie hooghartige christelijke bestuurs-partijen ook nog gereduceerd van 76 zetels naar ca. 13 zetels (ca. 9 %) in de Tweede Kamer bij peilingen in 2014 – dat is eenzelfde percentage en aantal berekende zetels in de Tweede Kamer als de Boerenpartij had in 1966 bij de gemeenteraadsverkiezingen !!!

De Boerenpartij heeft met haar ‘Opstand der Braven’ het christelijke machtsblok KVP-AR-CHU met 76 zetels toen – als **eerste** een verlies toegebracht, waardoor de politieke (meerderheids-)machtsfactor verloren ging en deze drie christelijke partijen daarna steeds compromissen moesten sluiten met om beurten de socialisten of de liberalen, waardoor samen met de teruggang van kerken in ons land, de sloop van het vroegere christelijke politieke machtsblok met het verzet van de Vrije Boeren in de BP begon !

De Boerenpartij is als protestpartij in historisch perspectief buitengewoon succesvol geweest - geen andere partij heeft ooit zó al haar politieke doeleinden zien verwezenlijken door zelf niet mee te doen aan het bestuur !

In 1966 werd mij gevraagd een partijprogramma te maken voor burgers. Trudy heeft het BP-affiche toen ontworpen en getekend met de ballonnetjes en ik heb daarin de belangrijkste politieke doelstellingen ingevuld. In de fractie van de Tweede Kamer zeiden mijn fractiegenoten: *jie heb gestudeerd (Mulo B) dus jie neemt de technische commissies : Financiën – Economische Zaken en Middenstand – Ruimtelijke Ordening en Volkshuisvesting – Rekenkamer – Onderwijs en Gebiedsdelen over Zee. Wie vertrouwen jou, dus jie zegt maar of wie bij stemmingen vóór of tégen sien.* Fractieoverleg was er nooit, dus zo werd mijn standpunt het BP-partijprogramma en het BP-fractie-standpunt in de Tweede Kamer.

Het lijkt er op, dat de gezamenlijke protestpartijen in de Eerste en Tweede Kamer bij toekomstige verkiezingen een meerderheid in zetels zullen behalen. Een regering van vakministers op basis van een regeerakkoord, dat door de gezamenlijke protestpartijen zal worden gedoogd, is dan de oplossing voor een beter bestuur. Bij wanbeleid van bestuurs-partijen is dwarsliggen soms de beste strategie voor protestpartijen om verandering en verbetering te bereiken – dat heeft de BP als eerste protestpartij na 1945 bewezen.

TROONREDE 1970 (kijk ook rechtsachter Prins Claus)

Hoofdstuk 5 Amerongen

De voormalige pindakaasfabriek op het bedrijventerrein Amerongen kocht ik in januari 1978 voor 1.100.000 gulden en ik heb kort daarna al mijn handelsactiviteiten vanuit Laaggrave / Utrecht naar dit gebouw overgebracht.

Op Laagraven had ik in die tijd vijf hallen in gebruik, waarvan twee voor de handelsonderneming en drie voor de loonbottelarij, die ik in 1972 was gestart. Deze loon-bottelarij, die nieuwe lege flessen vulde met o.a. wijn voor ca. 13 cent per fles , met annex wijnhandel ‘en vrac’ (wijnhandel per tankauto) heb ik beëindigd door totale verkoop aan een partner daarin..

Ik betaalde op Laagraven een huur van ca. 100 gulden per m2 per jaar en ik had daar ca. 900 m2 in gebruik. Het gebouw in Amerongen had ruim 4000 m2 opslag en kantoorruimte, zodat ik een belangrijk deel van het gebouw kon gaan verhuren aan derden.

ITALIANEN in AMERONGEN

Vanaf 1 januari 1979 kreeg ik een belangrijke huurder: F.I. Italian Food Import. Dit was een nieuw opgerichte importfirma van 6 Italiaanse restauranthouders, die samen meer dan 10 Italiaanse restaurants bezaten. Zij wilden gezamenlijk voor hun restaurants inkopen in Italië doen en ook nog aan anderen gaan doorleveren.

Naast food-producten / wijnen etc. werden ook hele restaurant-inrichtingen verkocht ; daar hadden ze voor de installatie een Italiaanse timmerman in dienst genomen. Ook huurden ze de hele 1ste étage – 1000 m2 - als showroom voor keukenapparatuur en ongelooflijke grote Arabische hemelbedden voor drie personen met stereo-installatie / TV en ijskastje. Ook het kantoor werd gehuurd met één van de twee bedrijfswoningen, waar af en toe de Italiaanse timmerman kon overnachten en waar de zes eigenaren van het nieuwe import bedrijf elke zaterdag vergaderden op Italiaanse wijze met enorme ruzies en groot misbaar.

Pippo pleegde moord

Als bedrijfsleider hadden de zes eigenaren een toen nog vijftientigjarige Milanees in dienst genomen, ene F.d.C – roepnaam ‘Pippo’ , die in Rhenen woonde met zijn Nederlandse vriendinnetje. ‘Pippo’ was een lange ‘knappe’ doortastende jongeman, die vloeiend meerdere talen sprak en ook administratief goed presteerde. Daarnaast kon hij heel goed tafeltennissen en ik heb menig partijtje met hem gespeeld in lunchtijd en ’s middags, omdat ik in mijn AMVJ-tijd ook een goeie tafeltennisser ben geweest.

Medio 1981 spatte de samenwerking van de Italiaanse eigenaren uit elkaar en werd de huur beëindigd. Hierna heb ik niemand van de ‘Italianen’ meer gezien. Op 12 juli 1988 werd Pippo wereldnieuws. De Telegraaf berichtte dat Pippo met zijn vriendinnetje na de moord op hun vriendin Annarita Curina, aan boord van de catamaran van het slachtoffer - spoorloos verdwenen waren. De toen 34 jarige Pippo werd door de Italiaanse journalisten afgeschilderd als een gruwelijke blauwbaard met de veelzeggende naam ‘Rambo’. Pippo en Diana zijn ergens op de Middellandse Zee gearresteerd. Pippo heeft levenslange gevangenisstraf gekregen. Vreemd hoe sommige zaken kunnen lopen. Pippo heeft later uit de gevangenis weten te ontsnappen, maar is toen in Utrecht – vermoedelijk op zoek naar zijn vroegere vriendin – weer gearresteerd

Vanaf januari 1984 ben ik privé verhuisd van Maarn naar Amerongen - in de voormalige pinda-kaasfabriek. Het idee was eerst de verkoop van Zonne-Kanje in Maarn af te ronden en bezien hoe we er dan financieel voor zouden staan. Daarna hadden we plannen om een boerderijtje te gaan kopen in de omgeving van Amerongen en daar dan paarden te gaan fokken, maar deze droom vervloog.

In Amerongen hadden we op de 1ste etage een woning gemaakt, die ons zoveel ruimte bood en zoveel woonplezier, dat we besloten daar voor altijd te blijven. Bovendien hadden wij vanaf de hoteltijd Toon en Truus – de ouders van Trudy – overal naartoe inwonend meegenomen. In Camperduin hadden ze een deel van de boerenwoning; in Huis ter Heide had Toon zelf een vakantiehuisje in onze bostuin gebouwd en in Maarn bewoonden ze de chauffeurswoning nr.58 al die jaren. In Amerongen kregen ze de bedrijfs-woning Industrieweg nr.3, wat ze ook een heerlijke woning vonden.

Dus de woonomstandigheden in de voormalige pindakaasfabriek in Amerongen waren zo optimaal, dat wij daar niet meer zullen weggaan, en dat was en is onze definitieve beslissing. Van 1984 - 1993 hebben we in Amerongen zakelijk het een en ander meegemaakt.

Fraterman

In 1979 had ik van ene heer Fraterman enkele truckladingen huisvuilzakken gekocht, die in Bulgarije geproduceerd waren. Ik streefde altijd al naar uitbreiding van mijn assortiment – naast dat van koffiefilterzakjes. Ik kwam bij PEJA / heer Fraterman terecht voor huisvuilzakken uit Roemenië, maar daarvan was het dealerschap reeds aan een ander bedrijf vergeven. Wel kon hij mij dezelfde huisvuilzakken leveren uit Bulgarije. Deze zakken bleken slecht verpakt, zodat ik die niet meer heb nabesteld.

Begin 1984 trof ik de heer Fraterman op de inkoopbeurs in RAI-Amsterdam aan. Een inkoopbeurs waar alle grote inkopers van Nederland elke twee weken bijeenkwamen. Hij had een monster huisvuilzakken uit Roemenië bij zich, die hij aldaar aangeboden had, maar zonder succes. Hij zat er wat triest bij en vertelde mij het volgende verhaal.

Hij was kort na onze deal met Bulgaarse huisvuilzakken 65 jaar geworden. Twee dagen voor zijn verjaardag had hij toen de directie van PEJA in Arnhem (een verkooporganisatie van de Nederlandse industrie in de communistische Oostbloklanden) gevraagd, wat er na zijn verjaardag zou gebeuren. De directie had gezegd, dat hij dan met pensioen zou gaan. Dat wilde Fraterman niet. Hij wilde free-lance doorwerken in Roemenië, waarvoor hij 16 jaar de contactman was geweest. De directie wees dit resoluut van de hand. Na deze bejegening had Fraterman een ernstige hartaanval gehad, waardoor hij 4½ jaar nodig heeft gehad om weer op te krabbelen. Daarna had hij een vakantiereisje naar Boekarest gemaakt, waar hij ‘zijn vrienden’-ambtenaren van het Staats In-en-Verkoopbureau - weer had ontmoet. Alle zaken na Fraterman’s vertrek waren stilgevallen. Fraterman bood aan deze weer nieuw leven in te blazen en de Roemenen gingen op zijn aanbod in.

Zij informeerden hem, dat een lijmfabriek in Noord-Brabant al twee jaar op betaling zat te wachten, maar dat zij geen valuta hadden om te betalen. Fraterman ging – zoals voorheen – naar dat bedrijf toe en zei dan: ‘ik weet een manier dat u binnen enkele maanden uw geld ontvangt’. Zo’n deal noemt men een ‘barter’.

Deze lijmfabriek, die bijzondere lijmen uit slachtafval produceerde, had 1.100.000 gulden tegoed. Voor dit bedrag zouden ze dan huisvuilzakken kopen, die Fraterman dan voor hen zou verkopen, waarna Fraterman aan hen het openstaande bedrag zou betalen. Er lag nu een partij huisvuilzakken van 1.100.000 gulden in Noord-Brabant, die hij zou verkopen, maar geen inkoper had interesse getoond. Zal ik die partij verkopen, bood ik aan. Ja, graag, zei Fraterman en ik verkocht die partij in zes weken.

Roemenië ca. 500 truck- / spoorwagon ladingen + 15 LKW-trucks spul

Dit was de start van een enorme omzet uit Roemenië. Fraterman slaagde in korte tijd er in het KOMO-keurmerk voor één van de fabrieken daar te herstellen. Roemenië had olie in de grond, zodat zij zelf ook de grondstoffen voor de huisvuilzakken produceerden. De huisvuilzakken waren topkwaliteit voor de laagste prijs in de markt – en dat verkoopt lekker.

Schuitema / C1000 kocht direct al vier truckladingen voor een actie. KOMO had bekend gemaakt, dat ik (RAPID bv) dealer was geworden voor de Roemeense KOMO-huisvuilzakken. Ene John van der Windt uit Honseleersdijk belde mij op of ik onmiddellijk naar zijn kantoor wilde komen. Ik werd joviaal ontvangen en hij vroeg of ik 19 truckladingen KOMO-huisvuilzakken kon leveren binnen 6 weken. Ik zei: JA, maar slechts met financiële hulp. Dat was voor John geen probleem – wat heb je nodig? vroeg hij. 250.000 gulden, zei ik en hij liep naar de telefoon – belde zijn bank en maakte dubbel-telefonisch dit bedrag over. Terug op kantoor zei mijn boekhouder: ‘Er is toen u weg was 250.000 gulden telefonisch bij RAPID binnengekomen – weet u hier iets van?’ Ik zei: ‘Ja, dat is een vooruitbetaling voor een handeltje, dat ik de komende 6 weken ga doen.’ Ik heb mijn boekhouder nog nooit zo gek zien kijken.

Met hulp van Fraterman zijn alle 19 truckladingen binnen zes weken afgeleverd en John heeft alles netjes contant betaald, maar er kwam geen vervolgorde. Daarom heb ik enkele inkopers benaderd en Albert Heijn nodigde mij uit. De inkoper aan wie ik ook koffiefilterzakjes verkocht, bestelde 16 truckladingen ook voor afleveringen binnen 6 weken. Al gauw kreeg ik John aan de lijn, die woedend was en mijn aanbieding aan Albert Heijn een rotstreek vond. Het bleek, dat John eerder een contractafpraak had gehad met Albert Heijn voor de 19 truckladingen vanuit zijn vaste leverancier Mobil Italië, maar dat deze John’s inkoopsprijs had verhoogd. John had toen met mijn leveringen Mobil onder druk gezet en zo een betere inkoopsprijs kunnen afdwingen, zodat hij van mij daarna geen nieuwe leveringen meer nodig had. Wist ik veel.

Koffiltra - Alphen aan de Rijn

John zou enige tijd later revanche nemen. Begin oktober 1985 belde John mij op met de mededeling, dat hij alle aandelen KOFFILTRA bv Alphen a/d Rijn – een concurrent van mij in koffiefilterzakjes - had overgenomen en dat hij bereid was om alle filterpapier van de GTMandl-group of companies te gaan betrekken. Hierover wenste hij te onderhandelen en ik moest met George Mandl onmiddellijk op zijn kantoor komen...met de bijkomende voorwaarde, dat ik (Rapid) de Roemeense KOMO-huisvuilzakkenlijn aan hem zou overdoen.(???) Ik zei hem, dat George Mandl’s koffiefilterpapier uit Netstal niets te maken had met mijn Roemeense huisvuilzakkenlijn...maar daar had hij niets mee te maken, zei hij !?

Ik (RAPID) kocht vanaf 1964 koffiefilterzakjes van INDUPA België, die later onderdeel werd van de GTMandl-Group. George Mandl – de eigenaar – had een papierfabriek in Netstal Zwitserland overgenomen en probeerde via overnames van koffiefilterzakjes-producenten in Europa zijn vaste koffiefilterpapiervolume ten behoeve van zijn papierfabriek in Netstal te vergroten.

In Alphen a/d Rijn zat zo’n producent van koffiefilterzakjes –**Koffiltra** b.v. -, maar de eigenaar wilde zich toen niet bekend maken noch over een eventuele overname onderhandelen. Ik had toen contact gelegd met de bedrijfsleider, **voor wie** ik enkele malen toeleveringen had mogen doen als hij machine-storage had. Toen ik Mandl informeerde over het telefoontje van John, vroeg Mandl: ‘Is het wel waar?’ ‘Dat kan ik aan de bedrijfsleider wel gaan vragen’, zei ik. De bedrijfsleider wist van niets en werd heel boos op zijn baas, die Storm bleek te heten. Ook de technicus en de andere 18 personeelsleden werden allemaal boos en voelden zich stiekem verkocht. Ene heer Storm belde mij korte tijd later op en deelde mij mede, dat hij nu wel bereid was om met Mandl te gaan praten.

Mandl kwam onmiddellijk over met Emile Vanhamme – zijn beoogde opvolger en directeur van INDUPA België. Het bleek niet waar dat John alle aandelen al had gekocht. Binnen een half uur was overeenstemming bereikt over de overname van alle aandelen en ik moest daar directeur worden, zei Mandl. Ik ben dat bijna 15 jaar geweest tot de sluiting van de fabriek en opheffing van de bv. in 1999 op basis van uiterst aantrekkelijke condities. De geproduceerde koffiefilterzakjes werden toen via RAPID verkocht en afgeleverd, o.a. aan Albert Heijn.

KOFFILTRA B.V. ALPHEN a/d RIJN

Direct na de overname heb ik John gebeld, die zat nog te wachten op een datum voor mijn bezoek aan hem met George Mandl. Onze overname was in slechts enkele dagen gepiept. Ik vertelde John, dat het geen zin meer had, dat Mandl en ik zouden langskomen, omdat MANDL nu alle aandelen van KOFFILTRA bv in zijn bezit had. Het was even stil ... toen begon John hard te lachen en zei, dat het maar een grap van hem was geweest en hij wenste mij verder veel succes. John verkocht zijn bedrijf ongeveer tien jaar later voor 160.000.000 gulden. John kon er wat van.

Barterhandel

De barterhandel met Roemenië ging crescendo – niet alleen KOMO-huisvuilzakken, maar ook boodschappentassen, ziekenhuiszakken, puinzakken en landbouwfolie waren items, die per hele spoorwagon werden verkocht. Het transport ging van Romtranstrucks over naar Romtranspoorwagons, die bij Nordhorn op rails in niemandsland werden gerangeerd en op afroep konden worden besteld en via een truck afgeleverd. Op deze wijze hadden we een geregelde voorraad daar van ca. 10 spoorwagons.

Wat is dit nou weer ?

Eind december 1988 kreeg ik bericht, dat er 45 spoorwagons KOMO-huisvuilzakken in Nordhorn waren aangekomen en ik vroeg Fraterman: ‘Wat is dit nou weer?’ Fraterman zei: ‘Ja, daar weet ik van. De Roemenen willen een barter afhandelen vóór 1 januari 1989 en daar waren die 45 wagons voor bedoeld. De barter zou pas geïnformeerd worden als de wagons verkocht waren en de barter betaald kon worden.’ Het was een vreemde situatie, want RAPID had daar ook nog ca. 10 wagons voorraad, die uiteraard eerst moesten worden verkocht en afgeleverd. Fraterman had echter een ramp georganiseerd, waarvan hij mij op dat moment nog niets verteld had. **32**

De KOMO-keur-organisatie had een keur voor slechts één fabriek in Roemenië afgegeven, die elke drie maanden werd gecontroleerd door twee controleurs uit Rijswijk. Dit was steeds een kostbare zaak, die RAPID moest betalen. Fraterman had echter in Roemenië direct al vijf ‘staats’-fabrieken voor de productie ingeschakeld. Alle vijf produceerden met deze ene keur **XK** waardoor de KOMO-zakken van RAPID overal konden worden herkend. Toen de Roemeense ambtenaren te kennen hadden gegeven, dat ze een barter van 45 wagons in één keer vóór 1 januari 1989 wilden afhandelen door de levering, kwam Fraterman op het ‘lumineus’ idee twee fabrieken te laten produceren met de keur **XF**, waarbij de **F** voor Fraterman stond. Hij had echter bij de KOMO-organisatie daarvoor niets aangevraagd! In februari 1989 kreeg RAPID een brief van de KOMO-organisatie, dat er in een supermarkt in Breda verpakkingen KOMOhuisvuilzakken lagen met de keur **XF**, die door RAPID geleverd waren. RAPID werd gesommeerd alle verpakkingen XF onmiddellijk uit alle winkels in Nederland terug te halen en te vernietigen en ook alle eventuele voorraad bij RAPID zelf onmiddellijk te laten vernietigen !!?

Fraterman – inmiddels bijna 75 jaar – gaf toe onzorgvuldig te zijn geweest. Hij was bezig om ook een keur voor **XF** aan te vragen, maar had dit nog niet gedaan. De productie zou in een andere fabriek plaatsvinden, maar had kennelijk bij een productie-opdracht van 45 wagons tegelijk tot een fout dáár geleid. De fout lag in Roemenië, vond hij. Aan de wagonnummers kon Fraterman traceren in welke wagons XF-huisvuilzakken moesten zitten; dat waren 12 wagons. Wat nu? Ik heb John van der Windt in vertrouwen geïnformeerd. Die zei: ‘Ik bied je 1 gulden per set – contant – voor alle 12 wagons in één keer af te nemen – en je hoort er nooit meer iets van.’ Dit was een best bod in deze omstandigheden; een wagon was 24 pallets 120cm x 100cm - met een inkoopwaarde van ca. 25.000 gulden en John bood voor deze 12 wagons XF ca. 15.000 gulden per wagon, dus bod aanvaard en we hebben er inderdaad nooit meer iets van gehoord.

Fraterman kwam in maart uit Boekarest terug met slecht nieuws. Alle fabrieken zaten zonder elektriciteit – productie van huisvuilzakken e.a. was niet meer mogelijk. Wel konden we nog ‘grondstoffen’ gaan verkopen. Fraterman had drie A4-velletjes met formules; van elk kon ik 300 MT aanbieden. Ik had geen idee, wat was dit nou weer? (300 MT = 300.000 KG)

ISRAËL

Ik dacht opeens – misschien Israël. Dat land heeft geen grondstoffen, maar ik had er wel eens boterhamzakjes, diepvrieszakjes en pedaal-emmerzakjes vandaan gehad, die in kibboetsen werden geproduceerd. Een inkoper van Israël bleek in Rotterdam kantoor te houden in het gebouw van de Kamer van Koophandel aan de Coolsingel. Inderdaad, een Engels sprekende man zat in een kamertje met wanden vol ordners. Ik vertelde hem mijn verhaal en overhandigde hem de drie A4-velletjes. Hij keek enkele malen op en neer naar mij en de formules op de velletjes. Vervolgens pakte hij een ordner en hieruit kwamen identieke A4-velletjes met dezelfde formules. Hij vroeg mij nogmaals: ‘*Can you offer and supply these materials?*’ Hij leek het niet te geloven. In het verleden had hij deze grondstoffen zelf rechtstreeks uit Roemenië gekocht, maar op een gegeven moment mochten de ambtenaren daar geen relatie meer onderhouden met Israël en verkopen aan Israël was plotseling taboe. Daarom kon hij mijn aanbod niet geloven.

Toen ik zei, dat ik kon leveren, reageerde hij, dat hij als proef één van de drie soorten wilde kopen en dan alle 300 MT voor de aangeboden prijs. Betaling via L/C en fob vessel/schip. Ik stond in 45 minuten weer buiten op de Coolsingel en had 300 ton onbekend spul verkocht. Fraterman bevestigde, dat de Roemeense ambtenaren geen contacten meer mochten onderhouden noch zaken mochten doen met Israël, maar wanneer wij zouden doorverkopen aan Israël, dan was dat geen enkel probleem. Fraterman wikkelde de deal verder met de Roemenen af. Een colonne van 15 Romtranstrucks met elk 20 MT ‘spul’ hebben de order in Triëst afgeleverd. Dit was ook voor mij een hele leuke deal geweest.

Fraterman ging na deze deal weer naar Boekarest voor een nieuw grondstofaanbod, maar kwam ontdaan terug. Op eens bleken **alle** ambtenaren van het Staats-In-en-Verkoopbureau Chim-import/export vervangen door onbekenden, die ook van alle zaken uit het verleden geen enkele wetenschap hadden. Fraterman vroeg zich af, wat er met zijn ‘vrienden’ gebeurd kon zijn, want het was een land met vreemde gewoontes.

Wie was de barter?

Fraterman stierf onverwacht op 16 juli 1989 aan een hartstilstand. Dictator Nicolae Ceaușescu en zijn vrouw Elena werden op 25 december 1989 geëxecuteerd. Ik zat nog met de financiële afwikkeling van de 45 wagonladingen KOMO-huisvuilzakken, die in barter geleverd waren en die inmiddels in geld waren omgezet, maar waarvan niemand wist, wie de barter was en/of aan wie die 45 wagons betaald zouden moeten worden. Ik heb dat maar zo gelaten, want deze onverwachte extra liquiditeit kon ik later heel goed gebruiken voor de import van de vele containers uit het Verre Oosten. In totaal hebben we ca. 500 truck-/spoorwagonladingen in barter in ruim 4 ½ jaar weggezet + de 15 truckladingen met ‘spul’.

Op 9 november 1989 vond de val van de Berlijnse Muur plaats met nieuwe grote zakelijke mogelijkheden. Oost-Europeanen – vooral Polen – kwamen naar Nederland om van alles en nog wat te kopen – **als het maar goedkoop was!** In Polen was communicatie nog niet uitgevonden. Slechte telexverbindingen waren in het begin de enige mogelijkheid – later werd het stapje voor stapje beter. Goedkope goederen haalden we uit Thailand – China – Zuid Korea – Taiwan – Maleisia en Indonesia. In totaal hebben we t/m 1993 ca. 250 20ft.- containers geïmporteerd met HDPE-hemddraagtassen in alle maten en kleuren en vanaf 8 my transparante slagerzakjes in vele maten, drinkrietjes, pp-sheets, non-woven-items enz. enz. Hele truckladingen met soms wel 30 items werden door Polen afgehaald en handje contantje betaald.

Midden in dit hectisch handelsgebeuren – waarvan ik alleen alle beslissingen van in-en-verkopen in handen had – besloot ik het gebouw in Amerongen geheel te laten isoleren, waarvoor interessante overheidssubsidies te verkrijgen waren. Op 29 juni 1992 diende architect Vos uit Rhenen een aanvraag om bouwvergunning in voor het aanbrengen van 160 kunststof kozijnen met dubbelglas en ca. 160 gevelplaten voor het isoleren van alle betonnen buitenmuren. In 1980 had ik reeds vergunning gekregen voor een balustrade op de toren ten behoeve van een dakterras – dat nog niet gerealiseerd was. Deze balustrade werd nu ook in de nieuwe bouwaanvraag meegenomen in de gevelbeplating, om een fraaier buitenaanzicht te verkrijgen. Deze aanvraag kreeg een rampzalig vervolg met nu al 20 jaar procederen om een vergunningsvrije liftopbouw van 1.40 meter te mogen en kunnen bouwen.

Het is nu – achteraf – duidelijk geworden wat er in de vele procedures is misgegaan. Tijdens alle procedures zit je in een doolhof van regels met een informatieachterstand. De regels werden met opzet in 1992 verkeerd toegepast om aanvrager tegen te werken en daarna werden gemaakte fouten uit het verleden verdoezeld om schadeclaims te voorkomen. Wat achteraf opmerkelijk was, is dat bestuursrechters weigerden inhoudelijk naar de zaak te kijken en stelselmatig vanaf 1994 bij het van kracht worden van de Algemene Wet Bestuursrecht, de hoogste rechter in functie bij de Raad van State – de zogeheten onderkoning van Nederland – in een richtlijn had bepaald, dat hoger beroepen slechts **marginaal** mogen worden getoetst en dat hoger beroepen, die niet door een advocaat waren ingediend, als **kansloze zaken** worden aangemerkt en afgedaan. Dit laatste hield in – volgens staatsraad J.M. Polak (VVD) in de TV-uitzending van 2Vandaag op 7 augustus 2002, dat de indiener zijn verhaal mag doen (hoorzitting) en zijn argumenten nog eens mag noemen (pleitnota), maar vervolgens moet de rechter de belangen van de overheid **zien** en de **argumenten** van de **overheid overnemen**. Dit heeft ertoe geleid, dat prof. A. Tak en prof. A. Brenninkmeijer in genoemde TV-uitzending hadden verklaard, dat in vrijwel alle hoger beroepen vanaf 1994 de overheid **stelselmatig** in het gelijk werd gesteld. Staatsraad Polak zei daar nog bij: ‘bedenk wel, dat het een burger is, die tégen de overheid procedeert en **wie** is die overheid..? Dat zijn **WIJ** – alle burgers, die belasting betalen..?’

Het kwalijke van deze heimelijke richtlijn van de hoogste ambtelijke rechter in functie van de Raad van State aan alle bestuursrechters is, dat de burger hiervan geen weet heeft en braaf de griffierechten betaald in de verwachting, dat de rechter zijn geschil met de overheid zal toetsen aan de **Wet** en andere **Regelgevingen**. In werkelijkheid is het betaalde griffierecht weggegooid geld, omdat de overheid toch **stelselmatig** – veelal na jaren procederen – in het gelijk wordt gesteld. Een nog kwalijker **gevolg** is, dat (lagere) overheden snel wisten, dat zij door de bestuursrechters **altijd** in het gelijk gesteld zouden worden in procedures tegen burgers en ondernemers en daarop anticipeerden door geschillen extreem te juridificeren en onbehoorlijk af te handelen, omdat er vanaf 1994 geen rechtsbescherming meer bestaat voor burgers en ondernemers tegen de overheid in Nederland via bestuursrechtprocedures.

Uiteindelijk heeft een rechter in een hoorzitting de gemeenteadvocaat zodanig doorgevraagd, dat die niet anders kon dan te erkennen, dat de verhoging liftopbouw aangemerkt kon worden als een vergunning-vrije bouwactiviteit. Na de schriftelijke bevestiging hiervan door de gemeente, heb ik snel in drie dagen de verhoging van de liftopbouw gerealiseerd. De nieuwe personenlift had toen direct een liftuitstap op het dak, waardoor ik met rollator nu gemakkelijk op ons dakterras van onze toren kan stappen.

In de crisisjaren 2008/2009 én de jaren erna, veranderden banken tot karikaturen van zichzelf. Kredieten werden zomaar opgezegd. Rapid leverde C1000/Schuitema al 40 jaar eigenmerk koffiefilterzakjes met een omzet van circa 1.000.000 gulden per jaar. Door de onverwachte opzegging van het krediet verloren wij deze grote afnemer.

Ook de andere handelsactiviteiten waren teruggelopen naar enkele tonnen omzet en de beperkte liquiditeit maakte nieuwe activiteiten niet mogelijk. Mijn zoon Nico jr. heeft vanaf de crisis de overgebleven omzet catering-koffiefilters en de exploitatie van het gebouw (voormalige pindakaasfabriek) met veel liquiditeitszorgen succesvol voortgezet. ING stelde plotseling, dat zakelijk onroerendgoed geen onderpand meer kon zijn voor zakelijke kredieten. Wij - Cash Beheer b.v. – boden op internet de pindakaasfabriek te koop aan. De internetmakelaar taxeerde de verkoopwaarde op €2.400.000 ; wij verkochten de noord-hal aan een autobedrijf voor €500.000; de bank eiste dat de notaris de koopsom direct op een speciale bankrekening zou storten, anders werkte zij niet mee aan een overdracht; Cash Beheer kon niet anders dan hieraan voldoen; vervolgens trok de bank zonder enig overleg het MKB-rekening-courant-krediet van €400.000 in (waarvoor nog een hypothecaire zekerheid resteerde van €1.800.000 na deze verkoop) – hetgeen resulteert : dat Cash Beheer b.v. met ca. $\frac{3}{4}$ gebouw – hypothecair onbelast – overblijft met **NUL** bankkrediet. Mijn zoon Nico Verlaan jr. moet later in zijn levensverhaal maar vertellen ‘ hoe het daarna verder is gegaan’.

VEERLE VERLAAN

NICO jr. en JANTIEN VERLAAN

MARTINA en NIELS VERLAAN

ROOS en TIM VERLAAN

JANTIEN VERLAAN-DAS en VERA VERLAAN

Broer BOB & ELS VERLAAN - met kinderen en kleinkinderen

PIETA van BEEK - dochter van LEENTJE PROVILY

JAANTJE PROVILY met CARLA – LIENEKE – ERNA - JOSÉ

JAANTJE met broer LEEN Provily > dochter CATELÈNE en FRANK

BAS en opa LEO RIJKERS

ARIE L. RIJKERS

SASDIJK 5 - WERKENDAM - woning aan wal opa / oma

ARIE L. RIJKERS en LEO RIJKERS

Boeren / Burger belangen – BP-fractie Tweede Kamer - 1967

HAPPY AFTER ALL

IDAS - NICO VERLAAN in Amateurkampioenschap

Parlez vous francais ? ... Wat zegt u ?

23 september 2020 - 60 jaar GETROUWD

en we gaan nog effe door !